

HARUKI MURAKAMI

La sud de graniță,
la vest de soare

POLIROM

Haruki Murakami

La sud de graniță, la vest de soare

Traducere de Angela Hondru

Cuprins

1	4
2	16
3	23
4	30
5	36
6	42
7	49
8	61
9	73
10	83
11	94
12	105
13	116
14	123
15	140

1

M-am născut pe 4 ianuarie 1951, deci în prima săptămână din prima lună a primului an din cea de a doua jumătate a secolului XX. Nu cred că data are o importanță deosebită, dar din cauza ei părinții m-au botezat Hajime, care înseamnă „început” în limba japoneză. În afară de asta nu cred că numele meu ar putea avea vreo altă semnificație. Tata lucra la o mare agenție de bursă, iar mama era casnică. Tata fusese recrutat încă din vremea studenției și trimis să lupte pe frontul din Singapore, iar după terminarea războiului a mai rămas un timp în lagăr. Casa mamei a ars până-n temelii în 1945, în urma unui raid B-29. Generația lor a suferit mult din pricina războiului ce părea fără sfârșit.

Când m-am născut eu, urmele războiului se șterseseră: nu se mai zăreau nici ruine arse până-n temelii, nici trupe de ocupație. Locuiam într-un orașel liniștit, într-o casă pusă la dispoziție de agenția la care lucra tata. Casa era cam veche, e adevărat, pentru că fusese construită înainte de război, dar era destul de încăpătoare. Ce mă încânta însă cel mai mult era faptul că aveam pini în grădină, ba chiar și un iaz și câteva felinare din piatră.

Locuiam într-o suburbie tipică pentru clasa de mijloc. Toți colegii mei de școală stăteau în căsuțe cochete. Poate unele erau mai mari decât a mea, dar toate aveau intrări elegante și pini în grădină. Tații noștri lucrau la diverse firme sau erau specialiști în diferite domenii; cât despre mame, rareori se întâmpla ca acestea să fie angajate undeva. Și aproape toată lumea avea un câine sau o pisică. Nu cunoșteam nici măcar o singură persoană care să locuiască la bloc sau în vilă, la comun. Ne-am mutat după o vreme în altă parte a orașului, dar și acolo a fost exact la fel. În concluzie, până nu am plecat la universitate, la Tokyo, am fost convins că toți bărbații purtau cravată când mergeau la serviciu, că toată lumea locuia în căsuțe cu grădină și creștea câini sau pisici. Mărturisesc că mi-ar fi fost absolut imposibil să-mi imaginez un alt stil de viață.

Acolo unde am crescut eu orice familie obișnuită avea doi sau trei copii, iar prietenii mei din copilărie făceau parte din asemenea familii tipice, adică mai aveau unul sau doi frați. Dacă nu erau doi copii în familie, atunci erau trei, iar dacă nu erau trei, atunci erau doi. Rareori se întâlneau familii cu șase sau șapte copii, dar și mai neobișnuite erau cazurile în care copilul era singur la părinți.

Eu nu am avut nici frați, nici surori, deci am fost singur la părinți. Asta mi-a creat un complex de inferioritate pe care l-am simțit toată copilăria. Aveam senzația că duc o existență stranie și că mie îmi lipsește ceea ce au alții.

Cât am fost mic, am detestat sintagma „singur la părinți”. Ori de câte ori o auzeam, simțeam că-mi lipsește ceva, că nu mă pot considera pe de-a-ntregul o ființă umană. Parcă plutea undeva în aer și mă amenința ca un deget acuzator:

„Băiatule, îți lipsește ceva!” părea să-mi spună.

Lumea zicea că toți copiii singuri la părinți sunt gingași, alintați și cumplit de egoiști, iar afirmația se făcea cu aceeași naturalitate cu care s-ar fi spus că presiunea atmosferică scade pe măsură ce urci tot mai sus pe munte sau că vacile dau lapte. Nu puteam să sufăr să mă întrebe cineva de frați și de surori. De îndată ce auzeau că sunt singur la părinți, precis mă considerau gingaș, alintat și egoist. Mă obosea cumplit reacția automată a oamenilor, ba chiar mă simțeam jignit. Ceea ce mă deranja însă mai mult era de fapt altceva: tot ceea ce gândeau sau spuneau despre mine era adevărat. Eram într-adevăr gingaș, alintat și egoist.

În școala pe care am urmat-o nu s-au prea întâlnit cazuri de copii singuri la părinți. De fapt, în cei șase ani de școală primară n-am întâlnit decât un singur exemplu și de aceea îmi stăruie, probabil, în minte. Este vorba despre o fată cu care m-am împrietenit și cu care vorbeam deseori vrute și nevrute. Ne înțelegeam reciproc. Aș putea spune că mă îndrăgostisem de ea.

Se numea Shimamoto. Făcuse poliomielită imediat după naștere și de aceea își târa puțin piciorul stâng. S-a mutat la școala mea la sfârșitul clasei a cincea. Cu tot handicapul fizic, care i-ar fi putut afecta psihicul, ea era mult mai puternică și mai stăpână pe sine decât mine. În plus se comporta mai normal decât orice alt copil singur la părinți.

Nu se văita niciodată și chiar dacă o supăra ceva, era mereu cu zâmbetul pe buze. De fapt, cu cât lucrurile deveneau mai neplăcute, cu atât zâmbea mai tare. Iubeam zâmbetul acela al ei și simțeam cum mă calmează, cum mă încurajează. Parcă îmi spunea: „Stai liniștit, ai răbdare, toate se rezolvă”. După ce ne-am despărțit, ori de câte ori îmi aminteam de ea, zâmbetul său îmi plutea încă viu în fața ochilor.

Shimamoto învăța bine și la școală era drăguță cu toată lumea. Toți o respectau, cu toate că era, ca și mine, copil singur la părinți. Nimeni nu o chinuia, nimeni nu râdea de ea, dar asta nu înseamnă că toată lumea o plăcea. De fapt, în afară de mine, nu avea nici măcar un singur prieten adevărat.

Poate că era prea calmă și prea stăpână pe sine. Ceilalți copii din clasă o considerau probabil îngâmfată și distantă. Eu am fost singurul care a descoperit sub această aparență ceva cald și fragil totodată. Ascundea ceva care se voia totuși descoperit, ca într-un joc de-a v-ați ascunselea.

Shimamoto a învățat la mai multe școli din pricină că tatăl ei se transfera mereu la altă sucursală din cadrul companiei. Nu-mi aduc aminte exact cu ce se ocupa, cu toate că ea mi-a explicat o dată. Eu eram însă ca toți copiii: îmi intra pe o ureche și îmi ieșea pe cealaltă tot ce nu mă interesa în mod deosebit. Parcă îmi amintesc totuși că lucra la o bancă sau la o circă financiară sau ceva de genul ăsta. Deși casa în care locuia era închiriată de firmă, era totuși o casă mare, în stil occidental, împrejmuțată de un zid scund, dar solid, din piatră. Mai avea și un gard viu, iar printre deschizăturile acestuia se zărea curtea cu peluză.

Shimamoto era solidă, cam cât mine de înaltă, și cu trăsături distincte. Eram convins că o să ajungă o femeie frumoasă deși, când am cunoscut-o, fizicul ei nu reflecta nici pe departe frumusețea interioară. Nimeni nu o considera atractivă la vremea aceea și unii oameni se simțeau probabil stânjeniți în preajma sa din pricina ambivalenței comportamentului ei deopotrivă matur și copilăros.

Cred că învățătoarea a așezat-o în bancă cu mine, în prima lună, pentru că eram vecini. Casa ei era la doi pași de a mea în sensul propriu al cuvântului. Îi spuneam tot ce are de făcut, de ce manuale are nevoie, ce teste se dau săptămânal, ce instrumente îi sunt necesare,

unde am ajuns cu materia, când trebuie să facă de serviciu la curățenie și la masa de prânz. Așa se proceda la noi în școală: cine stătea cel mai aproape de elevul nou-venit trebuia să aibă grijă de el. Deoarece avea probleme cu piciorul, învățătoarea m-a luat deoparte și m-a sfătuit să fiu mai atent cu ea decât aș fi cu un copil normal.

Așa cum se întâmplă de obicei cu copiii de unsprezece-doisprezece ani când stau de vorbă cu cineva de sex opus, conversația dintre noi a fost, în primele zile, oarecum forțată. În clipa în care am realizat că amândoi suntem copii singuri la părinți, lucrurile s-au schimbat brusc și ne-am simțit foarte apropiați unul de celălalt. Era prima ocazie, pentru fiecare dintre noi, să cunoască un copil singur la părinți, așa că am profitat și am schimbat, pe îndelete, impresii. Aveam să ne spunem o mulțime de lucruri pe care fiecare le ținuse până atunci doar pentru el. De multe ori mergeam acasă împreună. Făceam kilometrul acela pe jos, de plăcere (mergeam încet din pricina piciorului ei) și povesteam tot felul de lucruri. Așa am ajuns să ne dăm seama că aveam multe puncte în comun: ne plăcea amândurora să citim, să ascultăm muzică și iubeam pisicile; nu ne plăcea să ne dezvăluim altora sentimentele, iar lista cu mâncărurile pe care le detestam era destul de lungă. Materiile care ne plăceau la școală nu constituiau o problemă, dar pe cele care ne displăceau, le uram din tot sufletul. Dacă ar fi să menționez o deosebire între noi, ar fi aceea că Shimamoto se închidea în mod conștient într-o carapace protectoare. Ea învăța și la materiile care nu-i plăceau și lua note mari. Eu nu eram așa. Dacă ni se servea la masă o mâncare pe care o detesta, ea nu o dădea la o parte, ci o mânca pe toată. Cu alte cuvinte, zidul protector pe care și-l înălțase în jurul său era cu mult mai solid decât al meu, dar ceea ce se ascundea îndărătul lui semăna foarte bine cu ceea ce se afla în spatele zidului meu.

Mă simțeam foarte bine în preajma ei și pentru mine era o experiență cu totul inedită. Nu am avut niciodată senzația de tulburare sau neliniște pe care o aveam în preajma altor fete. Îmi plăcea grozav să plec cu ea de la școală. Shimamoto își târa puțin piciorul stâng și uneori ne mai așezam pe câte o bancă în parc ca să ne odihnim, dar asta nu mă deranja, ci dimpotrivă, eram bucuros că pot sta mai mult cu ea.

Curând am ajuns să petrecem foarte mult timp împreună, dar nu-mi amintesc să se fi luat cineva de noi vreodată. Atunci nu mi s-a părut ciudat, dar acum, dacă stau și mă gândesc, nu mi se mai pare așa. Copiii de vârsta noastră obișnuiau să tachineze perechile, găseau mereu ceva de râs și de comentat. Pe noi ne-au lăsat în pace probabil datorită personalității puternice a lui Shimamoto. Avea ea ceva care-i făcea pe cei din jur să se simtă încordați, un aer ce-i determina parcă să gândească: „Să avem grijă să nu spunem vreo prostie în fața acestei fete”. Chiar și profesorii păreau uneori încurcați când era vorba de ea și aceasta se datora poate faptului că șchiopăta. Oricum, mie mi se părea nemaipomenit că lumea o lăsa în pace pe Shimamoto și nu o tachina.

Din cauza problemelor de la picior, Shimamoto nu făcea sport, iar în zilele când mergeam în excursii sau urcam pe munte, ea stătea acasă. Nu venea nici în taberele de înot,vara, iar în ziua când aveau loc competițiile sportive nu cred că se simțea tocmai în largul său. Lăsând la o parte aceste amănunte, viața ei de școlăriță era absolut normală. Nu prea vorbea despre piciorul ei. Dacă îmi amintesc bine, nu a pomenit nici măcar o dată de el. Nu și-a cerut niciodată scuze că ajungeam încet acasă, dar nici nu am citit vreodată pe chipul ei intenția de a zice așa ceva. Eu știam exact că nu spunea nimic tocmai din pricină că piciorul o deranja. Nu-i plăcea să meargă în vizită la alți copii tocmai pentru că trebuia să se descalțe în hol. Tocurile pantofilor aveau înălțimi diferite, iar pantofii se deosebeau puțin între ei, lucru pe care ținea cu tot dinadinsul să-l ascundă altora. Cred că erau pantofi făcuți la comandă. Mie mi-a atras atenția faptul că, de îndată ce ajungea acasă, și-i arunca repede într-o cutie și nu-i lăsa la vedere.

Shimamoto avea în camera de zi o combină stereo de ultimul tip și mergeam deseori la ea să ascult muzică. Era o combină extraordinară, dar colecția de discuri a tatălui ei nu era pe măsură. Erau cel mult cincisprezece discuri, în cea mai mare parte cu muzică clasică foarte cunoscută. Am ascultat acele cincisprezece discuri de nenumărate ori și îmi amintesc și azi, foarte clar, fiecare melodie în parte.

Shimamoto se ocupa de discuri. Scotea câte unul din învelitoare, cu grijă, îl așeza pe platan fără să îl atingă cu mâna și după ce ștergea cu o periuță fină șanțulețele, cobora ușor acul. Când se termina discul,

pulveriza puțin lichid anti-praf deasupra lui și îl ștergea cu pâslă. Apoi îl băga în învelitoare și-l punea la loc, pe raft. Tatăl ei o învățase să procedeze astfel și ea îi urma instrucțiunile, una câte una, cu o seriozitate demnă de toată lauda, ținându-și respirația și mijind ochii. Eu o priveam, nemișcat, de pe canapea. Abia după ce ajungea discul la loc, pe raft, se întorcea spre mine și-mi arunca acel zâmbet inconfundabil. Și de fiecare dată aveam senzația că nu umblă cu un disc, ci cu un suflet fragil închis într-o sticlă.

Eu nu aveam acasă nici discuri, nici combină, pentru că ai mei nu erau amatori de muzică. Ascultam întotdeauna muzică în camera mea, mulțumindu-mă cu un tranzistor mic din plastic. Îmi plăcuse înainte muzica rock and roll, dar am învățat să iubesc muzica clasică datorită lui Shimamoto. Părea din „altă lume”, dar mă atrăgea mai cu seamă pentru că fata făcea parte din „lumea” aceea. O dată sau de două ori pe săptămână, eu și ea stăteam pe canapea și în timp ce beam ceaiul pregătit de mama ei, ascultam uverturile lui Rossini, *Pastorala* lui Beethoven și *Peer Gynt*. Îmi plăceau grozav asemenea după-amieze și mama ei era foarte încântată de faptul fiica sa își făcuse deja prieteni, deși abia se mutase la școala cea nouă. Aveam întotdeauna grijă să arăt bine și să mă îmbrac frumos și asta a contat destul de mult. Să fiu cinstit, nu prea îmi plăcea mama ei, deși nu pot spune că aveam vreun motiv anume. Se purta foarte frumos cu mine, dar mă irita uneori felul ei de a vorbi și nu mă simțeam în largul meu.

Dintre toate discurile tatălui ei, cel mai mult îmi plăcea cel cu concertele de pian ale lui Liszt: câte un concert pe fiecare parte. Aveam două motive să iubesc discul acela: în primul rând, învelitoarea era foarte frumoasă, iar în al doilea rând, niciuna dintre cunoștințele mele — cu excepția lui Shimamoto, bineînțeles — nu ascultase concerte pentru pian de Liszt, și zău că numai la gândul acesta îmi zvâcnea inima în piept de bucurie. Descoperisem o lume pe care cei din jurul meu nu o știau — ca o grădină secretă în care doar mie mi s-a permis accesul. Când ascultam concertele lui Liszt, mă simțeam înălțat pe un alt plan existențial, cu o treaptă mai sus decât oamenii obișnuiți.

Muzica însăși era minunată. La început mi a-a părut exagerată, artificială, chiar de neînțeles. Încetul cu încetul însă, după ce am ascultat-o de nenumărate ori, mi-am format o imagine în minte, o

imagine care avea un sens. Când închideam ochii și mă concentram, eram capabil să văd vârtejurile pe care le creau sunetele. Se năștea un vârtej și din el izvora altul, iar acesta se lega, la rândul lui, de un al treilea și tot așa. Abia acum realizez că acele vârtejuri aveau ceva ideal, ceva abstract în ele. Mi-ar fi plăcut să-i vorbesc lui Shimamoto despre ele, dar nu puteau fi descrise în cuvinte obișnuite. Ca să le pot descrie exact, aș fi avut nevoie de alte cuvinte, iar eu nu cunoșteam acele cuvinte. Și pe urmă mai era ceva: chiar dacă aș fi avut curajul să le numesc în vreun fel, nici măcar nu eram sigur că ceea ce simțeam merita să fie descris. Din păcate, am uitat numele pianistului care interpreta concertele respective. Nu-mi amintesc decât învelitoarea viu colorată și faptul că discul era ciudat de greu și de gros.

În afară de muzică clasică, Shimamoto mai avea pe raftul acela și Nat King Cole și Bing Crosby. I-am ascultat de nu știu câte ori. Pe Crosby îl ascultam în orice anotimp, chiar dacă era un disc cu cântece de Crăciun. Mă mir că eram în stare să ascultăm așa ceva întruna fără să ne săturăm.

Într-o zi de decembrie, în apropierea Crăciunului, eu și Shimamoto stăteam pe canapea în camera de zi și, ca de obicei, ascultam muzică. Mama ei plecase cu niște treburi în oraș și eram doar noi doi în casă. Era o după-amiază întunecată și înnorată. Razele soarelui, brăzdate de firicele de praf, abia reușeau să străpungă norii groși. Totul părea sumbru și nemișcat. Era la vreme de seară, dar se întunecase complet. Nu cred că am aprins lumina pentru că îmi stăruie în minte umbra focului din sobă proiectată pe pereți. Nat King Cole cânta *Pretend* și bineînțeles că la vremea aceea noi nu înțelegeam deloc cuvintele în engleză. Nouă ne păreau niște formule magice, dar pentru că îmi plăcea melodia și pentru că o ascultasem de nenumărate ori, am reușit și eu să bâigui cuvintele de început:

*Pretend you're happy when you're blue
It isn't very hard to do*

Acum le pricep foarte bine sensul: „Prefă-te că ești fericit când ești abătut / Nu este chiar atât de greu”. Cântecele era la fel de fermecător precum zâmbetul ei. Cuvintele păreau să exprime un anumit mod de a

privi viața, deși la vremea respectivă mi se părea greu să privesc viața astfel.

Shimamoto era îmbrăcată cu un pulover albastru. Avea mai multe pulovere albastre. Probabil că îi plăceau ei puloverele albastre. Sau poate le purta pentru că se potriveau cu paltonul bleumarin cu care venea la școală. Gulerul bluzei albe i se vedea întotdeauna de sub pulover. Purta fustă în carouri și șosete albe. Puloverul moale și mulat pe corp îi scotea în relief sânii mici. Stătea pe canapea cu ambele picioare adunate sub ea și cu un cot rezemat de spătar. Asculta muzică cu privirile undeva, departe.

— E adevărat ce se zice, m-a întrebat, că părinții care au un singur copil nu se înțeleg bine?

M-am gândit puțin, dar nu vedeam nicio legătură între cele două aspecte ale problemei.

— Unde-ai auzit așa ceva? am întrebat.

— Mi-a spus cineva mai demult. Părinții care nu se înțeleg bine nu au decât un singur copil. M-am întristat când am auzit așa ceva.

— Hmmm.

— Părinții tăi se înțeleg bine?

Nu i-am putut răspunde pe loc pentru că nu mă gândisem niciodată la asta.

— Mama mea nu a fost prea robustă și cred că i-ar fi fost cumplit de greu să mai nască o dată, am spus.

— Te-ai gândit vreodată ce grozav ar fi să ai o soră sau un frate?

— Nu.

— De ce?

Am luat învelitoarea discului de pe masă și m-am uitat la ea. Era prea întuneric ca să pot citi literele tipărite. Am pus-o la loc și m-am frecat la ochi cu dosul palmelor. Și mama îmi pusese cândva aceeași întrebare. Răspunsul pe care i l-am dat atunci nici n-a făcut-o fericită, dar nici n-a întristat-o. A uimit-o și atât. Eu am considerat însă că am răspuns cât se poate de cinstit, de deschis.

Răspunsul meu a fost lung și încâlcit. Ceea ce am vrut să zic suna cam așa: „Eu, cel care sunt aici, am crescut fără frați și surori. Dacă aș fi avut frați sau surori, probabil că aș fi fost cu totul altul, așa încât consider anormal ca eu, cel de acum, să mă gândesc cum ar fi fost dacă

aș fi avut frați sau surori”. Cu alte cuvinte mi s-a părut întrebarea mamei cam lipsită de sens.

I-am dat cam același răspuns și lui Shimamoto. S-a uitat fix la mine în timp ce vorbeam. Chipul ei avea ceva care te subjugă. Bineînțeles, mi-am dat seama mult mai târziu despre ce era vorba. Era ca și cum desprindea cu privirile, ușor, toate straturile ce acopereau inima cuiva. Era o senzație extraordinară! Buzele subțiri i se mișcau imperceptibil o dată cu schimbarea expresiei. Parcă îi văd și acum licărirea din priviri, ca flăcăriua unei lumânări gingașe care pâlpâia în camera mică și întunecată.

— Cred că înțeleg ce vrei să zici, a spus ea cu o voce matură, liniștită.

— Zău?

— Da. În lumea aceasta există lucruri pe care le poți schimba, altele care nu mai pot fi schimbate. Iar scurgerea timpului face parte din a doua categorie. Ajungi până într-un punct și nu te mai poți întoarce, nu?

Am dat aprobator din cap.

— După o anumită perioadă de timp lucrurile capătă o anumită formă. Ca cimentul în găleată. Din clipa respectivă nu ne mai putem întoarce la ceea ce am fost înainte. Tu vrei să spui că cimentul din care ești tu alcătuit s-a așezat și cel care ești tu acum nu poate fi altfel.

— Cam așa ceva, am zis eu, șovăind.

Shimamoto și-a privit mâinile.

— Știi, uneori mă gândesc la tot felul de lucruri: la ce am de făcut când o să fiu mare și o să mă căsătoresc, la casa în care voi locui, la câți copii ar fi bine să am.

— Nu mai spune!

— Nu te-ai gândit niciodată la așa ceva? m-a întrebat ea.

Am scuturat din cap. Cum să se gândească un băiat de doisprezece ani la așa ceva!

— Și câți copii ai vrea să ai?

Și-a pus pe genunchi mâna pe care o rezemase până atunci de spătarul canapelei. Priveam absent spre degetele ei care urmau carourile fustei. Aveam impresia că din vârful lor pornește un fir nevăzut, care toarce un timp cu totul și cu totul nou. Am închis ochii și am fost învăluit de vârtejuri. Nenumărate vârtejuri care dispăreau așa

cum apăreau, fără zgomot. Undeva, departe, se auzea melodia lui Nat King Cole, *La sud de graniță*. Bineînțeles, cântecul lui Nat King Cole era despre Mexic, dar la vremea aceea habar nu aveam despre ce e vorba. Cuvintele „la sud de graniță” aveau o rezonanță ciudată, atrăgătoare. Ori de câte ori ascultam melodia, eram convins că trebuie să fie ceva minunat la sud de graniță. Când am deschis ochii, Shimamoto își mișca încă degetele pe carourile fustei. Undeva în trupul meu am simțit un fior dureros, dar nespus de dulce.

— Ciudat, mi-a zis ea. Ori de câte ori mă gândesc la copii, nu mă văd decât cu unul. Pot să-mi imaginez că voi avea copii, că sunt mămică și că am un copil. Nu asta e problema. Nu pot să-mi văd însă copilul având frați sau surori. Și nu va avea. Va fi copil singur la părinți.

Era fără îndoială o fată precoce și sunt convins că mă plăcea, așa cum, de fapt, o plăceam și eu. Ceea ce nu știam însă era cum să mă comport în asemenea situații și presupun că nici ea nu știa. Ne ținusem de mână o singură dată, când mă conducea nu mai știu unde. „Hai, repede, pe aici!” a zis ea, apucându-mă de mână. Totul a durat vreo zece secunde, dar mie mi s-au părut treizeci de minute. Când mi-a dat drumul, am simțit că aș fi vrut să dureze o veșnicie. M-a luat de mână foarte natural, dar mi-am dat seama atunci că abia așteptase s-o facă.

Îi mai simt și acum atingerea mâinii. Nu se aseamnă cu nicio altă mână pe care o ținusem, cu nicio atingere pe care o simțisem. Era mâna micuță și caldă a unei fete de doisprezece ani, dar cele cinci degete și palma se aseamnău cu o cutiuță plină cu toate minunățiile pe care aș fi dorit să le cunosc sau pe care trebuia să le cunosc. Luându-mă de mână, mi-a arătat acele minunății, mi-a demonstrat că ele există într-adevăr pe lumea aceasta. În cele zece secunde m-am simțit ca o păsărică ce bate din aripi, în adierea vântului. Mi-a dat posibilitatea să văd, din înaltul cerului, până departe, dar mi s-a părut atât de departe, încât n-am fost capabil să discern totul. Cu toate acestea, eram convins că va veni o zi când voi ajunge până acolo și gândul acesta mi-a dat curaj și m-a făcut să-mi tresară inima de bucurie.

După ce am ajuns acasă, am intrat în camera mea și m-am așezat la birou, privind multă vreme mâna pe care o ținuse Shimamoto. Eram teribil de fericit că mă luase de mână și mi-am simțit sufletul plin de atingerea ei câteva zile în șir. În același timp însă, eram derutat,

nedumerit, pentru că nu știam cum să interpretez căldura aceea, nu știam ce să fac cu ea.

După ce am terminat școala primară, ne-am despărțit, adică fiecare dintre noi a urmat o altă școală gimnazială. Forțați de împrejurări, ne-am mutat iar. În primele trei luni, m-am dus în vizită la ea de trei sau de patru ori, dar atât. Apoi am încetat să o mai văd. Eram la o vârstă delicată. Pentru că urmam școli diferite și locuiam mai departe unul de celălalt, deși la o distanță de numai două stații de tren, mie mi se părea că trăim în lumi complet distincte. Prietenii nu mai erau aceiași, uniforma și manualele se deosebeau și ele. Trupul, vocea mea, modul de gândire sufereau schimbări vizibile și o stânjeneală neașteptată părea să pună stăpânire pe atmosfera caldă și apropiată ce existase între mine și Shimamoto. Eram convins că ea trecea prin schimbări fizice și psihice mai profunde și gândul acesta mă făcea să mă simt și mai jenat. Mama ei începuse să se uite la mine cam ciudat și privirile ei păreau să spună: „Ei bine, ce mai caută copilul acesta la noi? Doar nu mai locuiește în cartier și nici nu mai e la aceeași școală cu fiica mea”. Poate eram eu prea sensibil și întorceam prea mult lucrurile pe toate fețele.

Treptat, picioarele nu m-au mai purtat spre casa lui Shimamoto și relațiile noastre au încetat. Probabil că am făcut o mare greșală. (Probabil este singurul cuvânt care mi se pare potrivit, pentru că nu consider că este treaba mea să scotocesc în amintirile acelor vremuri și nici să decid dacă ceea ce s-a făcut a fost bine sau nu.) Ar fi trebuit să rămân prin preajma ei. Aveam nevoie de ea și ea avea probabil nevoie de mine. Cred că eram prea complexat și îmi era teamă să nu-mi fie rănite sentimentele. N-am mai întâlnit-o foarte multă vreme după aceea.

Chiar și după ce n-am mai văzut-o, m-am gândit deseori la ea și mi se făcea cu-adevărat dor. Amintirile calde m-au ajutat să trec mai ușor prin perioada pubertății, mi-au alinat de multe ori suferințele și foarte multă vreme ea a ocupat un loc aparte în inima mea. I-am păstrat acel loc asemenea unui loc „rezervat” în colțul cel mai liniștit al unui restaurant, deși eram convins că n-am s-o mai văd vreodată.

Când am cunoscut-o, aveam doisprezece ani și nu știam încă ce înseamnă dorință trupească, deși mărturisesc că mă interesau

oarecum sâni ei și ceea ce se ascundea sub fustă. Concret însă, habar nu aveam ce înseamnă și nici unde ar putea duce chestia asta. Stăteam de multe ori cu ochii închiși și cu auzul încordat pentru a încerca să înțeleg ce se află acolo și, după cum era de așteptat, imaginea era neîmplinită, obscură, de parcă se învăluisese în ceață, iar conturul abia se deslușea. Cu toate acestea, eram absolut convins că mă așteaptă ceva important. La un moment dat am înțeles — Shimamoto trecea exact prin aceeași stare.

Trăiam cu impresia că eram amândoi ființe neîmplinite, în așteptarea a ceva care să ducă la împlinirea noastră. Și așteptam lucrul acesta. Stăteam în fața unei uși pe care nu o mai văzusem până atunci. Eram doar noi doi, într-o licărire palidă, ținându-ne de mână cale de zece secunde.

2

Am fost un elev obișnuit în timpul liceului. Era a doua treaptă în viață — în evoluția mea ca om — și cu bună știință am decis să nu tind spre ceva deosebit, ci să fiu cu totul și cu totul obișnuit. Mă analizasem cu atenție și mi se părea la fel de normal ca un tânăr de șaisprezece ani să aibă probleme. Cine nu are la vârsta asta? M-am apropiat de lume în ritmul meu propriu și lumea s-a apropiat de mine.

La șaisprezece ani nu mă mai simțeam copil singur la părinți, gingaș și plâpând. Încă din școala generală începusem să iau lecții de înot la un bazin din apropierea casei. Eram bun la craul și de două ori pe săptămână înotam mai multe lungimi de bazin. De aceea m-am lățit în umeri și în spate și am făcut mușchi. Nu mai eram copilul bolnăvicios care cădea la pat de îndată ce făcea puțină febră. Stăteam deseori, dezbrăcat, în fața oglinzii din baie și mă analizam pe toate părțile. Trupul meu a suferit modificări neașteptate și îmi erau teribil de clare și mie. Mă bucuram în sinea mea, dar nu pentru că mă maturizam, ci pentru că îmi plăcea transformarea, îmi plăcea faptul că nu mai eram eu, cel dinainte.

Citeam și ascultam muzică. Îmi plăcea grozav să citesc și să ascult muzică și mărturisesc că dragostea pentru acestea mi-a fost cultivată de Shimamoto. Ei îi datoram foarte mult. Am început să merg la bibliotecă și să citesc din scoarță-n scoarță orice carte îmi cădea în mână. O dată ce începeam să citesc, nu mă mai puteam opri și nu o lăsam din mână până nu o terminam. Cititul devenise o mare pasiune: citeam în timp ce mâncam, citeam în tren, citeam toată noaptea, până se crăpa de ziuă, citeam pe furiș și în timpul orelor. Mi-am procurat și un aparat stereo mic și ori de câte ori aveam timp, mă închideam în camera mea și ascultam jazz. Niciodată n-am simțit însă nevoia să mărturisesc cuiva ce mă pasiona sau ce am învățat din cărți. Eram mulțumit că eu sunt eu și-atât. Mărturisesc că eram un singuratic plin de el. Nu-mi plăceau sporturile în echipă pentru că uram concursurile la care trebuia să câștig puncte în fața adversarului. Preferam să înot singur, în liniște.

Nu eram însă un singuratic iremediabil. Nu aveam eu mulți prieteni buni la școală, dar aveam totuși câțiva. Școala în sine nu mi-a plăcut niciodată pentru că am avut senzația că cei de acolo vor să mă strivească și că eu trebuie să fiu mereu în gardă. Dacă nu i-aș fi avut pe cei câțiva prieteni, probabil că aș fi suferit și mai mult în adolescență.

De când mă apucasem de înot nu mai eram atât de pretențios la mâncare și nici nu mă mai îmbujoram ori de câte ori stăteam de vorbă cu o fată. Se pare că nimeni nu se mai sinchisea de faptul că eram copil singur la părinți, chiar dacă toată lumea cunoștea acest aspect. Privit din exterior, eu mă simțeam eliberat de acea povară.

Și aveam o prietenă.

Prietena mea nu era o frumusețe, oricum nu dintre cele care ar atrage atenția mamei, făcând-o să spună în timp ce privește albumul cu colegii:

„Cum o cheamă pe fata asta? E tare drăguță!” Mie mi s-a părut însă drăgălașă din clipa în care am cunoscut-o. Din fotografii nu-ți puteai da seama, dar avea o fire deschisă care o făcea extrem de plăcută. Nu era o frumusețe cu care să mă mândresc, dar dacă stau și mă gândesc bine, nici eu nu eram cine știe ce.

În anul doi de liceu am fost în aceeași clasă și ne întâlneam de multe ori și după ore. La început ne-am întâlnit în patru, dar apoi numai noi doi. Mă simțeam ciudat de relaxat în prezența ei. Puteam să zic orice și ea asculta cu multă atenție. Nu spuneam mare lucru, dar era numai ochi și urechi, de parcă făcusem o descoperire ce avea să schimbe cursul istoriei. Era prima fată, după Shimamoto, care îmi acorda atât de multă atenție când vorbeam. De fapt, și eu voiam să știu totul despre ea, în cele mai mici amănunte: ce mănâncă, cum arată camera ei, ce se vede de la fereastra camerei.

O chema Izumi. În clipa în care ne-am cunoscut, i-am și spus că are un nume foarte frumos. Numele ei îmi sugera o zână ce apare la primul pocnet din degete, ca într-un basm pe care-l știam. A râs când a auzit. Avea o soră cu trei ani mai mică decât ea și un frate cu cinci ani mai mic. Tatăl ei era dentist și locuiau — ce surpriză! — singuri într-o casă mare. Și aveau un ciobănesc german pe care-l chema Karl. Nu mi-a venit să cred când am aflat că numele câinelui venea de la Karl Marx. Tatăl ei era membru al Partidului Comunist Japonez. Cu siguranță că

mai există dentiști comuniști pe lume, dar cred că dacă i-am aduna pe toți, ar încăpea în patru-cinci autobuze. Faptul că tatăl prietenei mele se număra printre aceștia, mă făcea să mă simt stânjenit. Părinții lui Izumi erau morți după tenis și în fiecare duminică îi vedeai cu racheta în mână, îndreptându-se spre terenul de tenis. Ciudată combinație — dentist comunist pasionat de tenis! Pe Izumi nu o interesa politica, dar își iubea părinții și mergea deseori cu ei la tenis. A încercat să mă determine și pe mine să merg, dar tenisul nu se număra printre sporturile după care să mă dau în vânt.

Izumi mă invidia pentru că eram copil singur la părinți. Nu se prea înțelegea cu sora și cu fratele ei. Îi considera niște prostănaci fără inimă și nu ar fi deranjat-o deloc dacă nu i-ar mai fi văzut vreodată. Ea și-a dorit întotdeauna să fi fost copil singur la părinți pentru că n-ar mai fi deranjat-o nimeni și ar fi făcut tot ce i-ar fi plăcut.

La a treia întâlnire ne-am sărutat. În ziua aceea a venit ea la mine în vizită. Mama s-a scuzat la un moment dat, anunțându-ne că pleacă la cumpărături, așa că n-am rămas decât noi doi în casă. M-am apropiat de ea și am sărutat-o. A închis ochii și n-a spus nimic. Îmi pregătisem oricum niște scuze în caz că se supăra sau întorcea capul, dar n-am avut nevoie de nicio scuză. Nedezipindu-mi buzele de gura ei, am luat-o în brațe și am tras-o mai aproape. Era spre sfârșitul verii și purta o rochie din bumbac indian, prinsă în talie cu un cordon care îi atârna la spate ca o codiță. I-am atins încuietoarea sutienului și i-am simțit respirația întretăiată pe gât. Simțeam că-mi iese inima din piept de emoție. Penisul mi se întărise și stătea să explodeze. M-am lipit strâns de coapsa ei, dar s-a dat puțin mai la o parte. Asta a fost tot. Nu i s-a părut nimic ciudat sau deplasat.

Am rămas o vreme îmbrățișați pe canapeaua din sufragerie. Pisica stătea pe scaunul din fața canapelei. A deschis ochii, ne-a privit, s-a întins și s-a culcat la loc. Am mângâiat-o pe Izumi pe păr, i-am sărutat urechea. Aș fi vrut să-i spun ceva, dar n-am putut articula niciun cuvânt. Chiar dacă ar fi fost să spun ceva, nu cred că aș fi reușit pentru că abia mai puteam respira. Am luat-o de mână și am sărutat-o iar. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă multă vreme.

Nici după ce-am condus-o la stație și m-am întors acasă, nu m-am putut liniști. M-am întins pe canapea și am rămas cu privirile ațintite

pe tavan. Nu eram capabil să mă gândesc la nimic. După o vreme s-a întors și mama și mi-a spus că-mi pregătește cina, dar eu nu aveam deloc poftă de mâncare. M-am încălțat fără să scot o vorbă și am ieșit din casă. M-am plimbat prin oraș vreo două ore. Ciudată senzație! Nu mai eram singur, dar în același timp mă simțeam mai singur decât fusesem vreodată. Aveam impresia că văd lucrurile cu totul altfel, ca atunci când îți pui ochelari pentru prima dată: ai senzația că poți atinge obiectele mai îndepărtate, că ceea ce ți s-a părut neclar devine, brusc, clar.

Când ne-am despărțit, Izumi mi-a spus: „Sunt foarte fericită. Îți mulțumesc”.

Și eu la fel. Nu-mi imaginasem că o să mă lase să o sărut. Nu aveam niciun motiv să nu fiu în al nouălea cer și cu toate acestea, nu eram. Mă simțeam ca un turn care și-a pierdut postamentul. Cu cât priveam mai departe, de acolo, de sus, cu atât eram mai amețit. „De ce tocmai ea?” m-am trezit întrebându-mă. „De fapt, ce știi eu despre ea? Ne-am întâlnit doar de câteva ori și am discutat fleacuri.” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai neliniștit.

Dacă aș fi ținut-o în brațe și aș fi sărutat-o pe Shimamoto, n-aș fi gândit probabil la fel, pentru că noi ne înțelegeam și ne acceptam fără să scoatem o vorbă. Nu m-am simțit nicio clipă neliniștit sau confuz în preajma ei. Shimamoto nu mai este însă lângă mine. Se află acum într-o lume nouă, o lume a ei, așa cum și eu sunt în lumea mea cea nouă. De aceea nu pot să o compar pe Izumi cu Shimamoto. Și dacă aș vrea să o fac, n-ar avea rost. Ușa care ducea spre lumea lui Shimamoto s-a trântit în urma mea și nu-mi rămâne decât să mă statornicesc în lumea ce mă înconjoară acum.

Am stat treaz până s-a crăpat de ziuă. M-am băgat atunci în pat, am dormit vreo două ore, m-am sculat, am făcut un duș și am plecat la școală. Voiam să stau de vorbă cu Izumi și să mă asigur că cele întâmplate cu o zi în urmă nu au schimbat cu nimic relațiile dintre noi. Îmi doream să aud din gura ei că sentimentele sale sunt neschimbate. Mărturisirea pe care mi-a făcut-o la plecare, „Sunt foarte fericită. Îți mulțumesc”, mi se părea o pură iluzie acum, dis-de-dimineată.

La școală nu mi s-a ivit deloc prilejul să fiu doar cu Izumi și să pot sta de vorbă cu ea. În pauze a stat doar cu prietenele ei, iar după ore, a

întins-o direct acasă. O singură dată ni s-au întâlnit privirile pe culoar, când ne mutam dintr-o clasă în alta. Mi-a zâmbit și i-am zâmbit. Asta a fost tot. Dar am simțit în zâmbetul ei un fel de aprobare a ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă. „E în ordine, păreau să-mi spună privirile ei. E adevărat ce s-a întâmplat ieri.” Când m-am urcat în tren, spre casă, îndoielile mi se risipiseră. O doream și dorința a învins toate suspiciunile.

Îmi era foarte limpede ce vreau. O doream pe Izumi goală; voiam să o dezbrac eu și apoi să fac dragoste cu ea. Știam că e cale lungă până acolo, că sunt o mulțime de alte lucruri de care trebuie să țin cont până atunci. Ca să ajungi să faci dragoste cu o femeie, trebuie mai întâi să-i desfaci fermoarul rochiei, iar între fermoar și sex mai există probabil alte douăzeci sau treizeci de decizii mărunte de luat.

Mai întâi și mai întâi trebuia să-mi procur prezervative. Chiar dacă mai era ceva vreme până să am nevoie de ele, trebuia să fiu pregătit. Nu aveam de unde să știu când se va ivi ocazia. Cu toate acestea, nu aveam curajul să intru în farmacie să cumpăr prezervative; oricât mă străduiam eu să par mai matur, tot elev în clasa a doua de liceu rămâneam. Existau și distribuitoare automate de la care puteam cumpăra așa ceva, dar dacă mă vedea cineva? M-am perpelit trei sau patru zile cum să rezolv această problemă.

Până la urmă, lucrurile s-au dovedit a fi mai simple decât crezusem eu. L-am rugat pe un prieten de-al meu care se pricepea la asemenea probleme. Mi-a spus că fratele lui mai mare căutase prin niște cataloage și își cumpăraseră o grămadă. Nu știa de ce și cumpăraseră atât de multe, dar avea un sertar plin și îmi putea da și mie o cutie fără să se observe lipsa ei. I-am spus că i-aș fi foarte recunoscător dacă m-ar ajuta. A doua zi mi-a adus la școală o pungă din hârtie plină cu prezervative. L-am invitat la masă și l-am rugat să nu mai povestească nimănui despre treaba asta. Mi-a promis că nu va sufla o vorbă, dar bineînțeles că nu și-a ținut gura și vestea că eu aveam nevoie de prezervative a circulat din gură-n gură până când a aflat și Izumi de la o prietenă de-a ei. Într-o zi, după ore, m-a rugat să merg cu ea sus, pe terasă.

— Hajime, am auzit că i-ai cerut niște prezervative lui Nishida. A rostit cuvântul „prezervative” cu foarte multă greutate și stânjenală,

de parcă ar fi pronunțat numele unei bacterii scârboase care provoacă o boală contagioasă.

— A, da, am bâiguit eu. Mă străduiam din răspuțeri să găsesc cuvintele potrivite, dar nu le prea găseam. Dar asta nu înseamnă nimic, am continuat eu. Mă gândeam că ar fi bine să am așa ceva în casă.

— Le-ai procurat pentru mine?

— Nu neapărat. Voiam să văd și eu cum arată. Te rog să mă scuzi dacă te-am supărat. Dacă te deranjează, le dau înapoi sau le arunc.

Ne-am așezat amândoi pe o bancă din piatră aflată într-un colț al terasei. Pentru că stătea să plouă, nu mai era nimeni acolo în afară de noi doi. Era o liniște desăvârșită în jur. Era prima oară când realizam că liniște poate fi acolo.

Școala era situată pe un deal și de pe terasă se vedea tot orașul și marea. Am furat odată vreo zece discuri de la Clubul de Radio al școlii împreună cu prietenii mei și le-am făcut vânt de acolo, de sus. Au descris un arc frumos în aer și au aterizat, din fericire, chiar în port. Unul dintre ele nu s-a lăsat purtat de aripile vântului și a aterizat forțat drept pe terenul de tenis al școlii. Le-a speriat rău pe fetele din anul întâi care se antrenau acolo și am avut mari probleme pe urmă. Asta se întâmpla cu vreun an în urmă, iar acum prietena mea mă supunea, în același loc, unui interogatoriu dur din pricina prezervativelor. Am ridicat privirile și am zărit un zmeu rotindu-se pe cer. Ce grozav e să fii zmeu! mi-am zis. Zbori prin aer și nu ai nevoie de contraceptive.

— Chiar mă plăci? m-a întrebat Izumi aproape în șoaptă.

— Bineînțeles. Normal că te plac.

Și-a țuguat buzele și m-a privit fix o bucată de vreme. A rămas cu privirile pironite asupra mea atât de mult, încât începusem să mă simt stânjenit.

— Și eu te plac, să știi, mi-a zis ea după un timp.

„Dar...” am gândit eu.

— Dar nu e cazul să ne grăbim.

Am aprobat-o din cap.

— Nu fi nerăbdător. Eu am ritmul meu și nu sunt prea pricepută. Am nevoie de mult timp ca să mă pregătesc. Ești capabil să aștepți?

Iar am tăcut și am dat din cap.

— Promiți? a întrebat ea.

- Promit.
- Nu o să mă dezamăgești?
- Nu te dezamăgesc.

Izumi și-a privit pantofii. Erau mocasini negri. În comparație cu ai mei, arătau ca niște jucării.

— Mi-e cam teamă. În ultima vreme mă simt ca un melc fără cochilie, a zis ea.

— Și mie mi-e frică. Mă simt ca o broască fără labe membranoase.

Izumi a ridicat ochii și a zâmbit.

Ne-am îndreptat, fără niciun cuvânt, spre un colț mai ferit al terasei, ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat — melcul fără cochilie și broasca fără membrane. Am ținut-o strâns lipită de mine. Limbile ni s-au întâlnit și i-am simțit sânii prin bluză. I-am atins și nu s-a opus. A închis ochii și a oftat. Sânii erau mici și mi-au încăput perfect în mâini de parcă fuseseră făcuți pentru ele. Și-a pus palma deasupra inimii mele. Și am avut senzația că mâna ei și bățile inimii erau una. Nu este Shimamoto, mi-am spus. Nu-mi poate da ce mi-a dat Shimamoto, dar e a mea și se străduiește să-mi dea tot ce poate. Ce motiv aș avea să-i rănesc sentimentele, să o dezamăgesc?

Atunci nu știam ce înseamnă să rănești pe cineva, nu știam că poți provoca cuiva o durere din care să nu-și mai revină toată viața, nu știam că simpla existență a cuiva poate produce uneori suferințe de nedescris.

M-am întâlnit cu Izumi mai bine de un an. Ieșeam în oraș o dată pe săptămână la un film, învățam împreună la bibliotecă sau pur și simplu ne plimbam. Însă n-am făcut dragoste niciodată. Cam de două ori pe lună o chemam la mine când nu erau părinții mei acasă, dar stăteam doar îmbrățișați în vârful patului. Deși îi spuneam de fiecare dată că nu mai e nimeni în casă, nu voia să se dezbrace de teamă să nu vină totuși cineva, pe neașteptate. Nu era timidă, ci doar foarte precaută. Așa era ea: nu-i plăcea să fie pusă în situații neplăcute.

De aceea, trebuia să o țin în brațe îmbrăcată, să o mângâi peste haine și să încerc să-mi croiesc drum cumva și prin lenjeria ei de corp. Complicată situație!

— Nu te grăbi, îmi spunea ea ori de câte ori mă vedea dezamăgit. Eu am nevoie de timp ca să mă pregătesc sufletește. Te rog!

Ca să fiu cinstit, nu mă grăbeam prea tare. Mă frământau o mulțime de lucruri și mai tot timpul eram nemulțumit. Bineînțeles că-mi plăcea Izumi și îi eram recunoscător pentru că a acceptat să fim prieteni. Dacă n-ar fi fost ea, perioada aceea din viață ar fi fost mai plictisitoare și mai searbădă. Era o fată onestă, plăcută și lumea o iubea, dar e greu de spus că ne potriveam. Ea nu înțelegea cărțile pe care le citeam și muzica pe care o ascultam eu, așa că nu prea aveam păreri de împărtășit. Din acest punct de vedere, relația mea cu ea se afla la polul opus celei pe care am avut-o cu Shimamoto.

Când stăteam lângă ea și-i atingeam degetele, mă învăluia o căldură plăcută. Puteam să-i spun orice, lucruri pe care nu le mărturiseam altcuiva. Îmi plăcea să-i sărut pleoapele și buzele. Îmi plăcea să-i ridic părul și să-i sărut urechile mici și drăgălașe. Chicotea întotdeauna de plăcere. Chiar și acum imaginea ei îmi mai amintește de diminețile liniștite de duminică. Duminici calme, cu vreme bună, fără teme, duminici în care făceam doar ce-mi plăcea. Prezența ei îmi dădea întotdeauna acea senzație relaxantă de duminică.

Bineînțeles că avea și ea defectele ei: era puțin cam încăpățânată și nu stătea prea bine cu imaginația. Pentru nimic în lume nu s-ar fi

abătut, nici măcar cu un pas, de la principiile în care fusese crescută și nu s-ar fi implicat Doamne ferește în vreo treabă care să o facă să sară peste mese sau să doarmă mai puțin. Își iubea și își respecta părinții. Dacă stau și mă gândesc acum, opiniile ei, nu prea multe de altfel, așa simple și lipsite de profunzime, erau normale pentru o fată de șaisprezece sau șaptesprezece ani. Pe de altă parte, n-am auzit-o nici măcar o dată vorbind de rău pe cineva și nu și-a luat niciodată un aer superior cu care să mă calce pe nervi. Mă plăcea, se purta frumos cu mine, asculta cu seriozitate tot ce-i spuneam și mă încuraja. Îi vorbeam mult despre mine și despre viitorul meu, despre ceea ce voiam să fac mai departe, despre ce fel de om mi-ar fi plăcut să devin. Visam la tot felul de lucruri — așa cum face un băiat la vârsta respectivă, iar ea mă asculta cu atenție și-mi spunea de multe ori:

— Știu că vei fi un om deosebit când te vei face mare. Îmi spune mie lucrul acesta acel „ceva” aparte care te caracterizează.

Vorbea serios. Nimeni nu îmi mai spusese așa ceva până atunci.

Îmi plăcea grozav să o țin în brațe, chiar dacă era îmbrăcată. Ceea ce nu-mi convenea însă, și chiar mă deranja, era faptul că n-am reușit să descopăr niciodată la ea ceva care să-mi aparțină doar mie. Lista în care îi puteam înscrie calitățile era mult mai lungă decât cea cu defecte și mult mai lungă decât lista calităților mele, dar, cu toate acestea, lipsea ceva, ceva esențial. Probabil că dacă aș fi descoperit acel ceva, m-aș fi culcat cu ea și nu m-aș mai fi abținut la nesfârșit. Oricât timp mi-ar fi luat, până la urmă aș fi convins-o eu cât era de important să mi se dăruiască cu totul. N-am avut însă nici încrederea, nici convingerea necesare. Nu eram decât un puști de șaptesprezece-optsprezece ani, curios și nechibzuit. Cu toate acestea, îmi dădeam foarte bine seama că dacă ea nu voia să se culce cu mine, eu nu o puteam forța și nu-mi rămânea decât să mă înarmez cu răbdare.

O dată am reușit totuși să o conving să se dezbrace. I-am spus că m-am săturat să-i îmbrățșez hainele. I-am promis că nu-i fac nimic, dar vreau să îi văd și să îi simt trupul gol. I-am cerut să facă atâta lucru pentru mine pentru că nu mai puteam suporta să o văd doar îmbrăcată.

Izumi s-a gândit un pic și apoi a spus foarte serioasă:

— Bine, dacă asta vrei, dar te rog să nu mă forțezi să fac ceea ce nu vreau să fac. Promiți?

A venit la mine într-o zi frumoasă, deși puțin cam răcoroasă, de început de noiembrie. Era duminică și părinții mei plecaseră la niște rude de-ale tatei, la o slujbă comemorativă. S-ar fi convenit să merg și eu, dar le-am spus că am de învățat pentru un test, așa că m-au lăsat acasă. De întors, se întorceau sigur spre seară, așa că Izumi a venit la mine imediat după prânz. Ne-am dus în camera mea, ne-am trântit pe pat, ne-am îmbrățișat și eu am dezbrăcat-o. A închis ochii și m-a lăsat să-mi văd de treabă, dar nu mi-a fost ușor pentru că eram cam stângaci și mărturisesc că părea teribil de complicat să dezbraci o fată. La un moment dat, Izumi a deschis ochii și s-a dezbrăcat singură. Avea chiloți bleu deschis, asortați cu sutienul. Cred că-și cumpăraseră lenjeria special pentru această ocazie, pentru că până atunci avusese întotdeauna o lenjerie obișnuită, din cele pe care le cumpără mamele fetelor lor. M-am dezbrăcat și eu.

I-am îmbrățișat trupul gol și i-am sărutat gâtul și sânii. I-am mângâiat pielea fină și am savurat mireasma trupului ei. Eram în al nouălea cer că o puteam ține astfel, în brațe. Simțeam că dacă nu intru în ea, îmi pierd mințile, dar Izumi m-a dat la o parte, spunând:

— Te rog să mă scuzi.

În schimb, mi-a luat penisul în gură și a început să-și plimbe limba pe el iar și iar. Nu mai făcuse niciodată așa ceva. La un moment dat n-am mai rezistat și am ejaculat.

După aceea am ținut-o în brațe și am mângâiat-o peste tot. Scăldat de lumina soarelui de toamnă, trupul ei era frumos și l-am sărutat milimetru cu milimetru. A fost o după-amiază splendidă! Ne-am îmbrățișat și eu am ejaculat de câteva ori. De fiecare dată ea se ducea la baie să-și clătească gura.

— Ciudată senzație! mi-a spus ea, râzând.

Eram deja împreună de mai bine de un an, dar duminica aceea a fost cea mai frumoasă zi pe care am petrecut-o împreună. Rămânând goi o după-amiază întreagă, nu mai aveam ce să ne ascundem unul altuia și aveam senzația că o înțeleg pe Izumi mai bine ca oricând. Probabil că și ea a simțit la fel. Nu de vorbe goale și promisiuni aveam noi nevoie, ci de fapte mărunte, fapte care să se acumuleze și să ducă undeva, la un

rezultat anume. Cred că și ea avea, până la urmă, nevoie tot de așa ceva.

Izumi s-a cuibărit la pieptul meu și a rămas nemișcată de parcă voia să-mi asculte bătăile inimii. I-am mângâiat părul. Aveam șaptesprezece ani, eram sănătos, pe punctul de a deveni adult. Era minunat!

Pe la ora patru, chiar când se pregătea Izumi să plece, a sunat soneria. La început n-am băgat-o în seamă, zicând că dacă nu dau niciun semn de viață, oricine era la ușă, pleca până la urmă. Dar a sunat insistent. Iar și iar. Îmi venea să urlu.

— S-au întors oare ai tăi? a întrebat Izumi, palidă.

S-a ridicat din pat și a început să-și strângă lucrurile în mare grabă.

— Nu te teme. Nu au cum să vină atât de devreme. Și oricum n-ar fi sunat la ușă pentru că au cheie.

— Pantofii!

— Pantofii? am întrebat-o nedumerit.

— I-am lăsat în hol.

M-am îmbrăcat și am coborât. Am ascuns pantofii lui Izumi în cutia de pantofi din hol și am deschis. Era mătușa mea, sora mai mică a mamei, care stătea la distanță de o oră cu trenul, locuia singură și din când în când mai venea pe la noi.

— Ce naiba făceai? Am sunat o grămadă.

— Ascultam muzică cu căștile la urechi și nu am auzit soneria. Ai mei sunt plecați la o slujbă comemorativă și se întorc târziu. Presupun că știai, nu?

— Da, normal. Am avut niște treabă prin apropiere și știam că înveți, așa că am venit să-ți pregătesc ceva de mâncare. Am și făcut cumpărăturile.

— Pot să-mi fac și singur de mâncare. Nu mai sunt copil.

— Dar am cumpărat deja tot ce trebuie... și tu ești ocupat, nu? Îți fac eu de mâncare, iar tu stai și înveți.

„Vai de capul meu!” m-am gândit. Îmi venea să mor de rușine. Cum mai reușea Izumi să iasă? La mine, ca să ajungi la intrare, trebuia să treci prin sufragerie, iar ca să ajungi la poartă, treceai pe lângă geamul de la bucătărie. Normal, puteam să i-o prezint pe Izumi mătușii drept o prietenă care a venit să mă vadă, dar toată lumea știa că eu mă pregătesc pentru test. Dacă se afla că a fost o fată la mine, o încurcam și

nici nu puteam să o rog pe mătușa mea să nu le spună alor mei. Nu era femeie rea, dar îi era imposibil să păstreze un secret.

Cât a intrat mătușa în bucătărie ca să scoată cumpărăturile din sacoșe, eu am luat pantofii lui Izumi și am dat fuga sus, la mine în cameră. Izumi era deja îmbrăcată. I-am explicat cum stau lucrurile. A pălit.

— Ce mă fac? a întrebat ea. Dacă nu pot pleca, dau de bucluc. Trebuie să fiu acasă înainte de cină. Ce-i de făcut?

— Stai liniștită. Găsim noi o soluție.

Încercam să o liniștesc, dar habar nu aveam cum să ieșim din încurcătură. Nu-mi trecea prin cap nicio idee.

— Nu-mi găsesc o clamă de la portjartier. Am căutat-o peste tot.

— Clamă? am întrebat eu.

— Da, o chestie mică din metal. Am răscolit toată camera, pe jos, în pat, dar n-am găsit-o.

— Știu că nu-i frumos, dar n-avem de ales. Ce-ar fi să te întorci acasă fără ciorapi?

M-am dus la bucătărie și mătușa mea toca zarzavaturi. Mi-a spus că nu-i ajunge uleiul și m-a rugat să dau o fugă să cumpăr niște ulei. Nu puteam să o refuz, așa că am luat bicicleta și am dat fuga la un magazin din apropiere. Se lăsa încet-încet întunericul. Chiar m-a cuprins îngrijorarea. Dacă nu făceam ceva, Izumi nu se putea întoarce acasă înainte de venirea părinților mei.

— Cred că singura ta șansă este să încerci să o ștergi cât e mătușa la toaletă.

— Crezi că e posibil? a întrebat Izumi.

— Trebuie să facem ceva. Nu putem să stăm ca blegii o veșnicie.

Am pus la cale planul. Eu coboram la parter și în clipa în care mătușa intra la toaletă, băteam de două ori din palme, tare, iar Izumi cobora, se încălța și pleca. Dacă scăpa cu bine, mă suna de la prima cabină telefonică.

Mătușa mea era în vervă. Cânta în timp ce toca legumele, pregătea supă miso și ouăle prăjite. Nu dădea niciun semn că ar merge la toaletă și eram tot mai îngrijorat. Începeam să cred că are o vezică uriașă și că planul nostru se duce de râpă. În clipa în care nu mai aveam nicio speranță, am văzut-o scoțându-și șorțul și luând-o spre toaletă. Am

urcat imediat și am bătut de două ori din palme. Izumi a coborât în vârful degetelor, cu pantofii în mână, s-a încălțat și s-a furișat afară. Am intrat în bucătărie ca să mă asigur că a trecut de poartă cu bine și m-am ciocnit de mătușa mea, care ieșea din baie. Am respirat ușurat.

După cinci minute a sunat telefonul. I-am spus mătușii că mă întorc într-un sfert de oră și am ieșit pe ușă. Izumi stătea în fața cabinei telefonice.

— Nu pot să sufăr asemenea situații, spuse Izumi înainte să apuc eu să zic o vorbă. Nu mai vreau să mi se întâmple în viața mea așa ceva.

Izumi era tulburată, supărată. Am condus-o până în parcul din apropierea gării și ne-am așezat pe o bancă. Am luat-o de mână cu blândețe. Ea se referea la singurătatea mea, la izolarea mea de restul lumii. Nu mă învinuia, ci doar mă compătimea.

— Nici nu-ți dai seama ce fericită am fost cât am stat îmbrățișați. Mă gândeam că poate lucrurile se rezolvă așa cum îmi doresc eu, mi-a spus ea la despărțire. Dar nu e chiar atât de simplu, nu?

În drum spre casă m-am gândit la ce mi-a spus Izumi. Avea dreptate. Nu eram obișnuit să-mi deschid sufletul altcuiva. Izumi îmi spunea tot ce avea pe suflet, dar eu nu puteam. Îmi plăcea de ea, dar aveam o anumită rețineră.

Mai făcusem drumul de la gară până acasă de mii de ori, dar acum mi se părea străin. Nu puteam scăpa de imaginea lui Izumi goală. Mă obsedau sânii ei tari, smocul de păr pubian, coapsele durdulii și catifelate. Simțeam că nu mai pot, așa că m-am dus și mi-am cumpărat niște țigări de la un automat și m-am așezat pe banca din parc pe care stătusem împreună cu Izumi. Voiam să mă liniștesc puțin.

Mă gândeam că lucrurile ar fi mers mult mai bine dacă nu ne-ar fi deranjat mătușa mea. Ne-am fi despărțit mai frumos și cu siguranță că ne-am fi simțit mai fericiți. Dar chiar dacă n-ar fi venit mătușa azi, într-o bună zi tot s-ar fi întâmplat ceva asemănător. Dacă nu azi, atunci mâine. Problema era că nu o puteam convinge că asemenea lucruri erau inevitabile pentru că, în primul rând, nu mă puteam convinge pe mine.

Soarele a apus și a început să sufle un vânt rece. Iarna bătea la ușă. După Anul Nou se apropia și examenul de admitere și apoi începeam o viață nouă într-un loc nou. Pentru mine, ca om, însemna o schimbare

majoră și oricâte emoții aveam, o doream cu ardoare. Atât trupul, cât și spiritul tânjeau după acel necunoscut, după o gură de aer proaspăt. A fost anul în care studenții au pus mâna pe administrația universităților și orașul Tokyo a fost cuprins de un val de demonstrații. Schimbările se petreceau sub ochii mei și ardeam de nerăbdare să simt totul pe propria-mi piele. Chiar dacă Izumi își dorea să rămân pe meleagurile natale și s-ar fi culcat cu mine ca să se asigure că nu mai plec, eu știam foarte exact că nu mai vreau să stau cu niciun chip în acest orașel elegant și liniștit. Chiar dacă plecarea mea însemna ruperea relației cu Izumi. Dacă aș fi rămas aici, sigur aș fi pierdut ceva din mine, ceva ce nu mi-aș fi permis să pierd. Era ca un vis fără contur, dureros, un vis pe care-l pot visa doar tinerii de șaptesprezece ani.

Era un vis pe care Izumi nu-l înțelegea. Ea își avea visurile ei despre o lume atât de diferită de cea pe care o imaginasem eu.

Până la urmă, chiar înainte de a-mi începe viața cea nouă, un eveniment neașteptat a dus la ruperea definitivă a relațiilor mele cu Izumi.

Prima fată cu care m-am culcat era copil singur la părinți.

Iubita mea — cred că îi pot spune așa — nu era dintre fetele după care întorceau bărbații capul pe stradă. Cred că ar fi mai potrivit să spun că nu ieșea în evidență prin nimic deosebit. Cu toate acestea, de prima oară când am văzut-o, m-a atras ca un magnet fără să-mi pot explica de ce și cum s-a întâmplat. Pur și simplu mi s-a întâmplat, de parcă m-ar fi lovit un trăsnet invizibil și silențios într-o după-amiază senină, pe când mă plimbam pe stradă. Fără rețineri, fără restricții, fără cauze, fără explicații. Nu a intervenit nici măcar un „dar” sau un „dacă”.

De stau și privesc în urmă, eu nu mă număr, cu foarte puține excepții, printre cei care se dau în vânt după femeile frumoase. Mi se mai întâmplă să merg pe stradă cu vreun prieten și să-l aud spunând: „Ai văzut ce frumoasă era fata pe lângă care tocmai am trecut?” Poate părea ciudat, dar eu nici măcar nu-mi amintesc cum arăta fata cea frumoasă. Nici nu m-am simțit vreodată atras de actrițe superbe sau de modele. Nu-mi explic nici eu de ce, dar asta-i situația. Pentru mine, granița dintre lumea reală și cea a visurilor nu avea un contur prea exact și ori de câte ori pasiunea își scotea colții, doar frumusețea nu era suficientă ca să mă pună pe jar. Nu mi s-a întâmplat nici măcar în adolescență.

Nu m-au atras niciodată calitățile exterioare măsurabile, ci ceva mai profund, aș putea spune chiar absolut. Așa cum unora le place, în secret, ploaia torențială, cutremurul sau pana de curent, eu mă simt atras de „ceva” puternic, secret, pe care sexul opus îl emană. Deoarece nu găsesc alt cuvânt mai potrivit, am să numesc acel ceva „forță de atracție”. Fie că ne place, fie că nu, este o forță care ne atrage în mrejele ei și nu mai avem cum să scăpăm.

Poate aș putea să o asemăn cu atracția parfumului. Cred că nici fabricantul de parfumuri n-ar fi capabil să explice de ce un anume parfum atrage în mod deosebit. Știința nu e în stare să dea un răspuns acestei probleme. Indiferent dacă există sau nu vreo explicație,

adevărul este că o anumită combinație de miresme poate atrage sexul opus precum o cățea în călduri. O anumite combinație atrage cincizeci la sută din oameni, o alta, restul de cincizeci la sută. Există și miresme care atrag doar unul sau doi oameni și eu am deosebitul talent de a adúlmea de la distanță aceste mirosuri speciale. Atunci îmi vine să mă îndrept spre persoana respectivă și să-i spun că simt ceea ce alții nu simt.

De când am văzut-o am știut că vreau să mă culc cu ea. Mai precis, știam că trebuie să mă culc cu ea. Instinctul îmi spunea că și ea își dorește același lucru. Când eram cu ea, tremuram din toate încheieturile în adevăratul sens al cuvântului și aveam o erecție atât de puternică, încât abia mai puteam umbla. Era prima oară în viața mea când mă simțeam atât de atras fizic de cineva. (Poate lucrurile or fi stat la fel și cu Shimamoto, dar eram prea mic și nu mi-am dat seama.) Când am cunoscut-o, eram elev în anul al treilea de liceu și aveam șaptesprezece ani. Ea avea douăzeci și era studentă în anul al doilea. Colac peste pupăză, s-a nimerit să fie verișoară cu Izumi. Avea un prieten, dar faptul în sine nu ne-a deranjat pe niciunul dintre noi. Putea să fi avut și patruzeci și doi de ani, trei copii și o coadă atârânădu-i la spate că tot nu mi-ar fi păsat. Atracția pe care o simțeam unul față de celălalt nu cunoștea absolut nicio piedică. Nu aveam cum să o las să-mi scape. Aș fi regretat cu siguranță toată viața.

Deci prima fată cu care m-am culcat a fost verișoara lui Izumi. Nu erau numai verișoare, dar se și înțelegeau foarte bine încă de mici. Era studentă la Kyoto și locuia într-un apartament din apropierea porții de vest a Palatului Imperial. Când am mers cu Izumi într-o excursie la Kyoto, i-am dat telefon și am luat prânzul împreună. Asta s-a întâmplat cam la două săptămâni după toată tărașenia cu mătușa mea.

Am profitat de câteva minute în care a lipsit Izumi de la masă și i-am cerut verișoarei ei numărul de telefon sub pretext că vreau să o mai întreb câte ceva despre facultate. I-am telefonat după două zile și am întreat-o dacă o pot vizita duminică. După o mică pauză a zis că mă așteaptă, că e liberă toată duminica. Din tonul vocii am fost absolut convins că și ea vrea să se culce cu mine.

Duminică am plecat singur la Kyoto, ne-am întâlnit și după-amiază eram deja în patul ei.

În următoarele două luni am făcut sex atât de mult, încât am crezut că ni se topesc și creierii. Nu ne-am dus la niciun film, nu ne-am plimbat deloc. N-am vorbit despre romane, muzică, viață, război, revoluție. Nu am abordat absolut niciun subiect. N-am făcut decât să ne iubim. Om fi vorbit noi ceva, niște fleacuri, dar îmi este imposibil să-mi amintesc ce anume. Prin fața ochilor îmi plutește doar imaginea unor obiecte: ceasul deșteptător de la capul patului, perdeaua de la fereastră, telefonul negru de pe masă, fotografiile din calendar și îmbrăcămintea ei aruncată pe jos. Mireasma trupului său și vocea. N-am întrebat-o nimic și nu m-a întrebat nimic. O dată totuși, stând întinși în pat, mi-a venit să o întreb dacă e copil singur la părinți.

— Da, a spus ea pe un ton cam ciudat, așa e, nu am frați, dar de unde știi?

— Nu mi-a spus nimeni, dar am intuit.

S-a uitat la mine o vreme și apoi a zis:

— Probabil că și tu ești singur la părinți.

— Ai ghicit.

Este tot ce îmi amintesc în materie de conversație. Avusesem eu semnul meu care-mi spunea că e copil singur la părinți. Și atât.

Nu mâncam și nu beam decât dacă nu mai puteam răbda. De îndată ce puneam ochii unul pe celălalt, ne dezbrăcam și țuști în pat, fără nicio vorbă. Ne îmbrățișam și făceam dragoste. Fără preambul, fără pregătiri. Râvneam pur și simplu la ceea ce mi se oferea privirilor și probabil la fel simțea și ea. De câte ori ne întâlneam, făceam patru-cinci partide de amor de nu mai aveam, în sens propriu, spermă în mine. Mi se umfla capul penisului și mă durea. În ciuda faptului că abia așteptam să fim împreună, cu toată atracția fizică puternică, nu ne-a trecut nici unuia dintre noi prin cap că ar putea fi vorba de o legătură de durată, de fericire veșnică. Știam foarte bine amândoi că suntem în toiul unui vârtej și atât. Eram pe deplin conștienți că totul se va termina într-o bună zi. Știam că nu are cum să mai țină mult. Gândindu-ne de fiecare dată că s-ar putea să fie ultima dată când ne îmbrățișăm, ne iubeam și mai pătimaș.

Nu eram îndrăgostit de ea și nici ea de mine, dar pentru mine nu dragostea era lucrul cel mai important. Eu consideram foarte important faptul că mă simțeam prins în ceva, în ceva extrem de

prețios. Voiam neapărat să știu ce este acel ceva. Dacă aș fi putut, mi-aș fi vârât mâna în trupul ei ca să descopăr acel ceva.

Țineam foarte mult la Izumi, dar cu ea nu am trăit niciodată asemenea momente de nebunie totală. Despre fata aceasta nu știam aproape nimic și nici nu o iubeam, dar mă făcea să tremur, mă atrăgea cumplit. N-am vorbit niciodată nimic serios cu ea, dar nici n-am simțit nevoia. Dacă îmi mai rămânea o brumă de energie, oricum o foloseam tot pentru sex.

În mod firesc eu și ea am fi rămas prinși, timp de câteva luni, într-o asemenea relație care nu ne permitea nici să respirăm și apoi, ca din senin, unul dintre noi ar fi dispărut din peisaj. Noi nu aveam timp de îndoieli, de bănuieli și consideram că tot ce făceam era natural, chiar necesar. Posibilitatea dragostei, a regretelor și vinovăției, precum și a viitorului s-a exclus de la bun început.

Dacă relația aceasta nu ar fi fost descoperită (ceea ce mi s-ar fi părut imposibil de vreme ce eram cu totul absorbit de partidele de sex), eu și Izumi puteam să ne mai întâlnim un timp, măcar în vacanțe. Cine știe, poate că relația noastră ar mai fi durat, dar în cele din urmă tot am fi terminat-o. Eram diferiți din foarte multe puncte de vedere și diferența s-ar fi accentuat pe măsură ce trecea timpul, pe măsură ce creșteam. Acum judecând lucrurile, sunt absolut convins de asta. Problema e că dacă nu m-aș fi culcat cu verișoara ei, despărțirea noastră ar fi fost mai calmă, fiecare ar fi pornit pe drumul lui mai puțin demolat sufletește.

Numai că nu s-a întâmplat astfel. Realitatea este că am rănit-o profund și nu am mai avut cum să repar tot ce stricasem. Am realizat și eu atâta lucru. Cu notele pe care le avea la școală, ar fi putut să intre cu ușurință la facultatea la care năzuise, dar a pierdut examenul și a trebuit să intre la un colegiu de fete de mâna a șaptea. După ce a descoperit relația mea cu verișoara ei, m-am întâlnit cu Izumi o singură dată și am stat de vorbă destul de mult, în cofetăria la care obișnuisem să ne întâlnim. Am încercat să-i explic ce s-a întâmplat, să fiu cât se poate de sincer, alegându-mi cuvintele cu grijă, ca să o fac să înțeleagă. I-am spus că nu a fost ceva serios, că aventura nu a fost pusă la cale, ci pur și simplu a fost vorba de o atracție fizică inexplicabilă. Am încercat să o conving pe Izumi că nici măcar nu mă simțeam vinovat față de ea, că nici măcar nu consideram că aș fi trădat-o, pentru

că relația cu verișoara ei nu a afectat cu nimic dragostea pe care i-o purtam.

Bineînțeles că Izumi nu a fost capabilă să înțeleagă nimic din tot ce i-am spus și m-a făcut mincinos ordinar. Da, avea oarecum dreptate. Mă culcasem cu verișoara ei pe furiș, și nu o dată sau de două ori, ci de zece ori, de douăzeci de ori. Am mințit-o tot timpul. Dacă ceea ce făceam era normal, n-ar fi trebuit să o mint. Da, aș fi vrut să-i explic lui Izumi de la bun început că voiam să mă culc cu verișoara ei, că voiam să fac amor cu ea în toate pozițiile posibile de o mie de ori, până mi se topeau creierii și că lucrul acesta nu afecta cu nimic relația noastră, dar nu am fost în stare să-i fac asemenea mărturisiri. De aceea am și mințit — de o sută de ori, de două sute de ori. Găseam întotdeauna motive plauzibile, anulam întâlnirile cu Izumi și plecam la Kyoto ca să mă culc cu verișoara ei. Nu aveam scuze și mărturisesc că eu eram vinovatul.

Izumi a aflat de relația mea cu verișoara ei la sfârșitul lunii ianuarie, imediat după ziua mea. Împlinisem optsprezece ani. În februarie am avut examenele de admitere, iar la sfârșitul lunii martie urma să plec la Tokyo. I-am telefonat de nenumărate ori înainte de a pleca, dar nu a vrut să vorbească cu mine. I-am scris câteva scrisori lungi, dar nu mi-a răspuns la ele. Mă gândeam că nu se făcea să o las în starea aceea, dar cum eforturile mele s-au dovedit zadarnice, am crezut că nu avea rost să mai insist pentru că îmi era clar că Izumi nu mai voia să știe de mine.

În expresul care mă purta spre Tokyo priveam, absent, peisajul și mă gândeam la mine: cine sunt de fapt? Mi-am privit mâinile ce se odihneau pe genunchi și fața reflectată în geamul trenului. Cine naiba eram? De când m-am născut nu mi s-a mai întâmplat să mă urăsc pe mine însumi cu atâta înverșunare. M-am întrebat cum am putut să fac așa ceva, dar mi-am dat singur răspunsul: dacă aș fi fost pus în aceeași situație din nou, aș fi procedat exact la fel. Chiar dacă ar fi trebuit să o mint pe Izumi, m-aș fi culcat cu verișoara ei, indiferent cât de mult ar fi durut-o. Nu-mi convenea deloc că trebuie să recunosc, dar era adevărul gol-goluț.

Nu am rănit-o doar pe Izumi, ci și pe mine însumi — mult mai mult decât am crezut atunci. Aș fi putut să învăț mult din experiența aceea, dar privind în urmă, îmi dau seama că n-am învățat decât un singur

lucru esențial, și anume că sunt capabil să fac rău semenilor mei. Nu o făceam intenționat, dar dacă se ivea o situație anume, deveneam egoist, chiar hain. Eram genul de om capabil, cu un pretext plauzibil, să provoc o rană iremediabilă unei persoane la care țineam foarte mult.

Am intrat la facultate, drept pentru care m-am mutat în alt oraș, hotărât să mă schimb, să încep o viață nouă și să îndrept greșelile trecutului. La început mi s-a părut că e simplu și că pot realiza lucrul acesta, dar până la urmă am văzut că rămân eu însumi indiferent de locul în care mă aflu. Am repetat aceleași greșeli, continuând să-i rănesc pe alții, dar și pe mine în același timp.

Abia după ce am împlinit douăzeci de ani, am realizat că s-ar putea să nu devin niciodată un om bun. Greșelile pe care le-am făcut poate nici nu au fost greșeli în sensul propriu al cuvântului. Ele făceau parte din firea mea, erau bucatăică ruptă din mine. Am simțit că mă prăbușesc când mi-am dat seama de asta.

Nu prea am multe de spus despre cei patru ani de facultate.

În primul an am participat la câteva demonstrații și chiar m-am bătut cu niște polițiști. Sprijineam grevele studenților și mergeam la întrunirile politice. Este adevărat că am cunoscut o groază de lume, dar, nu știu de ce, nu m-au atras niciodată luptele politice. Nu mă simțeam în largul meu când mă țineam de mână cu alți demonstranți, iar când trebuia să arunc cu pietre în polițiști, aveam senzația că nu sunt eu cel care face așa ceva. Ajunsesem să mă întreb dacă ăsta eram eu. Nu vedeam necesitatea solidarizării cu cei din jur. Mirosul de violență care plutea pe străzi și sloganurile își pierdură curând orice sens pentru mine. Încet-încet, am început să mă gândesc la timpul pe care l-am petrecut cu Izumi. Mi se făcuse dor de acea perioadă, cu toate că știam foarte bine că nu exista cale de întoarcere, că trebuia să merg înainte.

Majoritatea cursurilor de la facultate nu mă prea interesau, ba chiar mă plictiseau groaznic. Nu găseam nimic care să îmi facă plăcere. Fiind cam ocupat cu slujba pe care mi-o găsisem, nu prea dădeam pe la cursuri, dar am avut totuși noroc să-mi termin studiile. În anul întâi de facultate am avut o prietenă cu care am locuit împreună vreo șase luni, dar relația noastră n-a ținut. Chiar ajunsesem să mă întreb ce naiba vreau de la viață.

Nici n-am prins de veste când s-au terminat frământările politice. Atmosfera care inflamase spiritele era acum asemenea unui steag ce atârna neputincios, pe o zi fără fir de vânt. Toată agitația părea să fi fost înghițită de viața pașnică, anostă, de zi cu zi.

După ce am absolvit facultatea, o cunoștință de-a mea m-a ajutat să-mi găsesc de lucru la o editură didactică. M-am tuns, mi-am lustruit pantofii și mi-am cumpărat costum. Editura nu era cine știe ce, dar absolvenții secției de literatură nu-și găseau cu ușurință de lucru. În plus, nici notele mele nu fuseseră strălucite și nici relații nu prea aveam, așa că nu-mi rămânea decât să mă mulțumesc cu ceea ce am găsit.

Munca pe care o făceam era cumplit de plictisitoare. Atmosfera din editură era destul de plăcută dar, din păcate, nu publicarea manualelor fusese visul vieții mele. Încercând să găsesc totuși ceva care să mă stimuleze, m-am pus serios pe treabă vreo jumătate de an, gândindu-mă că trebuie să fie și în munca respectivă ceva interesant. Până la urmă însă am ajuns la concluzia că o asemenea muncă nu mi se potrivește absolut deloc. Și zelul mi-a pierit. Aveam senzația că viața mea s-a încheiat aici, că nu-mi rămânea decât să mă plafonez, că vor trece ani și ani și nu voi face decât manuale. În cei treizeci și trei de ani pe care îi mai aveam până la pensie, mă vedeam ținut la masa de lucru, zi de zi, ca un robot, uitându-mă la șpalturi, numărând rândurile, făcând corecturi. Probabil că mă căsătoream la un moment dat, făceam câțiva copii și așteptam, cuminte, cele două prime anuale — singurele momente mai luminoase din existența mea anostă. Mi-am amintit ce mi spusese Izumi cândva: „Știu că vei ajunge cineva. Ai tu ceva aparte”.

Ori de câte ori îmi aminteam cuvintele ei, mă simțeam cumplit și vorbeam de unul singur:

„N-am nimic special, Izumi. Acum știi și tu foarte bine lucrul acesta. Dar asta e, fiecare greșește în viață”.

La editură îmi făceam treaba mecanic, iar timpul liber mi-l petreceam citind și ascultând muzică. Consideram că dacă tot mă plictiseam de moarte la serviciu, măcar timpul liber să mi-l petrec după placul inimii. Nu ieșeam deloc la băut cu colegii, nu pentru că nu eram sociabil sau că încercam să fug de ei, dar pur și simplu pentru că nu voiam să mai am nimic a face cu ceea ce îmi amintea de editură. Singurul lucru pe care mi-l doream era ca timpul liber să-l folosesc numai și numai pentru mine.

Așa au trecut patru sau cinci ani, fără să-mi dau măcar seama. Am avut mai multe prietene în perioada aceasta, dar niciuna dintre legături nu a fost de durată. Mă întâlneam cu ele câteva luni și apoi îmi ziceam că nu asta căutam, că n-am găsit nimic care să-mi demonstreze că mi se vor dărui cu totul. M-am și culcat cu câteva dintre ele, dar niciuna nu m-a impresionat în mod deosebit. Aceasta a fost a treia etapă din viața mea — cea dintre intrarea la facultate și momentul în care am împlinit treizeci de ani. Au fost doisprezece ani pe care i-am petrecut în dezamăgiri, singurătate și tăcere, ani în care nu mi-am

putut deschide inima în fața nimănui. A fost o perioadă glacială pentru sufletul meu.

Ajunsesem să mă închid și mai mult în propriul meu univers. Mâncam singur, mă plimbam singur, mergeam la bazin singur, mă duceam la concerte și la filme singur. Mă obișnuisem. Mă gândeam deseori la Shimamoto și la Izumi și mă întrebam pe unde or fi și ce fac. Probabil că s-au căsătorit. Poate au și copii. Aș fi dat orice să le pot întâlni și să stau de vorbă cu ele. Măcar o oră. În fața lor îmi puteam deschide inima. Mi-am stors creierii gândindu-mă cum să fac să mă împac cu Izumi, cum să mă întâlnesc cu Shimamoto. Ce bine ar fi fost, dar n-am făcut niciun efort ca să mi se realizeze această dorință. Au dispărut din viața mea pentru totdeauna și nu se mai putea da timpul înapoi. M-am trezit că vorbesc singur, că serile beau de unul singur. A fost perioada în care eram convins că nu mă voi căsători niciodată.

La doi ani după ce m-am angajat am cunoscut o fată care avea probleme la un picior. Mi-a prezentat-o un coleg, care a venit și el cu prietena lui.

— Șchiopătează puțin, mi-a spus el, șovăitor, dar e drăguță și are un caracter minunat. Sunt sigur că o să-ți placă. Nici nu o să bagi de seamă că șchiopătează.

— Nu contează, l-am asigurat eu.

Adevărul este că dacă nu mi-ar fi spus că fata șchiopătează, nici nu i-aș fi acceptat invitația. Eram sătul de întâlniri în patru și de cele aranjate cu persoane necunoscute. Nu știu de ce, dar când am auzit că fata are probleme la un picior, nu am fost capabil să-l refuz.

„Șchiopătează puțin. Nici nu o să bagi de seamă...”

Fata era prietenă cu iubita colegului meu. Cred că fuseseră colege de liceu. Era mică de statură, drăgălașă — nu chiar o frumusețe care să-ți fure privirile — și foarte retrasă. Când am văzut-o, gândul m-a purtat spre un animal sălbatic ce nu prea iese din pădure. Am mers toți patru la un film duminică dimineața și apoi am luat masa de prânz împreună. N-a scos aproape nicio vorbă, cu toate eforturile mele de a o scoate din muțenie. Nu a făcut decât să zâmbească. Apoi ne-am despărțit de ceilalți doi și ne-am plimbat. Ne-am dus în parcul Hibiya și am băut un ceai. Își târa piciorul drept, nu stângul, ca Shimamoto, și chiar felul în care și-l contorsiona era oarecum diferit. Shimamoto și-l rotea puțin

înainte de a păși, pe când fata aceasta îndrepta vârful într-o parte și apoi și-l târa. Cu toate acestea, cele două semănau foarte mult la mers.

Purta un pulover pe gât, blugi și ghete. Nu era machiată aproape deloc și avea părul prins în coadă de cal. A spus că este studentă în anul patru, dar arăta mult mai mică. Nu mai pomenisem în viața mea o fată mai tăcută și ajunsesem să mă întreb dacă are emoții, pentru că e prima întâlnire, sau nu e capabilă să poarte o conversație. Oricum, nici nu pot numi conversație ceea ce s-a petrecut atunci. Singurul lucru clar a fost că era studentă la farmacie, la o facultate particulară.

— E interesantă farmacia? am întrebat-o.

Eram într-o cafenea din parc și beam cafea. Ea s-a îmbujorat toată.

— Stai liniștită! Să nu crezi că e mai interesant ceea ce fac eu, adică editez manuale. Lumea este plină de chestii plictisitoare, nu-ți face probleme.

A rămas pe gânduri și după o vreme a deschis gura:

— Nu pot afirma că este interesantă, dar părinții mei au o farmacie.

— Spune-mi și mie ceva despre farmacologie. Nu știu chiar nimic. N-am mai înghițit nici măcar o pastilă în ultimii șase ani.

— Înseamnă că ești sănătos tun.

— Din fericire nici măcar nu sunt mahmur după beții. În copilărie am fost foarte bolnăvicios. Poate pentru că am fost singur la părinți, ai mei m-au cocoloșit prea mult.

A dat din cap și a privit câteva clipe în ceașca de cafea. A mai trecut ceva timp până a deschis din nou gura:

— Farmacologia nu e prea palpitantă. Sunt convinsă că există o mulțime de alte lucruri mult mai interesante pe lumea aceasta decât să stai și să memorezi substanțele din care se fac medicamentele. Nu e nici romantică precum astrologia, dar nici dramatică precum medicina. Are însă ceva care atrage, ceva de care eu mă simt foarte aproape, o dimensiune terestră.

— A, da?

Deci era capabilă să vorbească, numai că îi trebuia cam mult să-și găsească cuvintele.

— Ai frați sau surori? am întrebat-o.

— Doi frați mai mari. Unul este căsătorit.

— Deci urmezi această facultate ca să te faci farmacistă și să preiei afacerea părinților tăi, nu?

S-a îmbujorat iar și nu a mai scos o vorbă o bună bucată de timp.

— Nu știu. Frații mei sunt deja angajați, așa că probabil va trebui să preiau eu farmacia. Nu ne-am hotărât încă. Tata a spus că nu mă obligă și dacă nu vreau, o mai ține el cât e în puteri și apoi o vinde.

Eu am dat din cap și am așteptat să mai spună ceva.

— Poate ar fi bine să mă ocup de farmacie. Cred că mi-ar fi greu să-mi găsesc de lucru din pricina piciorului.

Ne-am petrecut după-amiaza împreună. Conversația noastră, ca să-i zic așa, a fost întreruptă de multe clipe de tăcere. Ori de câte ori o întrebam ceva, roșea. Nu m-a deranjat să stau cu ea, chiar mi-a făcut plăcere. Și apoi mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat: stând acolo de vorbă, în cafenea, față-n față, am avut senzația că o cunosc de mult și m-a cuprins un fel de nostalgie.

Sincer să fiu, nu cred că m-a atras prin ceva. Pur și simplu mi-a făcut plăcere să-mi petrec câteva ore cu ea. Colegul meu avusese dreptate: era drăguță și avea o fire plăcută, dar lăsând la o parte aceste calități, n-am găsit nimic la ea care să mă facă să uit de mine.

Doar Shimamoto mă pusese pe jar. Acum stăteam cu fata aceasta, dar mă gândeam numai la Shimamoto. Recunosc că nu era frumos, dar nu puteam să nu mă gândesc la ea. Încă îmi tresărea inima când mă gândeam la Shimamoto. Simțeam o emoție puternică și aveam impresia că se deschide, ușor, o ușă în adâncul sufletului meu. Nici vorbă de asemenea senzații acum. M-am plimbat cu fata prin parcul Hibiya, dar n-am simțit decât un fel de simpatie și de liniște interioară. Atât.

Casa ei, adică farmacia, se afla în cartierul Bunkyo, în Kobinata. Am condus-o până acasă. Am stat unul lângă altul în autobuz, dar n-a mai scos nicio vorbă.

După câteva zile, colegul meu mi-a spus că fata mă plăcea și m-a invitat să ieșim undeva toți patru. Am găsit un pretext plauzibil și l-am refuzat. Nu m-ar fi deranjat să mă mai întâlnesc cu ea și să stăm de vorbă, chiar mi-ar fi făcut plăcere. Cred că dacă ne-am fi întâlnit în alte împrejurări, am fi devenit prieteni buni, dar așa prea părea totul aranjat. Dacă aș fi acceptat să mă întâlnesc iar cu ea, ar fi trebuit să-mi

asum o anumă responsabilitate și de aceea am preferat să refuz. Nu-mi puteam permite să-i rănesc sentimentele, așa că nu ne-am mai văzut niciodată.

Am mai avut parte de o experiență extrem de ciudată, legată de o persoană cu probleme la un picior. Aveam douăzeci și opt de ani și tocmai pentru că întâmplarea mi s-a părut ieșită din comun, îmi mai stăruie și astăzi în minte și încă mă străduiesc să o înțeleg.

Mă aflam în cartierul Shibuya, la sfârșit de an. Deodată, am zărit prin mulțime o femeie care își trăgea piciorul la fel ca Shimamoto. Era îmbrăcată cu un palton lung, roșu și avea o geantă-plic, neagră, din lac. La mâna stângă purta un ceas din argint care aducea mai degrabă a brățară. Toate lucrurile de pe ea păreau scumpe și alese cu bun-gust. Eram pe trotuarul celălalt, dar când am văzut-o, am traversat repede pe la semafor. Mi-am făcut loc prin mulțime întrebându-mă de unde vin și unde merg atât de mulți oameni. Nu mi-a fost greu să o ajung din urmă pentru că înainta destul de încet, la fel ca Shimamoto, rotindu-și puțin piciorul stâng înainte de a face următorul pas. Nu-mi puteam lua ochii de la linia gambelor subliniată de finețea ciorapilor pe care-i purta. Atâta eleganță nu putea fi dobândită decât cu eforturi de ani de zile.

Mergeam puțin în urma sa. Nu mi-a fost tocmai ușor să-mi armonizez pașii cu ai ei (ținând cont de faptul că lumea circula repede pe lângă mine). Mă mai opream din când în când și mă mai uitam la vitrine sau mă scotoceam prin buzunare. Purta mănuși din piele, iar în mâna liberă ducea o sacoșă roșie cu cumpărături de la un magazin universal. Cu toate că era o zi mohorâtă de iarnă, ea avea ochelari mari de soare. Tot ce puteam eu distinge din spate era părul frumos coafat (niște cârlionți de toată splendoarea îi cădeau pe umeri) și spinarea învăluită în paltonul cel roșu care părea moale și călduros. Dacă aș fi vrut într-adevăr să mă conving dacă era sau nu Shimamoto cred că n-ar fi fost prea complicat. Nu aveam decât să i-o iau înainte și să îi privesc chipul. Dar dacă era Shimamoto, ce să-i spun și cum să mă port? În primul rând, și-ar fi amintit oare de mine? Trebuia să câștig timp ca să-mi pot aduna gândurile, să-mi fac ordine în minte și să-mi revizuiesc poziția.

Am mers ceva timp în spatele ei, având grijă să nu o depășesc. Nu a privit în urmă nici măcar o dată și nu s-a oprit deloc. Nici măcar nu se uita în jurul ei. Părea că trebuia neapărat să ajungă undeva anume și pornise hotărâtă într-acolo. Mergea exact ca Shimamoto: cu spatele drept și capul sus. Dacă nu-i priveai piciorul sau te uitai la ea de la brâu în sus, nici nu-ți dădeai seama că șchiopătează. Mergea doar mai încet decât ceilalți. Cu cât îi priveam mersul mai mult, cu atât îmi treceau prin minte tot mai multe lucruri legate de Shimamoto. Mersul individei semăna izbitor cu al ei.

La gara Shibuya s-a desprins de mulțirne și a luat-o în sus, spre Aoyama. Din pricina urcușului mergea și mai încet. A parcurs o bună bucată de drum și mă întrebam de ce nu a luat un taxi. Distanța era cam mare chiar și pentru un om cu picioare bune. Ea și-a văzut însă de drum, șchiopătând ușor, iar eu am urmărit-o, discret, de la distanță. Nu a întors capul nici măcar o dată, nu s-a oprit deloc, nu a privit spre nicio vitrină. Și-a schimbat doar de câteva ori sacoșa cu geanta și asta a fost tot.

Până la urmă, se pare că s-a gândit să evite aglomerația de pe strada principală și a luat-o pe o străduță lăturalnică. Îmi era clar că știa foarte bine împrejurimile. Câțiva pași mai încolo de zona comercială, se afla un cartier de locuințe foarte liniștit. Am continuat să merg în urma ei, având grijă să măresc puțin distanța dintre noi, pentru că mulțimea se rărise simțitor.

Cred că am urmărit-o cam patruzeci de minute. Am mers pe străzi dosnice, am cotit de câteva ori și am ieșit din nou pe strada principală, aglomerată. De data aceasta n-a mai intrat în mulțime, ci a intrat, fără pic de ezitare, în prima cofetărie, de parcă exact aceasta îi fusese intenția de la bun început. Era o cofetărie mică în care se vindeau și prăjiturele europene. Precaut, am mai pierdut vreo zece minute prin apropiere și apoi am intrat și eu.

Cum am intrat, am căutat-o din priviri. În cofetărie era neplăcut de cald, dar ea stătea îmbrăcată, cu spatele la intrare. Cu atât mai mult nu aveam cum să scap din ochi paltonul ei roșu, elegant. M-am așezat la o masă din colțul cel mai îndepărtat și am comandat o cafea. Am început să răsfoiesc ziarul pe care-l aveam în mână, uitându-mă pe furiș la femeie. Avea o ceașcă cu cafea pe masă, dar cât a fost sub

supravegherea mea atentă, nu s-a atins de ea. La un moment dat, și-a scos o țigară din geantă și și-a aprins-o cu o brichetă aurie, dar alt gest nu a făcut. A stat pur și simplu nemișcată și a privit pe fereastră. Lăsa impresia că ori se odihnește, ori este preocupată de o problemă foarte serioasă. Cât mi-am băut cafeaua, am citit același articol de ziar de câteva ori.

La un moment dat s-a ridicat brusc și s-a îndreptat spre masa la care ședeam eu. Mișcarea ei a fost atât de neașteptată, încât am avut o clipă senzația că mi se oprește inima. Ea nu venea însă la mine. A trecut de masa mea și s-a oprit la telefonul public de lângă ușa din dos. A introdus niște monede și a format un număr.

Telefonul nu era departe de mine, dar din pricina gălăgiei din cofetărie și a colindelor ce se auzeau la megafoane, pe stradă, nu am reușit să disting ce spune. A vorbit destul de mult la telefon. Cafeaua pe care o comandase zăcea pe masă, rece. Când a trecut pe lângă mine, am privit-o din față, dar tot nu am fost sigur că e Shimamoto. Era machiată puternic și pe deasupra mai purta și ochelarii aceia de soare care îi acopereau jumătate din față. Avea sprâncenele pensate și rujul discret îi contura frumos buzele subțiri. Când ne-am întâlnit ultima oară aveam doisprezece ani, deci nu ne-am văzut de cincisprezece ani. Îmi aminteam destul de bine chipul lui Shimamoto, dar dacă mi-ar fi spus cineva atunci că nu e ea, l-aș fi crezut. Singurul lucru de care eram sigur era faptul că arăta ca o domnișoară de vreo douăzeci și ceva de ani, extrem de elegantă și cu probleme la un picior.

M-au trecut apele. Maioul îmi era learcă. Mi-am scos paltonul și am mai comandat o cafea. „Ce naiba faci?” mă întrebam. Îmi uitasem mânușile pe undeva și plecasem în Shibuya să-mi cumpăr altă pereche, dar cum am zărit-o pe femeia aceea, mi-am pierdut mințile și m-am luat după ea. Normal ar fi fost să mă duc la ea și să o întreb dacă nu e cumva Shimamoto. Ar fi fost cea mai rapidă și sigură metodă de a afla ceea ce mă interesa. Dar n-am procedat așa. N-am făcut decât să o urmăresc, fără să scot un cuvânt și am ajuns la un punct unde nu mai aveam altă soluție.

După ce a terminat de vorbit la telefon, s-a întors direct la locul ei. S-a așezat iar la masă, cu spatele la mine, și a privit pe fereastră. Chelnerița s-a dus la ea la masă și a întrebat-o dacă poate lua cafeaua

care se răcise. Nu am auzit ce a spus, dar asta am presupus că ar fi întrebat-o, deoarece femeia a aprobat din cap și fata i-a adus o cafea caldă. Nu s-a atins nici de aceasta. M-am prefăcut în continuare că citesc ziarul, ridicând din când în când privirea ca să văd ce face. Și-a ridicat de câteva ori mâna și s-a uitat la ceasul-brățară de parcă ar fi așteptat pe cineva. Ar fi ultima mea șansă, m-am gândit eu. Dacă vine cineva, nu o să mai pot vorbi cu ea. Nu m-am simțit în stare să mă ridic de pe scaun. Am încercat să mă conving că mai e timp, că nu e cazul să mă grăbesc.

Au trecut cincisprezece sau douăzeci de minute fără să se întâmple nimic. Ea se uita mai departe pe fereastră. Brusc, fără niciun avertisment, s-a ridicat, și-a pus geanta sub braț și a luat sacoșa în cealaltă mână. Se părea că renunțase să mai aștepte. Sau poate nu așteptase pe nimeni de la bun început. Când am văzut că plătește la casă și iese, m-am ridicat și eu brusc, la rândul meu. Mi-am plătit consumația și am luat-o pe urmele ei. Paltonul roșu ieșea în evidență. Mi-am croit drum prin mulțime ca să o ajung din urmă.

A ridicat mâna și a încercat să oprească un taxi. În cele din urmă, unul a semnalizat și a tras lângă ea. Mă gândeam să o strig. Dacă se urca în taxi, nu mai dădeam de ea, se termina totul. Când să mă îndrept spre ea, m-a apucat cineva, ferm, de cot. Nu pot să spun că m-a durut, dar forța cu care m-a prins mi-a tăiat respirația. M-am întors brusc și am văzut un bărbat între două vârste. Mă privea fix.

Era cu vreo cinci centimetri mai scund decât mine, dar foarte bine făcut. Avea probabil înjur de patruzeci și cinci de ani. Era îmbrăcat cu un palton gri închis și la gât avea un fular de cașmir, amândouă de bună calitate. Părul era frumos pieptănat, cu cărare pe mijloc și purta ochelari cu ramă de baga. Era bronzat. Cred că făcea sport — poate schia sau juca tenis. Îmi amintesc că la fel arăta și tatăl lui Izumi, căruia îi plăcea tenisul foarte mult. După cum arăta, m-am gândit că era probabil într-un post foarte bun la o întreprindere mare sau vreun oficial de rang înalt. Am înțeles când l-am privit în ochi. Erau ochii unei persoane obișnuite să dea ordine.

— Ce ziceți de o cafea? a întrebat el, pe șoptite.

Am urmărit-o cu privirile pe femeia îmbrăcată cu palton roșu. S-a aplecat și a intrat în taxi, dar se uita prin ochelarii de soare în direcția

noastră. Sau cel puțin asta a fost impresia mea la momentul respectiv. Portiera taxiului s-a închis și silueta ei a dispărut din raza mea vizuală, lăsându-mă acolo, pe stradă, cu bărbatul acela ciudat.

— Nu vă răpesc mult timp, a spus omul pe un ton neutru. Nu părea nici furios, nici agitat. Fără urmă de expresie pe față, mă strângea în continuare de cot de parcă ținea cuiva ușa deschisă. Am putea sta puțin de vorbă în timp ce bem o cafea.

Aș fi putut să îl refuz, spunându-i: „Nu vreau cafea și n-am ce vorbi cu dumneavoastră. Nu vă cunosc. În plus, sunt foarte grăbit, așa că vă rog să mă scuzați”. N-am zis nimic din toate acestea. Am continuat să-l privesc în ochi, fără să scot o vorbă. Până la urmă am dat din cap și am făcut ce mi s-a spus. Am intrat iar în cofetărie. Poate că m-a speriat forța cu care m-a apucat de cot. Forța aceea neclintită și ciudată, proprie mai degrabă unei mașini decât unei ființe umane, o forță ce n-a șovăit nici măcar o clipă. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce s-ar fi întâmplat dacă l-aș fi refuzat.

În afară de faptul că eram puțin cam speriat, trebuie să recunosc că eram și un pic cam curios. Mă interesa ce avea să-mi spună și poate, în felul acesta, obțineam vreo informație legată de femeia aceea. Acum, că ea a dispărut, el rămânea probabil singura legătură dintre noi. Și oricum, în cofetărie nu exista pericolul să mă bruscheze.

Ne-am așezat la masă față-n față. Nu am scos niciun cuvânt până nu a venit chelnerița. Ne-am privit fix și atât. Bărbatul a comandat două cafele.

— De ce ați urmărit-o tot timpul? m-a întrebat el, politicos.

Am tăcut. M-a privit cu ochi inexpressivi și duri.

— Nu ați slăbit-o din ochi tot drumul, de la Shibuya până aici. Oricine și-ar fi dat seama că este urmărit.

N-am răspuns. Probabil că ea și-a dat seama că o urmăresc, a intrat în cofetărie și l-a chemat pe individ prin telefon.

— Dacă nu vreți să vorbiți, n-aveți decât. Eu am înțeles oricum ce se întâmplă, chiar dacă nu vreți să scoateți niciun cuvânt.

Probabil că era iritat, dar nu i se descifra nimic în glas. A continuat să vorbească politicos.

— Ar exista câteva posibilități, vă rog să mă credeți. Dacă îmi pun ceva în cap, se realizează cu siguranță.

A tăcut iar și a continuat să mă privească fix, de parcă vroia să-mi spună că nu are nevoie de nicio explicație, că știe totul și poate acționa în consecință. Eu am tăcut mai departe.

— Nu vreau ca situația să se complice, nu vreau să dau naștere la scene penibile. Înțelegeți? Doar de data asta!

Și-a ridicat mâna dreaptă de pe masă, a băgat-o în buzunarul paltonului și a scos un plic. Mâna stângă i-a rămas nemișcată pe masă. Nu era decât un plic alb pentru scrisori oficiale.

— Luați-l fără un cuvânt! Știu că v-a cerut cineva să o urmăriți, dar vreau să rezolvăm problema pe cale pașnică. Să nu suflați nimănui nicio vorbă despre ceea ce s-a întâmplat. N-ați văzut nimic astăzi și noi nu ne-am cunoscut. Ați înțeles? Dacă aflu cumva că ați trâncănit, vă găsesc și în gaură de șarpe și o să vedeți ce pățiți. Pe ea nu aveți de ce să o mai urmăriți. Cred că niciunul dintre noi nu vrea să aibă necazuri, nu?

În clipa în care a terminat de vorbit, mi-a întins plicul și s-a ridicat. A înhățat din mers nota de plată și s-a oprit să plătească la casă. Am rămas nemișcat, cu gura căscată de uimire. Într-un târziu am luat plicul de pe masă și m-am uitat înăuntru — erau zece bancnote a câte zece mii de yen, bancnote noi-nouțe. Mi s-a uscat gura. Am băgat plicul în buzunarul paltonului și am ieșit din cafenea. M-am asigurat că individul nu mai era prin preajmă, am oprit un taxi și m-am întors în Shibuya.

Asta a fost tot.

Ani buni după aceea încă mai aveam plicul cu banii. L-am închis și l-am băgat într-un sertar al biroului și nu am mai umblat la el niciodată. Când nu puteam dormi, de multe ori îmi aduceam aminte de chipul individului. Fața lui îmi plutea în fața ochilor ca o presimțire rea. Cine naiba era? Iar femeia o fi fost într-adevăr Shimamoto?

Mi-am construit câteva ipoteze legate de eveniment, dar niciuna nu mi se părea că stă în picioare și apăreau mereu altele care luau locul celor dintâi. Oricum, cea mai convingătoare mi se părea a fi aceea conform căreia bărbatul era iubitul ei și amândoi credeau că am fost angajat de către soțul ei ca detectiv particular pentru a dezvălui aventurile nevestei. Mi-a dat plicul acela considerând că, dacă mă plătește, îmi închide și gura. Poate că au crezut că i-am văzut ieșind din

vreun hotel împreună și o să raportez soțului. Presupunerile mele aveau sens, dar inima îmi spunea că nu era vorba de așa ceva. Rămâneau o grămadă de întrebări la care nu eram capabil să răspund.

Individul afirmase că ar exista o mulțime de posibilități. La ce naiba se referea? De ce m-a apucat atât de ferm de cot? De ce n-a luat femeia aceea de la bun început un taxi, dacă și-a dat seama că o urmăresc? Dacă ar fi luat un taxi, i-aș fi pierdut urma. De ce mi-a dat bărbatul atâția bani fără să încerce măcar să se convingă cine sunt?

Oricât mă gândeam la ce se întâmplase, pentru mine rămânea un mister. Uneori aveam impresia că fusese doar un joc al închipuirii, că n-am făcut decât să inventez totul, scenă cu scenă, de la început până la sfârșit. Un vis lung, ce părea adevărat, încheat din fragmente de realitate. Dar chiar s-a întâmplat. Plicul cu cele zece bancnote de câte zece mii de yeni stătea mărturie. Chiar s-a întâmplat. Din când în când scoteam plicul pe birou și mă uitam la el. S-a întâmplat cu-adevărat.

M-am căsătorit la vârsta de treizeci de ani. Mi-am cunoscut soția pe când călătoream singur, în vacanța de vară. Era mai tânără decât mine cu cinci ani. M-a prins o ploaie teribilă pe când mă plimbam pe un drum de țară și am dat fuga să mă adăpostesc undeva. Întâmplător, ea și o prietenă de-a ei se adăpostiseră deja în același loc. Eram toți trei uzi până la piele și am discutat de una, de alta, așteptând să stea ploaia. Ne-am împrietenit. Dacă n-ar fi plouat sau dacă mi-aș fi luat umbrela (ceea ce n-ar fi fost imposibil, pentru că am ezitat mult dacă să o iau sau nu înainte de a pleca de la hotel), probabil nu ne-am fi cunoscut. Dacă nu aș fi cunoscut-o, probabil că aș fi lucrat și acum la editura aceea didactică, iar serile mi le-aș fi petrecut în cameră, bând și bolborosind de unul singur. Ori de câte ori mă gândesc la asta, îmi dau seama cât de limitate ne sunt opțiunile.

Eu și Yukiko (așa o cheamă) ne-am plăcut de la bun început. Prietena ei era mult mai drăguță, dar eu am pus ochii pe Yukiko. O forță de atracție inexplicabilă ne-a împins unul spre celălalt. De mult nu am mai simțit un asemenea magnetism. Și ea locuia tot în Tokyo, așa că am ieșit împreună după ce s-a terminat vacanța. Cu cât o întâlneam mai des, cu atât o plăceam mai mult, deși trebuie să mărturisesc că nu era genul după care să întorcă bărbații capul. Chipul său avea însă ceva aparte, care îmi era destinat numai mie. Îmi făcea plăcere să o privesc îndelung ori de câte ori ne întâlneam. Și îmi plăcea ce vedeam.

— De ce te uiți așa la mine? mă întreba ea adesea.

— Pentru că ești drăguță.

— Ești primul bărbat care spune așa ceva.

— Sunt singurul care știe ce știe, și crede-mă că știu ce spun.

La început nu m-a crezut, dar încet-încet a început parcă să mă creadă.

Obişnuiam să mergem în locuri liniștite ca să stăm de vorbă. Puteam să-i spun absolut orice, cinstit și fără ocolișuri. Când eram împreună, simțeam povara a ceea ce am pierdut în cei peste zece ani, pe care i-am

irosit în zadar. Trebuia să fac ceva până nu era prea târziu. Și încă nu era. Ori de câte ori o îmbrățișam, mă cuprindea nostalgia și mă treceau fiori. Când ne despărțeam, mă simțeam pierdut și singur. Tăcerea mă exaspera pur și simplu. După trei luni am cerut-o de soție. Asta s-a întâmplat cu o săptămână înainte de a împlini treizeci de ani.

Tatăl ei era președintele unei companii de construcții. Nu avea prea multă școală, dar îl interesa orice, avea o filosofie proprie, iar la afaceri era teribil de priceput. E adevărat că nu prea mă dădeam în vânt după firea lui agresivă, dar admiram felul său de a privi viața. Era prima oară când cunoșteam un asemenea gen de om. Avea șofer la scară și se plimba în Mercedes, dar nu făcea caz de asta. Când m-am dus să-i cer fiica de nevastă, mi-a spus:

— Nu mai sunteți copii. Dacă vă plăceți, n-aveți decât să vă luați.

Nu l-a deranjat deloc faptul că nu eram o partidă nemaipomenită și că eram un biet funcționar la o editură oarecare.

Yukiko avea un frate mai mare și o soră mai mică. Fratele ei era vice-președintele companiei și urma să preia conducerea. Nu era om rău, dar era eclipsat de tatăl lui. Dintre cei trei, sora mai mică, încă studentă, era mai sociabilă, mai comunicativă și îi plăcea grozav să comande. Dacă mă gândesc bine, ar fi fost mult mai potrivită decât fratele ei pentru funcția de conducere.

La vreo șase luni după ce ne-am căsătorit, socrul m-a chemat la el și m-a întrebat de ce nu demisionez, pentru că a auzit de la Yukiko că nu sunt mulțumit de slujba de la editura didactică.

— Problema nu este să-mi dau demisia, am zis eu, dar ce o să fac pe urmă?

— N-ai vrea să lucrezi la mine la firmă? E adevărat că munca e cam dură, dar leafa e bună.

— Știu că nu sunt făcut pentru o editură didactică, dar cred că sunt și mai puțin potrivit pentru o firmă de construcții, i-am spus eu cinstit. Vă mulțumesc mult pentru ofertă, dar pot deveni o adevărată povară dacă nu mă interesează ceea ce fac.

— Ai dreptate, dar nu te pune nimeni să faci ce nu ți se potrivește, răspunse el.

Avea ceva în glas care m-a făcut să cred că se așteptase la un asemenea răspuns din partea mea. Am stat de vorbă la un pahar. Fiul

lui nu era mare amator de băutură, așa că de multe ori rămâneam doar noi doi.

— Apropo, firma mea are o clădire în construcție în Aoyama și e gata luna viitoare. Amplasamentul e bun, clădirea e frumoasă. Probabil acum pare puțin cam izolată, dar e o zonă în plină dezvoltare. Poate vrei să pornești o afacere acolo. Fiind clădirea firmei, trebuie să încasez chirie și taxe, dar dacă vrei să încerci, îți împrumut câți bani ai nevoie.

M-am gândit o vreme la propunerea făcută. Nu suna deloc rău.

Așa am ajuns să deschid la subsolul clădirii un jazz-bar elegant. În timpul studenției lucrasem serile într-un bar, așa că știam câte ceva despre modul cum trebuie administrat, ce fel de băuturi și ce fel de mâncăruri să servesc, la ce clientelă să țintesc, ce fel de muzică să pun, cum să-l amenajez. Aveam o idee generală despre cum trebuie să arate. Socrul meu s-a ocupat de deco-rațiunile interioare, aducând cu el pe cel mai renumit proiectant și pe cei mai buni designeri. S-a făcut totul la un preț foarte rezonabil și când barul a fost gata, arăta absolut splendid.

Succesul de care s-a bucurat a fost mult peste așteptările mele. Afacerea a prosperat, astfel că după doi ani am mai deschis unul, tot în Aoyama. Acesta era mai mare și am angajat un trio să cânte jazz. Am muncit foarte mult să-l punem la punct, ca să nu mai spun că am băgat o grămadă de bani, dar a meritat din plin: arăta bine și aveam clienți pe sprânceană. Era timpul să-mi trag și eu sufletul. Cam la vremea aceea ni s-a născut primul copil — o fetiță. Dacă la început mai dădeam și eu o mână de ajutor după teighea, pregătind cocteiluri, după ce am deschis și al doilea bar, am fost prea ocupat cu partea de afaceri. Trebuia să mă asigur că totul mergea strună: prețurile, angajații, registrele contabile. Îmi veneau tot felul de idei și le puneam imediat în practică. Mi-am băgat nasul până și în meniuri. Până atunci nu mi-am dat niciodată seama că mă pricep și la așa ceva. Îmi plăcea foarte mult să iau ceva de la zero, să pun pe picioare ceva și să mă ocup de treaba respectivă până o vedeam finalizată așa cum doream eu. Era barul meu, lumea mea proprie. Nu simțisem această bucurie când corectasem șpalturi la editura didactică.

Peste zi mă ocupam de tot felul de treburi, dar seara dădeam o tură pe la cele două baruri, gustam cocteilurile, urmăream reacțiile clienților, verificam dacă totul este în ordine, ascultam muzică. În fiecare lună îmi plăteam din datoria pe care o aveam la socrul meu, dar tot îmi mai rămâneau suficienți bani. Ne-am cumpărat un apartament cu patru dormitoare în Aoyama și un BMW 320. Am făcut și al doilea copil — tot fetiță. M-am trezit că sunt tatăl a două fete.

La vârsta de treizeci și șase de ani am cumpărat și o vilă la Hakone și un Jeep Cherokee roșu cu care mergea Yukiko la cumpărături și plimba copiii. Cu profitul pe care-l obțineam din cele două baruri puteam să mai deschid unul, dar nu intenționam să-mi extind afacerile chiar într-atât. Ar fi fost foarte greu să supraveghez mai multe locuri în cele mai mici detalii și, în plus, ar fi fost extrem de obositor. Pe lângă asta, nu aveam de gând să sacrific, mai mult decât o făceam, din timpul meu liber. M-am sfătuit cu socrul meu și el mi-a sugerat să plasez banii la bursă sau în proprietăți imobiliare. Mi-a explicat că în felul acesta nu pierdeam nici timp și îmi cruțam și eforturile. I-am spus că habar nu am cum trebuie să procedez.

— Nu-i nimic, mă ocup eu de detalii, m-a asigurat el. Dacă te lași pe mâna mea, o să iasă totul foarte bine, te asigur. Trebuie să te pricepi la asemenea lucruri, ca la orice de altfel.

Am investit banii așa cum m-a sfătuit el și în scurt timp am avut un profit uriaș.

— Ai văzut? Trebuie să știi în ce să investești. Poți să lucrezi și o sută de ani într-o firmă și să nu ajungi nici pe departe să câștigi atât. Ca să reușești, ai nevoie de noroc și de creier. Mi se pare normal. Acestea sunt elementele esențiale, dar ele nu ajung. Ai nevoie și de capital, dar mai presus de orice e nevoie de pricepere. Fără asta nu se poate.

— Da, aveți dreptate.

Știam foarte bine unde bate. Priceperea despre care vorbea era însuși sistemul pe care și l-a creat cu foarte multă răbdare, un sistem extrem de eficace, dar dur și complicat în același timp, sistem care consta în adunarea informațiilor valoroase, crearea unei rețele de contacte, investirea banilor, sporirea profitului. Profitul obținut trebuia să eludeze când și când legile, sistemul de taxe, adică să-și

schimbe denumirea, forma, să crească tot mai mult. Socrul meu încerca să mă învețe cum funcționa exact un astfel de sistem.

Dacă nu l-aș fi întâlnit, mai lucram probabil și acum la editura aceea didactică, mai locuiam încă în apartamentul acela mic și jalnic din Nishi Ogikubo și conduceam tot Toyota Corona aia veche, cu instalația de aer condiționat la pământ. Dar mi s-au oferit șanse una după alta. În scurt timp am devenit proprietarul a două baruri, aveam peste treizeci de angajați și profitul depășea cu mult așteptările mele. Afacerile îmi mergeau atât de bine, că până și contabilul era uimit, iar cele două baruri aveau o reputație foarte bună. Nu vreau să spun că sunt singurul din lume care se descurcă atât de bine. Dacă n-aș fi eu, ar fi altul cu siguranță. Dacă n-aș fi avut la dispoziție capi-talul socrului meu și acea pricepere, sunt sigur că n-aș fi reușit să mă ridic de jos.

Aveam totuși o strângere de inimă la gândul acesta și mă simțeam de parcă aș fi luat-o pe o scurtătură nepermisă, folosind metode necinstite ca să ajung unde am ajuns. În fond, făceam parte din generația anilor '60-'70, binecunoscută pentru mișcările studențești care spuneau „nu” capitalismului. Că mi-a plăcut sau nu, am trăit în perioada aceea momente de revoltă împotriva logicii capitalismului care a devorat bruma de idealuri de după război — un capitalism elevat, complicat, rafinat. Sau cel puțin așa îl percepeam eu atunci. Era parcă recrudescența unei febre ce măcina societatea într-un moment de mare cotitură. Și acum trăiam într-o societate care s-a format exact pe baza logicii acelui capitalism elevat. M-am trezit fără să vreau, fără să știu, complet înghițit de o asemenea lume. Mi-am dat seama de toate acestea pe când așteptam la semafor, pe strada Aoyama, cu mâna pe volanul BMW-ului, ascultând Călătorie de iarnă a lui Schubert. Parcă nu era viața mea, parcă era o viață pe care mi-o pregătise cineva cu grijă. Oare cât la sută din ceea ce credeam că sunt, eram cu adevărat eu? Cât la sută din mâna care ținea volanul era într-adevăr a mea? Cât la sută din peisajul care mi se oferea privirilor era adevărat? Cu cât mă gândeam mai mult la asemenea lucruri, cu atât înțelegeam mai puțin.

Cu toate astea, în mare, duceam o viață fericită și nu aveam niciun motiv de nemulțumire. Îmi iubeam soția. Yukiko era blândă și grijulie. Când s-a îngrășat puțin după naștere, a început să țină regim și să facă gimnastică. O preocupa foarte mult felul cum arăta. Mie îmi plăcea

oricum, îmi plăcea să fiu cu ea, îmi plăcea să mă culc cu ea. Avea ceva liniștitor care mă calma întotdeauna. Nici prin cap nu-mi trecea să mă întorc la viața pe care o duceam când aveam douăzeci de ani și eram singur și izolat. Aceasta era lumea mea și dacă rămâneam în ea, eram iubit și păzit. În același timp, îmi iubeam și protejam soția și fetele. Era o experiență nouă pentru mine și am constatat cu stupeoare că vreau să rămân într-o astfel de lume.

În fiecare dimineață o duceam pe fiica mea mai mare la o grădiniță particulară și cântam amândoi cântecele pentru copii de pe o casetă pe care o puneam la casetofonul din mașină. Mă întorceam acasă și înainte de a pleca la biroul pe care mi-l închiriasem în apropierea casei, mă jucam puțin și cu cea mică. Vara, petreceam toți patru sfârșiturile de săptămână la vilioara din Hakone — priveam focurile de artificii, ne plimbam cu barca pe lac sau umblam pe potecile de la poalele muntelui.

Cât a fost soția mea însărcinată, am avut câteva aventuri, dar niciuna serioasă sau de durată. Nu m-am culcat nicicând cu o femeie mai mult de o dată sau de două ori sau, mă rog, cel mult de trei ori. N-am pus niciodată la suflet vreuna dintre aventuri. Aveam nevoie doar de femei cu care să mă culc și de aceea le alegeam cu multă grijă pe cele care nu aveau pretenții — legături fără complicații. Probabil că voiam să testez ceva culcându-mă cu ele, să văd ce găsesc la ele sau ce găsesc ele la mine.

Imediat după nașterea primului copil, am primit de acasă o carte poștală care îmi aducea la cunoștință decesul cuiva. Era scris numele unei femei care murise la vârsta de treizeci și șase de ani, dar numele nu-mi spunea nimic. Era ștampila poștei din Nagoya, dar eu nu cunoșteam absolut pe nimeni acolo. M-am gândit mult până când mi-am dat seama că era vorba de verișoara lui Izumi, care locuise la Kyoto. Îi uitasem complet numele și nici nu știam că părinții ei locuiau la Nagoya.

Mi-am dat seama imediat că numai Izumi putea să trimită o astfel de carte poștală. Nimeni altcineva nu ar fi făcut așa ceva. La început n-am înțeles de ce a făcut-o, dar după ce am citit-o de câteva ori, am perceput răceala neiertătoare ce străbătea printre rânduri. Izumi n-a uitat ce am făcut și nici nu m-a iertat. Ba mai mult, simțea nevoia chiar

să-mi atragă atenția asupra acestui lucru. Era cu siguranță nefericită. O femeie fericită nu ar fi trimis asemenea rânduri, sau chiar dacă ar fi trimis, ar fi adăugat probabil și câteva explicații.

M-am gândit la verișoara lui Izumi, la camera ei, la trupul ei, la partidele noastre nebune de sex. Amintirile păreau șterse acum, asemenea fumului luat de aripile vântului. Nu puteam să-mi imaginez de ce a murit. Nu e normal să mori la treizeci și șase de ani. Numele era același. Deci, ori nu s-a căsătorit, ori s-a căsătorit, dar a divorțat.

Am aflat mai multe despre Izumi de la un fost coleg de liceu. A parcurs Ghidul barurilor din Tokyo, din revista Brutus, mi-a văzut fotografia și a aflat că am două baruri în Aoyama. Și-a făcut apariția la bar, într-o seară, și m-a întrebat cum îmi merge. La început nu a făcut nici cea mai mică aluzie la faptul că a venit special ca să stăm de vorbă. Ieșise să bea cu niște colegi și pentru că era prin apropiere, s-a gândit să mă salute.

— Am venit de multe ori la barul acesta pentru că e foarte aproape de serviciu, dar nu știam că tu ești proprietarul. Ce mică e lumea!

N-a fost cine știe ce de capul meu în școală, dar el a avut note mari și a fost foarte bun și la sport — genul de elev ales prin consilii și comitete. A fost întotdeauna un tip plăcut și deloc băgăreț. Ce mai, o persoană extraordinară! Pe vremea când juca fotbal, arăta chiar bine, dar acum se îngrășase și era prea rotofei. Avea două rânduri de bărbii, iar vesta de la costum îl strângea cam tare. Mi-a spus că arată așa pentru că trebuie să iasă în oraș cu clienții. Firmei, dar că viața-i foarte grea la companiile mari — se stă mult peste program, trebuie să distreze clienții, se mai pune și problema transferurilor; dacă lucrurile nu merg bine, șeful nu iartă, dacă merg bine, atunci se cere și mai mult de la tine. Nu era o viață pentru oameni normali, modești. Pentru că întreprinderea la care lucra era la doi pași, a venit să mă vadă după program.

Am trâncănit vrute și nevrute, ca niște foști colegi de școală care nu s-au văzut de optsprezece ani — despre servicii, despre familie, despre cunoștințe comune. Atunci a adus vorba și de Izumi.

— Pe vremea aceea aveai o prietenă, a spus el. Erați tot timpul împreună. O chema parcă Ohara.

— Da, Izumi Ohara.

— Da, așa e. Am văzut-o nu de mult.
— În Tokyo? am întrebat, uimit.
— Nu în Tokyo, în Toyohashi.
— În Toyohashi? am întrebat eu și mai uluit. Toyohashi din prefectura Aichi?

— Da.

— Nu înțeleg nimic. Ai întâlnit-o în Toyohashi? Ce căuta acolo?
Cred că individul depistase ceva inflexibil și dur în vocea mea.

— Habar n-am. Pur și simplu am întâlnit-o în Toyohashi. Dar hai să vorbim despre altceva! Nu merită să ne mai pierdem timpul cu ea pentru că nici nu mai sunt sigur dacă a fost ea sau altcineva.

A mai comandat un Wild Turkey cu gheață. Eu beam votcă cu lămâie.

— Nu are importanță dacă merită sau nu, vreau să-mi spui totul.

— Păi..., a început el, ezitând. Nu că n-ar avea importanță, dar uneori stau și mă gândesc dacă s-a întâmplat cu-adevărat. Am o senzație ciudată. Uneori cred că am visat, alteori că nu a fost vis. Înțelegi ce vreau să spun? Îmi vine cam greu să-ți explic.

— Dar a fost realitate, nu?

— Da, a fost.

— Atunci vreau să-mi povestești. A dat din cap, resemnat, și a dus la gură paharul cu whisky.

— M-am dus la Toyohashi să o văd pe sora mea mai mică. Am fost în deplasare la Nagoya și pentru că mi-am terminat treaba vineri, am decis să stau o noapte la sora mea. Acolo am văzut-o. Am urcat cu același lift. Mi s-a părut că o cunosc, dar nu am fost sigur că era Izumi Ohara. E incredibil că m-am întâlnit cu ea în liftul blocului în care locuiește sora mea. Era foarte schimbată. Cred că doar intuiția m-a ajutat să-mi dau seama că era ea.

— A fost sigur Izumi?

A aprobat, dând din cap.

— Întâmplător, locuia la același etaj cu sora mea. Am coborât din lift împreună și am luat-o în aceeași direcție pe culoar. Stătea cu două apartamente înainte de cel al surorii mele. Am verificat din curiozitate și plăcuța de pe ușă și scria Ohara pe ea.

— Nu te-a recunoscut? A scuturat din cap.

— Am fost în aceeași clasă, dar nu prea stăteam de vorbă, n-am fost prieteni apropiați. În plus, am mai pus vreo douăzeci de kilograme, așa că n-avea cum să mă recunoască.

— Chiar să fi fost Izumi Ohara? Ohara nu-i un nume rar și oamenii mai seamănă între ei.

— Tot la asta m-am gândit și eu, așa că am întrebat-o pe sora mea. A scos lista cu locatari, știi, lista cu fondul de rulment, și mi-a arătat-o. Scria într-adevăr Izumi Ohara, Izumi în Katakana¹, nu cu caractere chinezești Ohara este un nume de familie comun, e adevărat, dar combinația cu prenumele Izumi în katakana e mai rar întâlnită.

— A, deci e necăsătorită.

— Sora mea nu știe. Mi-a spus doar că e o persoană tare ciudată. Nu vorbește niciodată cu nimeni și nu răspunde la salut, dacă se întâlnește cu cineva pe palier. Dacă are careva treabă cu ea și sună la ușă, nu deschide niciodată. Se pare că nu prea e agreată de lumea din bloc.

— Cred că e vorba de altcineva. Am dat din cap, râzând. Nu poate fi Izumi. Cea pe care o știam eu saluta și când nu era cazul și era foarte politicoasă.

— Cum spui, poate este vorba de altcineva cu același nume. Hai să schimbăm subiectul!

— Dar Izumi Ohara aceea locuia singură?

— Cred că da. Nu a văzut nimeni intrând vreun bărbat la ea. Nimeni nu știe cum își câștigă existența. Este un mister pentru toată lumea.

— Dar tu ce părere ai?

— La ce te referi?

— La ea. Crezi că este Izumi Ohara pe care o știam noi sau nu? Doar ai văzut-o în lift! Arăta bine, sănătoasă sau nu?

S-a gândit câteva clipe și a spus:

— Nu arăta rău.

— Adică?

A scuturat ușor paharul cu whisky și a zis:

¹ Katakana este alfabetarul întrebuițat, de obicei, pentru scrierea neologismelor

— Normal că a mai îmbătrânit și ea, doar are treizeci și șase de ani, ca și noi de altfel. Metabolismul se schimbă, mușchii slăbesc. Nu poți arăta toată viața ca un elev de liceu.

— Da, normal.

— Hai să schimbăm subiectul! Poate că n-a fost ea.

Am oftat adânc. Mi-am rezemat coatele de tejghea și l-am privit fix în ochi.

— Vreau să știu. Trebuie să știu. Ne-am despărțit puțin înainte de a termina liceul și despărțirea noastră nu a fost tocmai elegantă. Eu am făcut o chestie tare urâtă și am jignit-o cumplit. De atunci nu am mai auzit nimic de ea și nici acum nu știu pe unde e și cu ce se ocupă. Mi-a stat pe suflet tot timpul. Fii cinstit și spune-mi totul, indiferent dacă e de bine sau de rău. Sunt convins că ți-ai dat seama dacă persoana aceea era Izumi Ohara sau nu.

A dat din cap.

— Dacă asta vrei, atunci trebuie să-ți spun că a fost ea.

— Și cum arăta?

A tăcut o clipă, după care a zis:

— Mai întâi vreau să înțelegi un lucru: am fost colegi de clasă și recunosc că a fost o fată drăguță, bună, de caracter și deșteaptă. Nu pot să spun că era o frumusețe ieșită din comun, dar avea un farmec al ei și lumea o plăcea. Am dreptate?

L-am aprobat.

— Chiar vrei să știi adevărul?

— Da.

— N-o să-ți placă.

— Nu-i nimic. Vreau să știu.

A mai luat o înghițitură de whisky.

— Eram gelos pe tine. Erați tot timpul împreună. Mi-aș fi dorit și eu o asemenea prietenă. Presupun că acum pot să-ți spun totul, nu? Deci, era normal să-i fi ținut minte chipul, căci mi se fixase bine în memorie. Deși trecuseră optsprezece ani, când am văzut-o în lift, mi-am dat imediat seama că era ea. Nu am niciun motiv să o vorbesc de rău, cătuși de puțin, dar mărturisesc că am avut un șoc. Mi-ar fi plăcut să nu trebuiască să recunosc că nu arăta deloc bine.

Mi-am mușcat buzele.

- Ce vrei să spui?
— Copiilor din blocul acela le este frică de ea.
— Frică? Aveam impresia că nu aud bine și l-am privit în ochi.
Adică, de ce le e frică?
— Zău, te rog, hai să terminăm cu povestea asta. N-ar fi trebuit să-ți spun nimic de la bun început.
— Le spune ceva copiilor?
— Nu spune nimănui nimic. Ți-am zis adineauri.
— Atunci, le este teamă copiilor când o văd?
— Da.
— Are vreo cicatrice pe față?
— Nu.
— Atunci care-i motivul?

A mai luat o înghițitură de whisky și a pus paharul pe tejghea. M-a privit fix o bună bucată de vreme. Părea stânjenit și tulburat, dar pe chipul lui se mai putea citi parcă ceva. M-am întors cu gândul la anii de liceu. A ridicat ochii și a privit fix, în depărtare, de parcă voia să se asigure că răul din zare își urma cursul firesc. Apoi a zis:

— Nu prea știu cum să-ți explic și nici nu prea am chef. Te rog să nu mă mai întrebi nimic. Dacă ai vedea cu ochii tăi, ai înțelege. Mi-e greu să explic cuiva care n-a fost acolo.

N-am mai întrebat nimic. Am dat aprobator din cap și mi-am văzut de votca mea. Avea vocea calmă, dar știam că îmi va respinge cu brutalitate orice nouă încercare de a afla ceva de la el.

Mi-a vorbit despre cei doi ani în care a lucrat în Brazilia. Printre altele, mi-a povestit că s-a întâlnit întâmplător cu un fost coleg de școală gimnazială, tocmai la Sao Paulo. Era inginer la Toyota.

Nu prea auzeam ce spune. La plecare m-a bătut pe umăr.

— Omul se schimbă o dată cu trecerea timpului. Nu știu ce-a fost între voi, dar orice ar fi fost, n-a fost vina ta. Într-un fel sau altul, oricine trece prin asemenea experiențe. Și mie mi s-a întâmplat, crede-mă. Dar nu mai e nimic de făcut. Fiecare cu viața lui. Nu poți să-ți asumi responsabilitatea pentru viața altcuiva. Trăim într-un fel de deșert și trebuie să ne obișnuim. Ai văzut în școala primară filmul lui Disney *The Living Desert*?

— Da, l-am văzut.

— Lumea noastră este exact la fel. Dacă plouă, florile înfloresc, dacă nu, se vestejesc. Pe gândaci îi mănâncă șopârlele, pe șopârle, păsările. Până la urmă mor cu toții. Se alege praful. Moare o generație, apare alta. Așa e hotărât de sus. Fiecare trăiește în felul lui și moare în felul lui. Nu rămâne decât deșertul. Te rog să mă crezi că doar deșertul supraviețuiește.

După ce-a plecat, am mai rămas să beau de unul singur. Am rămas la bar și după ce au plecat toți clienții, după ce s-a terminat curățenia, după ce nu mai era țipenie de om prin preajmă. Nu aveam chef să merg acasă în starea în care mă aflam. I-am telefonat soției și i-am spus că întârzii pentru că mai am treabă. Am stins toate luminile și am băut whisky pe întuneric. Îmi era lene să-mi iau gheață, așa că l-am băut fără.

Dispărem cu toții, încet-încet. Unele lucruri dispar de parcă ar fi fost deconectate de la sursă, pur și simplu. Altele intră, după o vreme, în ceață și se sting. Nu rămâne decât deșertul.

Când am plecat de la bar, spre dimineață, începuse să plouă mărunț în Aoyama. Mă simțeam cumplit de obosit. Ploaia cădea, tăcută, pe șirurile de clădiri înalte, aliniată ca niște lespezi de mormânt. Mi-am lăsat mașina în parcare de la bar și m-am întors acasă pe jos. La un moment dat, m-am rezemat de o balustradă și m-am uitat la o cioară mare care croncănea pe un semafor. La ora patru dimineața străzile arătau jalnic și erau murdare. Plutea în jurul meu un iz de putrefacție și descompunere și simțeam că fac și eu parte din atmosferă. Ca o umbră întipărită pe perete.

Timp de vreo zece zile după ce a apărut în *Brutus* articolul cu numele și fotografia mea, au venit să mă vadă o mulțime de cunoștințe: foști colegi de școală generală, de liceu, etc. Înainte când vedeam maldărele de reviste prin librării, mă întrebam cine naiba citește asemenea lucruri. După ce a apărut și numele meu, am realizat că numărul celor pe care-i interesează revistele este mult mai mare decât mi-aș fi putut imagina. La coafor, la bancă, în cofetării și cafenele, în trenuri și tramvaie, peste tot lumea citea reviste. Aveam senzația că le era teamă că nu au cu ce-și omorî timpul și că luau la citit tot ce le cădea în mână.

Nu pot afirma că mă prăpădeam după întâlnirile cu foste cunoștințe. Nu pentru că nu-mi făcea plăcere să stau de vorbă cu lumea, dar mi se făcea dor de vremurile vechi. Erau fericiți că mă revăd, dar să fiu cinstit nu mă prea interesau subiectele abordate: cât de mult s-a schimbat orașul natal, care pe unde mai este și ce face. Am lăsat mult în urmă timpul și locurile acelea. Vrând-nevrând, poveștile lor îmi aminteau de Izumi, mă făceau să mi-o imaginez locuind singură și izolată în blocul acela din Toyohashi. El a zis că nu mai e drăguță, copiilor le e frică de ea. Îmi răsuna parcă tot timpul în urechi cele două propoziții. Îmi era clar — Izumi nu m-a iertat. Nu dorisem decât puțină publicitate, dar la scurt timp după apariția articolului, am început să regret că i-am autorizat publicarea în revistă. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-l citească Izumi. Cum s-ar fi simțit dacă m-ar fi văzut plin de voieșie, trăind fericit și deloc marcat de trecut?

După vreo lună s-a mai rărit valul celor care veneau să mă vadă. Cred că aceasta e partea bună a revistelor — devii stea într-o clipă, după care ești uitat la fel de repede. Am răsuflat ușurat. Izumi n-a venit. Probabil că nu citea *Brutus*.

Două săptămâni mai târziu, când se stingeau ultimele ecouri ale articolului a apărut și ultima mea cunoștință: Shimamoto.

A venit în prima luni din noiembrie, pe seară, la clubul de jazz Robin's Nest (titlul unei vechi melodii la care țineam foarte mult).

Stătea singură la bar, cu un pahar de daiquiri în față. Eram și eu în club, cu trei locuri mai încolo, dar, furat de gânduri, nu mi-am dat seama că era ea. Observasem că a intrat o femeie frumoasă, dar atât. Mi-am trecut în revistă clienții și mi-am dat seama că nu o mai văzusem, pentru că dacă aș fi văzut-o, mi-aș fi amintit cu siguranță de ea. Într-atât era de frumoasă. Persoana pe care o aștepta trebuia să pice probabil din clipă-n clipă. Nu era genul de femeie care să bea singură prin baruri și să se lase agățată de bărbați. Îmi dădeam imediat seama ce fel de tipe intrau în bar, dar eram convins că femeia aceasta într-adevăr frumoasă nu ieșise la băut de una singură și nu numai că nu s-ar fi lăsat agățată, dar faptul în sine ar fi și deranjat-o enorm.

De aceea nu i-am prea acordat atenție. Desigur, când a intrat, am analizat-o puțin și apoi m-am mai uitat din când în când la ea cu coada ochiului. Era fardată discret și îmbrăcată foarte elegant: o rochie albastră din mătase și un pulover din cașmir bej deschis peste rochie, fin ca o foaie de ceapă. A pus pe tejghea o geantă care se asorta perfect cu rochia. Nu mi-am dat seama cam câți ani ar putea avea, dar mi s-a părut că era la cea mai frumoasă vârstă.

Îți tăia respirația pur și simplu, dar nu mi-a trecut prin cap nicio clipă că ar putea fi actriță sau model. Asemenea personaje frecventau deseori barul, dar îmi dădeam imediat seama că sunt conștiente de faptul că lumea era cu ochii pe ele, după felul în care savurau privirile din jur. Ea a intrat foarte detașată, lăsând impresia că locul îi este familiar. Și-a rezemat coatele de tejghea, cu bărbia în palme. S-a lăsat absorbită de jazz în timp ce-și bea cocteilul, de parcă era în căutarea unei întorsături de fraze. Am simțit că-mi arunca priviri din când în când, dar nu am crezut nicio clipă că mă și vede.

Eram îmbrăcat ca de obicei: costum Soprani Uomo, cămașă și cravată Armani, pantofi Rossetti. Nu mă preocupau prea mult hainele și consideram că e o mare prostie să cheltuiești pe îmbrăcăminte mai mult decât e cazul. Când nu eram la serviciu, purtam blugi și pulover. Propria filosofie de afaceri mă îndemna să fiu elegant în timpul orelor de program — în felul acesta, atât clienții, cât și personalul îmi urmau exemplul și reușeam să creez atmosfera spre care am ținut întotdeauna. De acea, ori de câte ori mergeam la bar, purtam costum și cravată.

Stăteam, deci, la bar și verificam cocteilurile, cu ochii pe clienți și cu urechile la muzică. La început barul a fost plin, dar după ora nouă a început să plouă tare și n-a mai venit nimeni. Pe la ora zece erau ocupate doar câteva mese, dar ea a rămas la bar, singură, cu daiquiriul ei. Treptat, femeia a început să mă preocupe. Probabil că nu aștepta pe nimeni pentru că nu s-a uitat deloc la ceas și nici nu a întors privirile spre intrare.

În cele din urmă și-a luat geanta și a coborât de pe scaun. Dacă era să ia metrourul, acum era momentul să se retragă. Dar ea n-a făcut-o. A venit, degajată, spre mine. A lăsat în urma ei o adiere plăcută de parfum. S-a așezat pe scaunul de lângă mine, și-a scos din geantă o țigară Salem și a pus-o în colțul gurii. Am zărit toate mișcărilor ei cu coada ochiului.

— Ce bar drăguț!

Am ridicat ochii de pe carte și am privit-o întrebător. În clipa aceea m-a străfulgerat ceva în inimă, de parcă aerul m-ar fi apăsător cumplit pe piept. M-am gândit imediat la forța de atracție. A, deci e magnetismul acela, m-am gândit eu.

— Mulțumesc, am zis.

Probabil că știa că sunt proprietarul barului.

— Mă bucur că vă place.

— Îmi place chiar foarte mult, a zis ea privindu-mă în ochi și zâmbind. Un zâmbet minunat, cu toată gura. Ochii îi sclipeau fermecător. Zâmbetul îmi răscolea amintirile.

— Îmi place și muzica, a spus ea arătând spre cântăreți. Aveți cumva un foc?

Nu aveam nici brichetă, nici chibrituri. L-am strigat pe barman și l-am rugat să aducă niște chibrituri. I-am aprins țigara.

— Mulțumesc.

I-am privit atent chipul și mi-am dat seama cine era.

— Shimamoto! am strigat eu cu voce sugrumată.

— Mult ți-a mai trebuit! a rostit ea cu un ton ciudat. Cam mult! Am crezut că nu o să mă mai recunoști în veci.

Am rămas fără grai, continuând să o privesc buimac, de parcă aveam în fața mea un aparat sofisticat despre care doar am auzit, fără să-l fi văzut vreodată. Era chiar Shimamoto, dar nu-mi venea să cred că

e adevărat. Mă gândisem de multe ori la ea, dar credeam că n-am să o mai văd niciodată.

— Ce costum frumos! Îți vine foarte bine.

Am dat doar din cap, fără să scot un cuvânt. Nu puteam articula un sunet.

— Știi ce, Hajime? Arăți mult mai bine decât arătai pe vremuri. Te-ai mai împlinit.

— Practic înotul, am reușit eu să spun. Am început în școala gimnazială și nu l-am întrerupt de-atunci.

— Înotul e un sport foarte frumos. Întotdeauna mi-a plăcut.

— Da, așa e. Îl poate învăța oricine. Trebuie doar un pic de antrenament.

În clipa în care mi-au ieșit vorbele din gură, mi-am amintit de piciorul ei. Ce naiba spui? m-am dojenit. Mă simțeam încurcat și încercam să găsec un subiect de discuție, dar nu-mi găseam cuvintele. Am băgat mâna în buzunar după pachetul de țigări, dar mi-am amintit în aceeași clipă că renunțasem la fumat în urmă cu cinci ani.

Shimamoto mă privea tăcută. A ridicat mâna, l-a chemat pe barman, zâmbind, și a mai comandat un daiquiri. Întotdeauna când ruga pe cineva ceva, zâmbea foarte dulce. Un zâmbet cuceritor pe care îți venea să-l iei cu tine. Nu cred că zâmbetul acela ar fi stat bine altei femei. Când zâmbea ea, parcă zâmbea lumea toată.

— Tot mai porți albastru, am spus eu.

— Întotdeauna mi-a plăcut albastrul. Văd că stai bine cu memoria.

— Îmi amintesc tot ce este legat de tine — cum îți ascuțai creioanele, câte cuburi de zahăr puneai în ceai...

— Și câte puneam?

— Două.

Și-a mijit puțin ochii și m-a privit fix.

— Ia ascultă, Hajime. De ce m-ai urmărit atunci? Cred că acum vreo opt ani. Am oftat.

— Nu eram convins că ești tu. Mersul semăna, dar ceva mă făcea să cred că totuși nu erai tu. De aceea te urmăream. Mă rog, nu e chiar cuvântul potrivit. Căutam momentul potrivit să vorbesc cu tine.

— Și de ce n-ai făcut-o? De ce n-ai venit direct la mine? Te-ai fi convins mult mai repede.

— Nu știu. Ca să fiu cinstit, simțeam că mă reține ceva. Îmi pierise și vocea.

Și-a mușcat ușor buzele.

— Atunci nu mi-am dat seama că erai tu. Credeam că mă urmărește cineva și îmi era teamă. Zău că da. Eram de-a dreptul înspăimântată. După ce m-am urcat în taxi și m-am mai liniștit, m-a străfulgerat ideea că s-ar fi putut să fi fost tu, Hajime.

— Atunci cineva mi-a dat ceva. Ce legătură aveai tu cu individul acela?

Și-a dus arătătorul la buze în semn de tăcere și a dat ușor din cap, vrând parcă să spună: Să nu mai vorbim despre asta. Te rog. Să nu mă mai întrebi nimic.

— Ești căsătorit? a întrebat ea, schimbând subiectul.

— Am și doi copii. Fete. Sunt încă mici.

— Ce drăguț! Cred că ți se potrivesc fetele. Dacă mă întrebi de ce fac o asemenea afirmație, nu cred că îți pot răspunde, dar asta e senzația mea.

— Așa să fie?

— Oarecum. Zâmbind a adăugat: cel puțin nu ai un singur copil.

— Nu m-am gândit la asta. Așa a fost să fie.

— Cum te simți cu două fete?

— Cam ciudat, aș zice. Jumătate din copiii de la grădinița fiicei mele mai mari sunt copii singuri la părinți. Nu mai e ca pe vremea când eram noi mici. Cel puțin în orașele mari se consideră că e chiar normal ca familiile să aibă un singur copil.

— Noi ne-am născut prea devreme.

— Cred că ai dreptate, am spus eu râzând. Cred că trebuie să înțelegem altfel lucrurile. Uneori le privesc pe fetele mele jucându-se în casă și constat cu surprindere că există și un asemenea mod de a-ți crește copiii. Când eram eu mic, mă jucam singur și nici nu-mi imaginam că se poate și altfel.

Trioul și-a încheiat concertul cu Corcovado și clienții barului au aplaudat entuziasmați. Așa se întâmpla în fiecare seară: cu cât se apropia ora închiderii, atmosfera era tot mai intimă. În pauze, pianistul obișnuia să bea vin roșu, iar basistul fuma.

Shimamoto a mai luat o gură de cocteil.

— Hajime, ca să fiu cinstită, am ezitat foarte mult dacă să vin aici sau nu. M-am frământat aproape o lună de zile. Am aflat despre barul tău din nu mai știu ce revistă și la început am crezut că e o greșală. Nu mi-aș fi închipuit că tu te poți ocupa de așa ceva! Dar și numele și fotografia corespundeau. Dragul de Hajime, vecinul meu de pe vremuri! Am fost foarte fericită că te văd din nou, chiar dacă era doar în fotografie. Nu știam dacă e bine să te întâlnesc în carne și oase. Aveam senzația că ar fi mai bine pentru amândoi să nu ne întâlnim. Ar fi trebuit să mă mulțumesc cu faptul că știam că ți-e bine.

Tăceam și o ascultam.

— Pentru că ți-am dat de urmă, m-am gândit apoi că ar fi păcat să nu te văd măcar o dată, așa că am venit până aici. M-am așezat pe scaunul acela și te-am privit în tihnă. Îmi spuneam că dacă nu mă observi, o să plec fără să spun nimic, dar n-am putut. Prea multe amintiri. Nu aveam cum să nu-ți spun măcar două vorbe.

— De ce? Adică vreau să spun de ce ziceai că poate ar fi fost mai bine să nu ne mai întâlnim.

Și-a trecut degetul peste gura paharului și a căzut puțin pe gânduri.

— Mă gândeam că dacă ne întâlnim o să vrei să știi o grămadă de lucruri despre mine — dacă m-am căsătorit, unde locuiesc, ce-am făcut până acum... Nu am dreptate?

— Nu ți se pare normal?

— Ba da, tocmai de aceea...

— Dar ai prefera să nu vorbești despre asta? A zâmbit puțin cam stânjenită și apoi a dat din cap. Știa să zâmbească în nenumărate feluri.

— Cam așa ceva. Să nu mă întrebi de ce. Un lucru e cert: nu vreau să vorbesc despre mine. Știu că nu e normal și o să zici că sunt ciudată, sau fac pe misterioasa, sau îmi dau aere. De aceea mă și gândeam că ar fi mai bine să nu ne întâlnim. Nu voiam să crezi despre mine că-mi dau aere sau că sunt ciudată. Acesta ar fi fost unul din motive.

— Alt motiv?

— Nu voiam să fiu dezamăgită.

M-am uitat la paharul din mâna ei, la părul ce-i ajungea până la umeri, la ochii ei negri și adânci. Deasupra pleoapei am distins o linie subțire care îi dădea un aer contemplativ. Aveam impresia că privește undeva, departe, dincolo de orizont.

— Mi-a plăcut foarte mult de tine pe vremuri și îmi era teamă că o să mă dezamăgești când o să te întâlnesc.

— Te-am dezamăgit?

A scuturat ușor capul.

— Te-am privit tot timpul de pe scaunul acela. La început mi s-a părut că nu ești tu, pentru că arătai mult mai solid în costum. Uitându-mă mai bine, am realizat că ești tu, Hajime cel de altădată. Știi că mișcărilor tale nu s-au prea schimbat față de cele de la doisprezece ani?

— Nu mi-am dat seama. Am vrut să zâmbesc, dar n-am fost capabil.

— Mișcarea mâinilor, a ochilor, bătaia nervoasă din degete, felul în care te încrunți când te nemulțumește ceva sunt neschimbate. Cel de sub costumul Armani a rămas același.

— Doar cămașa și cravata sunt Armani, costumul nu e.

Mi-a zâmbit.

— Shimamoto, voiam de mult să te întâlnesc, să stau de vorbă cu tine. Aveam să-ți spun o mulțime de lucruri.

— Și eu îmi doream să te întâlnesc, dar tu n-ai venit. Înțelegi? După ce te-ai mutat, te-am așteptat tot timpul să vii la mine. De ce n-ai venit? Am fost foarte tristă. Eram convinsă că ți-ai făcut prieteni noi și ai uitat cu totul de mine.

Shimamoto și-a strivit țigara în scrumieră. Unghiile îi erau date cu un lac transparent. Arătau ca niște obiecte de artă. Sclipitoare, dar nu deranjant.

— Mi-a fost teamă.

— Teamă? s-a mirat ea. De mine?

— Nu-mi era teamă de tine, îmi era teamă că o să mă respingi. Eram doar un copil și nu-mi puteam imagina că mă așteptai. Îmi era teamă să vin la tine ca să nu te deranjez. De aceea am pus capăt vizitelor. Am preferat să rămân cu amintirile plăcute de pe vremea cât am fost împreună, decât să mă simt prost.

A înclinat puțin capul, frământând o alună în palmă.

— Viața nu e chiar așa de simplă.

— Asta cam așa e.

— Ar fi trebuit să fim prieteni mai multă vreme. Adevărul este că nu am avut nici măcar un prieten în școala gimnazială, în liceu sau în facultate. Am fost tot timpul singură și mă gândeam ce mult mi-ar fi

plăcut să fi fost alături de mine sau măcar să ne fi scris. Lucrurile ar fi fost mai simple și așa fi luat viața în piept mai ușor. Shimamoto a tăcut câteva clipe și apoi a continuat: Nu știi de ce, dar după ce am intrat în gimnaziu, nu m-am mai descurcat foarte bine la școală și din acest motiv m-am închis în mine. Cerc vicios, ce mai!

Am dat aprobator din cap.

— Până am terminat școala primară, totul a fost în ordine cu mine, dar după aceea a fost groaznic. Aveam impresia că trăiesc pe fundul unei fântâni.

Cunoșteam senzația. Am trăit și eu aceleași sentimente în perioada de aproape zece ani dintre admiterea la facultate și căsătoria cu Yukiko. Un lucru care nu merge bine atrage după sine alte lucruri neplăcute și nu ai cum să scapi de ghinioane dacă nu-ți întinde cineva o mână.

— Din pricina piciorului eu nu am putut să fac ceea ce fac niște oameni obișnuiți. Nu-mi rămăsese decât să citesc. Nu-mi puteam deschide sufletul altora și am ajuns astfel să ies în evidență, dar nu într-un mod pozitiv. Lumea ajunsese să mă considere o îngâmfată nesuferită. Și probabil că așa și eram.

— Ești extraordinar de frumoasă, am zis.

Și-a mai scos o țigară și a băgat-o în gură. I-am aprins-o cu un chibrit.

— Chiar mă consideri frumoasă?

— Da. Și cred că ți se spune tot timpul.

Shimamoto zâmbi.

— Nu chiar. Ca să fiu cinstită, mie nu mi se pare că sunt atât de frumoasă, dar mă bucur că mi-ai spus tu lucrul acesta. Din păcate, femeile nu mă prea plac. M-am gândit de multe ori că așa fi vrut să fiu și eu o fată obișnuită, nu neapărat drăguță, dar să am prietene.

Shimamoto mi-a atins, parcă în trecere, mâna, spunând:

— Mă bucur că tu ești fericit. Am tăcut.

— Ești fericit, nu?

— Nu știi cât sunt de fericit, dar știi cel puțin că nu sunt nefericit și nu sunt singur. Am tăcut puțin și apoi am adăugat: Există însă momente când îmi dau seama că cele mai fericite clipe din viața mea au fost cele petrecute cu tine, în camera de zi, când ascultam muzică.

— Să știi că mai am discurile acelea — Nat King Cole, Bing Crosby, Rossini, Peer Gynt și toate celelalte. Sunt puse bine. După ce-a murit tata, le-am ținut ca amintire. Le-am păstrat cu foarte multă grijă și nu au nicio zgărietură. Ai văzut și tu cum umblam cu ele după ce le ascultam.

— Deci tatăl tău a murit.

— Da, acum cinci ani, de cancer la colon. A suferit groaznic! Și ce om sănătos a fost!

Eu îl întâlnisem pe tatăl ei de mai multe ori. Era înalt și solid ca stejarul din grădina lor.

— Mama ta e sănătoasă?

— Presupun că da.

Ceva nu mi-a plăcut în tonul ei.

— Deci nu te împaci bine cu ea?

Shimamoto și-a terminat paharul de daiquiri, l-a pus jos și după ce l-a chemat pe barman, m-a întrebat:

— Ai vreun cocteil specialitate a casei pe care ai vrea să mi-l recomanzi?

— Avem câteva cocteiluri originale. Cel mai solicitat este cel care poartă numele barului: Robin's Nest. Este creația mea, pe bază de rom și votcă. E foarte bun la gust, dar te cam ametește.

— Tocmai bun pentru a seduce o fată, nu?

— Poate nu știi, dar cocteilurile sunt făcute tocmai în acest scop.

Shimamoto a izbucnit în râs.

— Bine, am să încerc și eu unul.

După ce i s-a adus cocteilul, i-a privit un pic culoarea, apoi a sorbit o înghițitură, a închis ochii pentru a-i aprecia savoarea mai bine.

— Are un gust foarte delicat. Nu e nici dulce, nici acru. Este ușor, dar consistent. Nici nu știam că ești atât de talentat.

— Nu sunt capabil să fac un raft de bibliotecă, nu știu să schimb filtrul de ulei, nu sunt în stare nici măcar să lipesc un timbru, drept, pe plic și aproape întotdeauna formez numerele de telefon aiurea. În schimb, am ajuns să prepar niște cocteiluri originale foarte apreciate.

Și-a pus paharul pe suport și a rămas cu ochii pironiți pe el. Când l-a înclinat puțin, în el s-au reflectat, tremurând ușor, luminițele din tavan.

— Nu am mai văzut-o pe mama. Am avut niște probleme acum vreo zece ani și de atunci nu ne-am mai întâlnit. Normal, ne-am văzut la funeraliile tatei.

Trioul a terminat o suită originală de blues și pianistul a atacat *Star-Crossed Lovers*. Știa că-mi place foarte mult melodia aceea. Nu era una dintre cele mai cunoscute ale lui Ellington și nici nu mă legau de ea niște amintiri deosebite, dar mi-a atins o coardă sensibilă de când am auzit-o prima oară. În studenție, când lucram la editura didactică, obișnuiam să ascult deseori albumul *Such Sweet Thunder* și mai ales melodia *Star-Crossed Lovers*. Johnny Hodges avea un solo plin de sensibilitate. Ori de câte ori ascult melodia aceea sentimentală și frumoasă, îmi aduc aminte de vremurile acelea, deși nu a fost o perioadă tocmai fericită din viața mea și nici nu avusesem parte de multe împliniri. Eram mai tânăr, mai flămând, mai singur, dar eram eu însumi, redus la esență. Eram capabil să simt orice notă muzicală, să savurez orice rând dintr-o carte. Nervii mei erau ascuțiți ca un brici, iar în priviri îmi strălucea o lumină puternică ce părea că străpunge interlocutorii. Și ori de câte ori ascultam melodia *Star-Crossed Lovers*, îmi reveneau în minte propriile-mi priviri reflectate parcă de o oglindă.

— Adevărul este că în anul trei de gimnaziu am pornit spre tine. Mă simțeam tare singur și nu mai suportam senzația. Ți-am telefonat, dar n-a răspuns nimeni. M-am urcat în tren, am venit până la tine, dar plăcuța de la poartă indica un alt nume.

— La doi ani după ce ați plecat voi, tata s-a transferat cu serviciul și ne-am mutat și noi la Fujisawa, lângă Enoshima. Am locuit acolo până am intrat eu la facultate. Când ne-am mutat, ți-am trimis o carte poștală cu noua adresă. N-ai primit-o?

Am scuturat din cap.

— Dacă aș fi primit-o, ți-aș fi răspuns. Ciudat! S-o fi rătăcit undeva pe drum.

— Sau pur și simplu n-am avut noroc, a zis Shimamoto. Cam multe „rătăcirii” și uite-așa n-am mai dat unul de altul. Asta e. Acum aș vrea să aud câte ceva despre tine, despre ce-ai făcut până acum.

— Nu prea am făcut nimic interesant.

— Nu contează. Vreau să știu.

I-am povestit în mare cam ce făcusem. I-am relatat, sărind peste detaliile neplăcute, că am avut o prietenă în liceu, dar că am reușit să o rănesc profund și astfel m-am rănit și pe mine. Am intrat apoi la o universitate din Tokyo și după absolvire m-am angajat la o editură cu profil didactic. Până la treizeci de ani am dus o viață solitară și n-am avut prieteni. I-am mărturisit că am mai ieșit cu fete, dar nu m-am simțit niciodată fericit și că între absolvirea liceului și până am cunoscut-o pe Yukiko, cu care m-am căsătorit, nu mi-a plăcut nicio fată. I-am declarat că m-am gândit de multe ori la ea și că aș fi fost foarte fericit dacă am fi putut sta de vorbă măcar o oră.

Shimamoto a zâmbit.

— Te-ai gândit de multe ori la mine?

— Da.

— Și eu m-am gândit de multe ori la tine după ce ne-am despărțit. În special când îmi era greu. Ai fost singurul prieten pe care l-am avut în viața mea.

Și-a rezemat bărbia în mâna de pe bar și a închis ochii de parcă nu mai avea nici urmă de vlagă în corp. Nu purta inele. Genele îi tremurau aproape imperceptibil. A deschis încet ochii și s-a uitat la ceas. M-am uitat și eu la ceas. Era aproape miezul nopții.

Și-a luat geanta și a coborât încet de pe scaun.

— Noapte bună! Mă bucur că te-am văzut.

Am condus-o la ușă.

— Să-ți chem un taxi? Plouă și îți va fi greu să găsești singură, dacă vrei să mergi cu taxiul.

Shimamoto a scuturat din cap.

— Stai liniștit, mă descurc și singură.

— Chiar nu ești dezamăgită?

— De tine?

— Da.

— Absolut deloc, a spus ea, râzând. Fii calm. Și totuși, costumul nu e Armani?

Am observat că Shimamoto nu-și mai târa piciorul ca pe vremuri. Nu mergea foarte repede și dacă te uitai atent, se distingea ceva artificial în mersul ei dar, în mare, părea destul de natural.

— M-am operat acum vreo patru ani, a zis ea, părând că se scuză cumva. Nu pot spune că e chiar perfect, dar nu mai e atât de groaznic ca înainte. Operația a fost foarte grea, cu multe oase rupte și adăugate.

— Dar ești bine acum și piciorul nu mai arată rău.

— Mda. Bine că m-am hotărât! A durat cam mult până să iau această decizie.

I-am luat paltonul de la garderobă și am ajutat-o să se îmbrace. Nu mi se părea atât de înaltă. Când aveam doisprezece ani, era aproape cât mine. Ciudat, m-am gândit eu.

— Shimamoto, ne mai vedem?

— Poate că da, a răspuns ea. Un zâmbet ușor îi flutură pe buze, un zâmbet ca un firicel de fum ce se înălța spre cer într-o zi fără o boare de vânt. Poate.

A deschis ușa și a ieșit. După vreo cinci minute am urcat scările și am ieșit în stradă. Eram îngrijorat că nu va găsi taxi. Încă mai ploua, dar ea dispăruse. Strada era pustie. Farurile mașinilor desenau umbre pe asfaltul ud.

M-am gândit că poate a fost un vis. Am stat încă multă vreme pe stradă și am privit ploaia. Aveam senzația că sunt din nou un puști de doisprezece ani. Când eram copil, obișnuiam să stau în ploaie, să o privesc fără să mă gândesc la nimic. Simțeam că trupul mi se relaxează, că mă desprind încet-încet de lumea reală. Probabil că ploaia are puterea de a hipnotiza, sau cel puțin așa simțeam eu la vremea aceea.

Nu a fost iluzie de data aceasta. Când m-am întors la bar, paharul și scrumiera mai erau încă în dreptul scaunului pe care stătuse Shimamoto. În scrumieră erau câteva mucuri de țigară stinse delicat și cu urme vagi de ruj pe ele. M-am așezat în apropierea lor și am închis ochii. Ecourile muzicii au pălit treptat și eu am rămas singur în semiîntuneric. Ploua liniștit.

Nu am mai văzut-o pe Shimamoto multă vreme după aceea. Îmi petreceam serile la Robin's Nest, citind și aruncând din când în când priviri spre ușă, dar ea nu mai venea. Poate am spus sau am făcut ceva care a deranjat-o. Mi-era teamă să nu o fi jignit cumva. Mi-am analizat fiecare cuvânt pe care l-am rostit în seara aceea, mi-am amintit tot ce a spus ea, dar nu mi s-a părut nimic ciudat. Poate că Shimamoto a fost dezamăgită de întâlnirea noastră. Aceasta ar fi fost o posibilitate. Era atât de frumoasă și nici nu mai avea probleme cu piciorul. Ce naiba să mai găsească la mine o asemenea femeie?

Anul se apropia de sfârșit. A trecut Crăciunul și eram în prag de An Nou. Nici n-am băgat de seamă când s-a dus și luna ianuarie și am împlinit treizeci și șapte de ani. M-am resemnat și m-am hotărât să nu o mai aștept, așa că doar rareori mai treceam pe la Robin's Nest. De câte ori intram acolo, mă gândeam la ea și mă trezeam scrutând chipurile clienților în speranța că o văd. Îmi petreceam marea parte a timpului la celălalt bar, răsfoind cărți și lăsându-mă furat de gânduri. Mă enerva faptul că nu mă puteam concentra deloc.

Ea a zis că am fost singurul ei prieten adevărat. Am fost foarte fericit când am auzit-o și am sperat că vom fi iar prieteni. Aveam atât de multe să-i spun și aveam nevoie de părerea ei. Nu mă deranja dacă nu voia să-mi povestească despre ea. Aș fi fost fericit doar s-o văd și să-i vorbesc.

N-a mai venit. Poate era prea ocupată și nu avea timp de mine. Oricum, trei luni mi s-au părut o veșnicie. Dacă nu putea veni, măcar să fi dat un telefon. Sigur a uitat de mine, m-am gândit eu. Probabil că nu însemnam nimic pentru ea. Mă simțeam de parcă mi s-ar fi făcut un gol imens în suflet. N-ar fi trebuit să spună că poate va mai veni. Promisiunile nu se pot șterge din inimile oamenilor. Ele rămân acolo pentru totdeauna.

La începutul lui februarie, într-o seară ploioasă, și-a făcut în sfârșit apariția. Era o ploaie liniștită, dar foarte rece. În seara aceea am avut ceva treabă și am ajuns la Robin's Nest mai devreme decât de obicei.

Umbrelele clienților aduseseră cu ele în bar aerul rece de afară. În acea seară un saxofonist s-a alăturat întâmplător formației de jazz și, fiind destul de cunoscut, sala fremăta de lume. Eu stăteam, ca de obicei, în colțul tejghelei și citeam. Shimamoto s-a așezat, fără niciun zgomot, lângă mine.

— Bună seara!

Am lăsat cartea jos și am privit-o. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

— Am crezut că n-o să mai vii.

— Iartă-mă, a spus ea. Ești supărat pe mine?

— Nu, nu sunt supărat. Nu mă supăr pentru așa ceva. Acesta e un bar și clienții vin când le face plăcere și pleacă tot când vor. Mie nu-mi rămâne decât să-i aștept.

— Oricum, te rog să mă ierți. Nu prea pot să-ți explic, dar te rog să mă crezi că nu am putut veni.

— Ai fost ocupată?

— Nu neapărat, a zis ea, calm. Doar că nu am putut veni.

Părul îi era ud de la ploaie. Câteva șuvițe i se lipiseră de frunte. L-am rugat pe chelner să-i aducă un prosop.

— Mulțumesc, a spus și a început să-și șteargă părul. Și-a aprins o țigară. Degetele, ude și înghețate de ploaie, îi tremurau ușor.

— Aveam de gând să iau un taxi, așa că nu mi-am pus decât pelerina, dar m-am trezit mergând mult pe jos.

— N-ai vrea să bei ceva cald? am întrebat-o.

Shimamoto m-a privit în ochi și a zis, zâmbindu-mi:

— Nu, mulțumesc. Mi-e bine.

Când i-am văzut zâmbetul, am uitat într-o clipă de cele trei luni de așteptare.

— Ce citești? m-a întrebat ea, arătând spre carte.

I-am întins-o. Era o carte de istorie, despre conflictul chino-vietnamez de după războiul din Vietnam. A răsfoit-o și mi-a înapoiat-o.

— Nu mai citești romane?

— Mai citesc și romane, dar nu ca înainte. Nu știu mai nimic despre literatura modernă. Citesc tot literatură veche, în principal din secolul al XIX-lea. Recitesc cărțile pe care le-am citit cândva.

— De ce nu citești scriitori contemporani?

— Poate că nu-mi place să fiu dezamăgit. Am senzația că dacă citesc cărți proaste, îmi irolesc timpul și devin foarte nemulțumit. Pe vremuri nu era așa. Când aveam timp liber, citeam orice, chiar dacă știam că nu face multe parale cartea respectivă. Ziceam că am de învățat din orice roman, dar m-am schimbat. Nu mă gândesc decât la timpul pierdut. Probabil că am îmbătrânit.

— Da, așa e, ai cam îmbătrânit, a zis ea cu un zâmbet ștregăresc.

— Tu citești tot ca pe vremuri?

— Citesc tot timpul. Cărți vechi, cărți noi, romane și altele. Lucruri interesante, lucruri neinteresante. Spre deosebire de tine, mie nu-mi place să-mi petrec timpul decât citind, chiar dacă sunt lucruri care nu merită.

Apoi a comandat barmanului un Robin's Nest. Am cerut și eu unul. A băut o înghițitură, a dat din cap ușor și a pus paharul pe bar.

— Hajime, de ce sunt cocteilurile de aici mai bune decât în altă parte?

— Pentru că ne dăm silința să le facem bune, am răspuns. Nu se poate ajunge la niciun rezultat fără puțin efort.

— Ce fel de efort, de exemplu?

— De exemplu el, i l-am arătat eu pe barmanul cel tânăr și chipeș care încerca să spargă gheața. Îl plătesc foarte bine, fără să știe ceilalți, normal. Nimeni n-ar înțelege cum de-i dau atât de mult. Vrei să știi de ce fac asta? Pentru că este pur și simplu talentat la preparat cocteiluri. Cocteilurile lui sunt absolut delicioase. Probabil că e greu de înțeles faptul că trebuie să ai talent și la așa ceva, dar asta este realitatea. Cu puțin efort și o pregătire cât de cât, oricine poate prepara o băutură destul de bună, cu care să nu-ți fie rușine, așa cum se găsesc la majoritatea barurilor. Dacă vrei să ridici standardul însă, e nevoie de un talent deosebit. Este la fel ca și când ai cânta la pian, ai picta sau ai alerga la cursa de o sută de metri. Uite eu: mă pricep la preparat cocteiluri pentru că am învățat destul de mult și am practicat suficient. Cu toate acestea, nu mă pot măsura cu el. Chiar dacă pun aceeași cantitate de băutură și folosesc mixerul aceeași perioadă de timp, băutura are cu totul alt gust. Nu știu de ce, dar probabil că-mi lipsește talentul despre care-ți vorbeam. Este la fel ca în orice artă. Există un punct pe care unii îl pot depăși, alții nu. O dată ce întâlnești un talent,

trebuie să ai grijă de el și să nu-l lași să-ți scape din mâini. De aceea îl plătesc foarte bine.

Tânărul barman era homosexual și din cauza lui mai veneau și alți homosexuali la bar, dar erau liniștiți și nu mă deranjau. Mi-a plăcut băiatul de la început, el a avut încredere în mine și și-a văzut de treabă cu foarte multă seriozitate.

— Cred că ești mai talentat la afaceri decât s-ar părea, a spus Shimamoto.

— N-aș zice. Eu nu mă consider om de afaceri. Din întâmplare am două baruri mici și nu am de gând să mai deschid vreunul sau să câștig mai mult decât acum. Ceea ce fac eu nu necesită nici talent, nici cine știe ce pricepere. Când am timp, îmi place să-mi imaginez că sunt client și mă gândesc unde mi-ar plăcea să mă duc, cu cine, ce aș dori să beau și să mănânc. Îmi închipui că sunt un burlac de vreo douăzeci și ceva de ani și îmi bat capul unde să o duc pe fata cu care mă întâlnesc. Uite-așa, mă gândesc la tot felul de situații, până în cele mai mici amănunte: cât mi-aș permite să cheltuiesc, unde aș locui, până la ce oră aș sta în oraș și multe altele. Cu cât mă gândesc la mai multe aspecte, cu atât mi se conturează mai bine imaginea barului.

În seara aceea Shimamoto era îmbrăcată cu un pulover bleu deschis și o fustă bleumarin, iar la urechi îi sclipeau niște cercei mici. Puloverul mulat pe corp îi scotea în evidență conturul sânilor. Am simțit că mi se taie răsuflarea.

— Nu-mi mai povestești nimic? a întrebat, cu același zâmbet smecheresc pe chip.

— Despre ce?

— Despre strategia afacerilor. Îmi place să te ascult.

Am roșit puțin, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat de foarte multă vreme.

— Eu n-aș numi-o strategia afacerilor, Shimamoto. Știi că eu sunt obișnuit cu asemenea lucruri încă din copilărie. Întotdeauna mi-a plăcut să mă gândesc la diverse lucruri și să-mi las imaginația să zboare. Mereu mi-am închipuit câte un loc fictiv pe care am încercat să construiesc puțin câte puțin, să schimb ce era de schimbat. Ți-am mai spus, după ce am terminat facultatea am lucrat la editura aceea didactică și am urât din tot sufletul ce făceam acolo tocmai pentru că

nu-mi puteam folosi imaginația. Acela era un loc care ucidea orice urmă de imaginație și de aceea mă plictiseam de moarte. Mergeam în silă la serviciu, dar nu aveam încotro. Simțeam că mă înăbuș, că devin tot mai mic și că într-o bună zi voi dispărea cu totul.

Am luat o înghițitură de cocteil și mi-am rotit privirile peste mese. Deși ploua, barul era plin. Saxofonistul își punea instrumentul în cutie. L-am chemat pe chelner și i-am spus să-i ofere o sticlă de whisky și să-l întrebe dacă dorește să mănânce ceva.

— Aici e cu totul altfel, am continuat eu. Trebuie să-ți folosești imaginația ca să poți supraviețui. Aici pot să-mi pun în practică imediat toate ideile. Nu am parte nici de ședințe, nici de șefi. Nu există nici antecedente, nici directive ale Ministerului Învățământului pe care să trebuiască să le urmez. Crede-mă, e nemaipomenit. Tu ai lucrat vreodată în vreo instituție?

A zâmbit și a scuturat din cap.

— Nu.

— Foarte bine. Mie nu mi se potrivesc instituțiile, de niciun fel. Cred că nici ție. Te rog să mă crezi, am lucrat opt ani acolo. Am avut multă răbdare, deși m-am irosit în van. Anii mei douăzeci — cei mai frumoși ani din viață! Da, dar am rezistat. Dacă n-ar fi fost acei opt ani, probabil că nici barul nu mi-ar fi mers atât de bine, sau cel puțin așa cred. Îmi place ceea ce fac acum. Am două baruri, dar uneori le consider ca pe niște locuri fictive, inventate de mine, adevărate castele de nisip. Plantez o floare ici, una colo, mai fac o arteziană, acord multă atenție detaliilor ca să pară totul real. Lumea intră, bea, ascultă muzică, stă de vorbă, pleacă acasă. Știi de ce cheltuiesc o grămadă de bani ca să vină aici să bea ceva? Pentru că, într-o mare măsură, toată lumea caută cam același lucru — un peisaj imaginar, construit cu grijă, castele de nisip și un colțisor potrivit fiecărui suflet în parte.

Shimamoto și-a scos un Salem. Înainte să ducă mâna la brichetă, i-am aprins-o eu cu un chibrit. Îmi plăcea să-i aprind țigările și să văd cum își mijește ochii la flacăra pâlpâitoare a chibritului.

— Ca să-ți mărturisesc cinstit, n-am lucrat nici măcar o zi în viața mea.

— Nici măcar una?

— Nici măcar. Nu am lucrat nici cu ora, nici nu mi-am căutat de lucru vreodată. Habar n-am ce-i aia muncă. De aceea te invidiez când te aud cum vorbești. Nici măcar n-am fost pusă vreodată în situația de a gândi. Sunt mereu singură și nu fac altceva decât să citesc. Singurele dați când îmi pun mintea la contribuție sunt cele când trebuie să mă gândesc pe ce să cheltuiesc banii.

Mi-a întins ambele mâini în fața ochilor. La încheietura celei drepte avea două brățări subțiri din aur, iar la stânga, un ceas de aur de foarte bună calitate. A ținut mâinile întinse câteva clipe de parcă își expunea marfa la vânzare. I-am luat mâna dreaptă și i-am privit atent brățările. Mi-am amintit cum m-a luat de mână când aveam doisprezece ani. Îmi era încă vie în minte senzația pe care am trăit-o atunci și m-au trecut fiori.

— Mi se pare normal să te gândești cum să cheltuiești banii, am zis. Am dat drumul mâinii și în clipa aceea am avut impresia că plutesc undeva departe. Când te gândești numai la cum să faci bani, am continuat eu, te schimbi treptat în rău și brusc îți dai seama că de fapt nu mai ești tu.

— Dar nu știi cât este de groaznic să nu fii în stare să crezi nimic.

— Eu am senzația că tu ai creat mai multe decât crezi.

— Ca de exemplu?

— Mă rog, nu ceva palpabil, material, să zicem.

Privirile mi s-au oprit pe propriile-mi mâini, ce se odihneau pe genunchi.

Shimamoto a luat paharul în mână și m-a privit fix.

— Te referi la sentimente?

— Da, poate. Totul dispare într-o bună zi. Nu știu până când o să reziste barul acesta, de exemplu. Gusturile oamenilor se mai schimbă, înrăutățirea situației economice ar putea face ca barul acesta să dispară cât ai zice pește. Au pățit-o și alții și nu e greu deloc. Obiectele cu formă definită dispar oricum într-o bună zi, dar anumite sentimente nu ne părăsesc niciodată.

— Hajime, nu crezi că unele sentimente sunt dureroase tocmai pentru că nu ne părăsesc?

Saxofonistul a venit la mine să-mi mulțumească pentru tratație, iar eu l-am felicitat pentru concert.

— În ultima vreme cântăreții de jazz au devenit foarte politicoși, i-am spus eu lui Shimamoto. Pe vremea când eram student, nu se întâmpla așa ceva. Majoritatea se drogau și erau niște terchea-berchea. Cu toate acestea, din când în când mai dădeau și concerte extraordinare. Mergeam deseori la clubul din Shinjuku și ascultam jazz și de fiecare dată mă simțeam tulburat.

— Am impresia că-ți plac asemenea tipi, nu?

— Cred că da. Probabil că nu există oameni pe care să nu-i atragă lucrurile ieșite din comun. Chiar dacă nouă din zece cazuri fac excepție, tot rămâne unul prin care se țintește la o experiență sublimă și tocmai faptul acesta pune lumea în mișcare. După părerea mea aceasta înseamnă artă adevărată.

Mi-am privit mâinile care se odihneau în poală și apoi am ridicat ochii spre chipul ei. Aștepta să continuu.

— Acum lucrurile nu mai stau așa. Am un bar și treaba mea este să investesc și să obțin profit. Nu sunt artist sau o persoană care să creeze ceva. Nici măcar nu promovez arta. Că-mi place sau nu, trebuie să recunosc că acesta nu e un loc care să tindă spre așa ceva. Pentru un manager, important este să aibă o mână de oameni politicoși și distinși pe care să-i manipuleze cu ușurință. Asta e, n-am ce face. Mai bine așa decât o adunătură de Charlie Parkeri.

Shimamoto a mai comandat un cocteil și a mai fumat o țigară. Am tăcut amândoi o vreme. Ea părea dusă pe gânduri. Eu l-am ascultat pe basist interpretând solo-ul din Embraceable You. Pianistul îl mai acompania din când în când, iar toboșarul își ștergea sudoarea de pe frunte și mai lua câte o înghițitură de băutură. Un client de-al casei a venit la mine și am stat puțin de vorbă.

— Hajime, a spus Shiamoto după o pauză îndelungată. Nu știi cumva un râu într-o vale frumoasă, să nu fie prea mare, dar să aibă mal, să curgă lin, dar să se verse în mare, și la vărsare să fie învolburat.

Uimit de vorbele ei, am privit-o drept în ochi.

— Râu?

Nu prea înțelegeam ce urmărește. Chipul ei era lipsit de expresie. Se uita prin mine, și nu zicea nimic. Privirile-i păreau atrase de un peisaj îndepărtat. Aveam senzația că între noi există o distanță

incomensurabilă. Mă întrista gândul acesta, cu atât mai mult cu cât și în ochii ei se citea aceeași tristețe.

— Ce ți-a venit, așa de-odată, cu râul acela?

— Pur și simplu mi-a venit în minte, a spus Shimamoto. Știi un asemenea râu?

În studenție îmi luam sacul de dormit în spinare și porneam în excursii. Am văzut multe râuri prin Japonia, dar nu-mi aminteam să fi văzut vreunul așa cum își dorea ea.

— Am impresia că există un asemenea râu pe coasta Mării Japoniei, am spus după câteva clipe de gândire. Nu mai țin minte cum se numește, dar este în prefectura Ishikawa. Dacă te duci până acolo, te convingi singură. Cred că ar semăna cel mai mult cu ceea ce cauți.

Îmi era foarte viu în minte râul respectiv. Am ajuns acolo în anul doi sau trei de facultate, într-o toamnă. Culorile și nuanțele frunzelor erau superbe, iar munții ce împrejmuiau valea păreau vopsiți cu sânge. Poalele munților se pierdeau în mare, râul curgea frumos și din când în când se auzeau căprioarele în pădure. Îmi amintesc că am mâncat acolo un pește delicios.

— Poți să mă duci până acolo? a întrebat Shimamoto.

— Dar e în prefectura Ishikawa! am exclamat eu cu o voce spartă. Până la Enoshima, să zicem, ar mai merge, dar după aceea ar trebui să luăm avionul și de acolo cu mașina mai bine de-o oră. Dacă ajungem acolo, trebuie să rămânem peste noapte. Sunt convins că înțelegi de ce nu-mi pot permite acum așa ceva.

Shimamoto și-a schimbat puțin poziția pe scaun și m-a privit direct în ochi.

— Hajime, să știi că sunt perfect conștientă că nu ar fi trebuit să te rog așa ceva. Dar nu am pe cine să rog. Trebuie neapărat să ajung acolo și singură nu vreau să merg. Oricum, nu aș putea să cer altcuiva o asemenea favoare.

Am privit-o în ochi. Erau limpezi precum apa adunată într-un colț de stâncă liniștit, unde nu ajunge nici măcar vântul. Nu se citea nimic în ei. Aveam senzația că dacă privesc mai de aproape, voi putea zări lucrurile ce se reflectau pe supra-fața apei.

— Iartă-mă, mi-a spus ea zâmbind fără vlagă. De fapt, nu am venit până aici ca să-ți adresez o asemenea rugămintă. Voiam doar să stăm de vorbă, nu să abordez un astfel de subiect.

Mi-am făcut repede un calcul în minte.

— Dacă plecăm dimineața foarte devreme și făceam drumul dus-întors cu avionul, probabil că putem să ne întoarcem seara nu prea târziu. Depinde și de cât stăm acolo.

— Nu avem de stat prea mult, a zis ea. Hajime, chiar poți să-ți faci timp pentru mine? Să mergem cu avionul până acolo și să ne întoarcem?

— Cred că da, am zis după o scurtă ezitare. Încă nu știu cum am să reușesc, dar o să mă gândesc. Dă-mi mâine seară un telefon. Pe la ora asta sunt aici. Până atunci îmi fac un plan de bătaie. Tu ai vreun program?

— Eu nu am niciun program. Pot pleca oricând poți tu.

Am dat din cap.

— Te rog să mă scuzi pentru toate neplăcerile pe care ți le provoc. Ar fi fost mai bine să nu ne mai fi întâlnit. Știu că sunt o pacoste și provoc doar neplăceri.

A plecat puțin înainte de ora unsprezece. I-am ținut umbrela și am oprit un taxi. Încă mai ploua.

— La revedere! Îți mulțumesc pentru tot.

— La revedere!

Am intrat în bar și m-am întors la locul meu. Paharul ei era încă acolo. În scrumieră se aflau mucerile de la Salemurile fumate de ea. Nu i-am spus chelnerului să le strângă. M-am uitat multă vreme la mucerile de țigară și la urmele ușoare de ruj de pe pahar.

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe Yukiko așteptându-mă. Își pusese un pulover cu nasturi peste pijama și se uita la video la filmul *Lawrence al Arabiei*. Am ajuns la scena în care Lawrence, după o serie de grele încercări, reușește să traverseze deșertul și să ajungă la Canalul de Suez. După câte știam eu, văzuse filmul acela de trei ori. Ori de câte ori îl vedea, îmi spunea că este extraordinar. M-am așezat lângă ea cu un pahar de vin și am văzut filmul până la capăt.

I-am spus că duminica următoare avea loc o întâlnire a clubului de înot. Unul dintre membri avea un iaht mare și avea de gând să ne ducă

în larg, să pescuim și să chefuim. Era cam frig să ieșim cu iahtul în luna februarie, dar soția mea nu prea știa mare lucru despre iahturi, așa că nu i s-a părut nimic suspect. Nu prea ieșeam din casă duminicile și ea a considerat că e o ocazie bună să mai cunosc și altă lume și să iau o gură de aer.

— O să plec dimineată devreme și sper să mă întorc până la opt ca să luăm cina împreună.

— Stai liniștit. Tocmai am stabilit cu sora mea să vină în vizită duminică. Dacă n-o să fie prea frig, o să mergem în parcul Goen din Shinjuku, numai noi, toate patru fete.

— Nu-i o idee rea.

A doua zi după-amiază m-am dus la o agenție de voiaj și am rezervat bilete de avion și o mașină pentru duminică. Era o cursă care se întorcea în Tokyo seara la șase, așa că aveam toate șansele să ajung acasă la cină. M-am dus apoi la bar și am așteptat telefonul lui Shimamoto. A sunat pe la zece.

— Sunt puțin cam ocupat, dar cred că mă descurc cumva. Ți convine duminica viitoare?

— Nu mă deranjează, a zis ea.

I-am spus la ce oră pleacă avionul și am stabilit locul întâlnirii în aeroportul Haneda.

— Te rog din suflet să mă scuzi pentru tot deranjul, a spus Shimamoto.

După ce-am vorbit cu ea, m-am așezat la bar și am citit o vreme, dar mi-a fost imposibil să mă concentrez. Mă deranja gălăgia din local. M-am dus la toaletă și mi-am aruncat apă rece pe față. M-am privit apoi în oglindă. O mințisem pe Yukiko, îmi ziceam. Bineînțeles că o mai mințisem și altă dată, când m-am culcat cu alte femei, dar niciodată nu avusesem senzația că o înșel. Fuseseră doar niște aventuri nevinovate. De data aceasta lucrurile nu mai stăteau așa. Deși nu aveam de gând să mă culc cu Shimamoto, mă simțeam vinovat. Nu mă mai privisem de mult în ochi, în oglindă... și în ei n-am putut descifra cine sunt. M-am rezemat de chiuvetă cu amândouă mâinile și am oftat adânc.

Râul curgea repede printre stânci, formând pe alocuri cascade mici sau ochiuri de apă în care se reflecta, palid, lumina soarelui fără vlagă parcă. Un pod vechi din fier trecea peste râu în aval. Podul era atât de mic și de îngust, încât cu greu putea trece o mașină. Structura lui metalică întunecată și inexpressivă părea că se scufundă în tăcerea înghețată de februarie. Pe podul acela treceau doar oaspeții și personalul hanului, precum și cei care îngrijeau pădurea din preajmă. Când am trecut noi, nu ne-am întâlnit cu nimeni și când am privit în urmă, nu era țipenie de om. Am intrat la han să mâncăm ceva de prânz. Am trecut podul înapoi și am luat-o de-a lungul râului. Shimamoto era îmbrăcată cu o scurtă groasă din postav. Avea gulerul ridicat și era înfășurată cu un fular de nu i se mai vedea decât nasul. Spre deosebire de alte dăți când am văzut-o, era îmbrăcată sportiv, ca pentru munte. Părul îi era strâns la spate, iar în picioare avea ghete. De umăr îi atârna o geantă verde din plastic. Așa cum era îmbrăcată acum, arăta ca o elevă de liceu. Ici-colo, pe malul râului, erau porțiuni acoperite de zăpadă curată, dar înghețată. Două ciori stăteau cocoțate în vârful podului și priveau în jos, la râu, scoțând din când în când sunete stridente. Ecoul croncănitului lor răsuna în pădurea golașă, trecea râul și vibra neplăcut în urechile noastre. O potecă îngustă ducea de-a lungul râului nu se știe până unde, căci nu i se vedea capătul, dar era cumplit de sinistră. Nicio casă în jur. Cât vedeai cu ochii, câmp pustiu tăiat de brazde în care s-a strâns zăpada albă și sclipitoare. Ciorile invadaseră locul și păreau că semnaleză suratelor lor prezența noastră acolo. Croncăniturile lor ascuțite nu ne slăbeau o clipă. Nici când ne apropiam de ele, nu-și luau zborul. Le-am văzut de aproape ciocul ascuțit ca o armă periculoasă și picioarele de o culoare stridentă.

— Mai avem timp? a întrebat Shimamoto. Am putea să mergem mai departe?

M-am uitat la ceas.

— Da, avem timp. Mai putem sta pe-aici vreo oră.

— E atâta liniște! a zis ea, privind pe-ndelete în jur. Aburii ce-i ieșeau din gură se risipeau în aer.

— Ăsta-i râul pe care-l căutai?

Mi-a zâmbit.

— E perfect din toate punctele de vedere. Parcă mi-ai fi citit gândurile.

— Da, am acordat toată atenția culorii, formei, dimensiunii, am zis. Pe vremuri, mă interesau râurile în mod deosebit.

A izbucnit în râs. M-a luat de mână fără să-și scoată mânușa.

— Ce bine! Ce ne făceam dacă veneam până aici și-mi spuneai că nu-ți place?

— Fii mai încrezător în tine. Tu nu faci asemenea greșeli, a zis Shimamoto. Ia spune, plimbarea de-acum nu-ți amintește de copilărie, când ne întorceam pe jos de la școală?

— Atunci aveai probleme cu piciorul.

A zâmbit puțin cam forțat.

— Când te-aud zicând așa ceva, am impresia că-ți pare rău că m-am făcut bine.

— Cine știe, poate așa e, am zis eu, râzând.

— Zău?

— Nu, glumesc. Mă bucur că nu mai ai probleme cu piciorul. Numai că mi s-a făcut dor de vremurile când șchiopătai.

— Aș vrea să știi cât îți sunt de recunoscătoare pentru tot ce faci pentru mine.

— Nu-i cine știe ce. Ne-am urcat în avion și am venit să ne plimbăm. Shimamoto pășea privind drept înainte.

— Da, dar ca să vii până aici, presupun că ți-ai mințit soția.

— Cam așa ceva.

— Și nu ți-a fost greu? Bănuiesc că nu voiai să o minți.

Nu știam ce să răspund, așa că am tăcut. Din inima crângului din apropiere s-a mai auzit un croncănit ascuțit de cioară.

— Ți-am dat viața peste cap. Știu că am reușit, a spus Shimamoto aproape șoptit.

— Hai să terminăm cu discuția asta! Dacă tot am bătut atâta drum hai să discutăm despre ceva mai vesel.

— Ca de exemplu?

— Îmbrăcată așa arăți ca o elevă de liceu.

— Mulțumesc. Aș vrea eu.

Am luat-o încet în amonte. Niciunul dintre noi n-a mai scos o vorbă câtva timp, concentrați doar la mers. Ea nu putea pași chiar foarte repede, dar avea un ritm constant. Mă ținea strâns de mână. Drumul era înghețat și ghetetele noastre cu tălpi de cauciuc nu făceau niciun zgomot.

Shimamoto avea dreptate. Ar fi fost minunat să ne fi putut plimba astfel în copilărie, sau și mai târziu, pe la douăzeci de ani. Să ne fi plimbat doar noi doi, în asemenea locuri pustii, de-a lungul râului, fără țipenie de om în jur, ținându-ne de mână, într-o duminică după-amiază. Ce fericit aș fi fost! Da, dar nu mai eram elevi, eu aveam soție și copii... și o slujbă. Ca să vin până aici mi-am mințit soția. Va trebui să ne întoarcem în curând la mașină, să ajungem la aeroport, să ne urcăm în avionul care sosește la Tokyo la șase și jumătate, să fug repede acasă, unde mă aștepta nevasta mea.

În cele din urmă Shimamoto s-a oprit, și-a frecat mâinile înmănușate și a privit atentă în jur. A privit în susul și-n josul râului. De partea cealaltă erau munții, înspre stânga un crâng cu copaci golași. Nici țipenie de om în jur. Hanul la care am luat masa și podul din fier se pierduseră dincolo de munte. Soarele părea că-și amintește din când în când să iasă din nori. Nu se auzea nimic altceva în afară de croncănitul ciorilor și susurul apei. Privind în jurul meu, simțeam că într-o bună zi o să revăd un asemenea peisaj. Nu aveam deloc senzația că l-am văzut deja, ci presentimentul că-l voi revedea. O astfel de premoniție și-a întins antenele și a pus stăpânire pe conștiința mea. O ținea strâns ca o gheară. Probabil în viitor, după ce voi îmbătrâni... undeva... dar nu îmi dădeam seama cum voi arăta atunci.

— E bine aici, a zis ea.

— Pentru ce? am întrebat.

Shimamoto și-a arborat obișnuitu-i zâmbet.

— Ca să fac ceea ce am de făcut.

Am coborât pe mal. Am găsit un ochi de apă acoperit cu o pojghiță subțire de gheață. Pe fund se zăreau niște frunze nemișcate, asemenea unor pești morți. Am luat de jos o piatră rotundă și am frământat-o în mână. Shimamoto și-a scos ambele mânuși și le-a îndesat în buzunarul

scurtei. A deschis fermoarul genții și a scos din ea un săculeț din pânză groasă. În săculeț se afla o urnă. A desfăcut șnurul săculețului și a ridicat capacul urnei. S-a uitat un timp înăuntru. Stăteam lângă ea și priveam fără să scot o vorbă. În urnă era cenușă albă. A turnat cenușa în palma stângă, având grijă să nu se risipească niciun fir. Nu era multă, ci atât cât încăpea în căușul palmei. Cenușă de la incinerare, gândii eu. Pentru că nu se simțea nici măcar o adiere de vânt, cenușa nu s-a împrăștiat în aer. Shimamoto a băgat urna goală înapoi în săculeț, și-a pus degetul arătător în cenușă, l-a dus la gură și l-a lins. S-a uitat la mine a și încercat să zâmbească, dar n-a putut. Degetul i-a rămas pe buze.

A îngenuncheat lângă râu și a dat drumul cenușii pe apă. Eu stăteam lângă ea și priveam. Bruma de cenușă a fost într-o clipă dusă de apă. Am rămas tăcuți și am privit cum curge apa. Ea s-a uitat la palmă, și-a scuturat-o de urmele de cenușă și și-a pus mânușile.

— Chiar crezi că o să ajungă în mare? a întrebat Shimamoto.

— Cred că da.

Nu eram însă sigur. Mai era o distanță considerabilă până la vărsarea râului în mare. Se putea foarte bine depune pe undeva sau se putea opri pe traseu. Cu siguranță că o fărâmiță va ajunge însă și în mare.

Shimamoto a luat o bucată de scândură pe care a găsit-o în apropiere și a început să sape o gaură în pământul ce părea moale. Am ajutat-o. După ce-am terminat, a îngropat urna împreună cu săculețul din pânză groasă. Se auzea croncănitul ciorilor. Cred că ne-au urmărit toate gesturile, de la început până la sfârșit. Și ce dacă? N-am făcut nimic rău. Dacă voiau să se uite, n-aveau decât, mi-am zis. N-am făcut decât să împrăștiem niște cenușă pe râu.

— Crezi că o să se transforme în stropi de ploaie? a întrebat Shimamoto, lovind pământul cu vârful gheței.

Am privit cerul.

— Cred că nu plouă încă.

— Nu asta am vrut să spun. Crezi că cenușa copilașului va ajunge în mare, se va amesteca cu apa mării, se va evapora, se va transforma în nori de ploaie și apoi va cădea pe pământ?

Am privit iar cerul și apoi râul.

— Nu se știe. Posibil.

Ne-am urcat în mașina închiriată și ne-am îndreptat spre aeroport. Vremea amenința să se strice din clipă-n clipă. Cerul s-a acoperit de nori deși. Nu mai era nicio pată senină. Ne așteptam să înceapă să ningă.

— A fost cenușa copilașului meu. Singurul copil pe care l-am avut, spuse Shimamoto de parcă vorbea singură.

Am întors capul spre ea și apoi am privit iar înainte. Camioanele stropeau cu zăpadă topită și noroi și trebuia să pun ștergătoarele în funcțiune tot timpul.

— Copilul a murit a doua zi după ce s-a născut. A trăit doar o zi. L-am luat în brațe doar de două sau de trei ori. Era tare frumușel și avea o piele atât de fină... Nu știu din ce cauză nu putea respira ca lumea. Când a murit, și-a schimbat complet culoarea.

N-am fost în stare să spun nimic. Am întins mâna stângă și am pus-o peste a ei.

— Era o fetiță. Nu-i pusesem încă niciun nume.

— Când s-a întâmplat?

— Anul trecut pe vremea aceasta. În februarie.

— Îmi pare tare rău.

— N-am vrut să o îngrop nicăieri pentru că nu suportam ideea că va sta închisă într-un loc întunecat. Am vrut să o țin lângă mine o vreme și apoi să-i dau drumul pe un râu care să se verse în mare și apoi să se transforme în ploaie.

Shimamoto a tăcut. A tăcut multă vreme. Eu am condus fără să scot o vorbă. Poate nu avea chef să spună nimic și am considerat că ar fi mai bine să o las în pace. Dar am observat brusc că ceva nu era în ordine. Scotea un sunet ciudat când respira, parcă hârâia un motor. La început am crezut că am probleme cu motorul mașinii, dar mi-am dat seama că vine dinspre locul de lângă mine. Clar, nu era plâns întretăiat de suspine. Răsuna ca și cum ar fi avut o gaură în trahee și aerul inspirat se pierdea pe acolo.

La semafor am privit-o din profil. Era albă ca varul și ciudat de inertă. Își rezemase capul de spătarul scaunului și privea drept înainte. Nu i se mișca niciun mușchi, dar clipea din când în când, de parcă era forțată să facă lucrul acesta. Am condus mai departe, în căutarea unui

loc unde să pot opri mașina. Am intrat în parcare de lângă un teren de bowling. Pe acoperișul clădirii, care arăta ca un hangar de avioane, era un panou de afișaj cu un popic de bowling gigant. Singuri în parcare aceea uriașă, păream pierduți în sălbăticie, undeva la marginea civilizației.

— Shimamoto! Ce s-a întâmplat? Shimamoto!

N-a răspuns. Stătea rezemată de spătarul scaunului și scotea în continuare sunetele acelea nefirești. I-am pus mâna pe obraz. Era la fel de rece ca decorul hibernal ce ne împrejmuia. Parcă i se scursesese tot sângele din obraji. Am dus mâna la frunte, dar nu avea febră. Simțeam că mă sufoc. Îmi era teamă să nu moară acolo. Ochii îi erau lipsiți de expresie. I-am privit pupilele. Erau reci și întunecate ca moartea.

Am mai strigat-o o dată, dar tot nu mi-a răspuns. Nici urmă de reacție din partea ei. Ochii priveau în gol și nu știam dacă era conștientă sau nu. M-am gândit imediat că ar fi fost mai bine să o duc la spital chiar dacă pierdeam avionul. Nici nu era cazul să mă mai gândesc la avion. Putea să moară și nu mi-aș fi iertat-o niciodată.

Când am pornit iar mașina, mi s-a părut că încearcă să zică ceva. Am oprit motorul, mi-am apropiat urechea de buzele ei, dar nu i-am distins cuvintele. Nici nu le puteam numi cuvinte, deoarece răsunau mai degrabă ca o adiere de vânt printr-o fisură dintr-un zid. Ea a repetat de câteva ori aceleași sunete, făcând eforturi disperate să le articuleze. M-am concentrat din răspuțeri să înțeleg ce spune și, până la urmă, am prins cuvântul „medicamente”.

— Vrei să iei niște medicamente? am întrebat-o.

Shimamoto a dat aproape imperceptibil din cap, atât de ușor că dacă nu eram foarte atent, nici nu observam. Cred că a fost singura mișcare pe care a reușit s-o facă. Am căutat în buzunarul hainei, dar acolo nu avea decât un portofel, o batistă și un breloc cu mai multe chei. Medica-mente n-am găsit. I-am deschis geanta de umăr și în ea am găsit un pachetel cu patru capsule. I le-am arătat și am întrebat-o:

— Astea sunt?

A dat din cap fără să miște ochii. Am lăsat scaunul pe care ședea ea pe spate, i-am deschis gura aproape încleștată și i-am îndesat o capsulă. Gura îi era teribil de uscată și capsula nu aluneca deloc. M-am uitat disperat după un automat ca să cumpăr ceva de băut, dar n-am

găsit. Nu aveam timp de pierdut. Singura sursă de apă din jurul nostru era zăpada. Slavă Domnului că era destulă! Am coborât din mașină, am strâns niște zăpadă curată de sub streșina clădirii și i-am adus-o în căciula ei de lână. Luam puțin câte puțin și o topeam în gura mea. Mi-a trebuit ceva timp până am topit suficientă și în plus îmi amortise și limba, dar nu găsisem altă soluție. I-am deschis gura și i-am dat zăpadă topită din gura mea. Am ținut-o de nas ca să o forțez să înghită. S-a înecat puțin la început, dar după mai multe încercări a reușit să înghită capsula.

M-am uitat la pachetul. Nu scria nimic pe el — nici numele medicamentului, nici numele ei, nici instrucțiuni. Ciudat! mi-am zis. Asemenea indicații ar fi fost necesare ca să nu se confunde medicamentele sau ca alții să știe ce au de făcut. Am pus pachetul înapoi în buzunarul genții și am privit-o. Nu știam ce medicament i-am dat, nu știam de ce boală suferă, dar de vreme ce avea medicamentul cu ea, probabil că își făcea efectul și era limpede că ea se aștepta la o asemenea criză.

După vreo zece minute a început să-i revină culoarea în obraji. Mi-am lipit ușor obrazul de al ei și mi s-a părut mai cald. Am respirat ușurat și i-am ridicat iar scaunul. Șocul părea să fi trecut. Am cuprins-o pe după umeri și din când în când îmi lipeam obrazul de al său. Voiam să mă asigur că-și revine. Și-a revenit foarte greu.

— Hajime! mi-a spus ea cu o voce uscată.

— Nu-i nevoie să te duc la spital? Dacă tu crezi că-i mai bine să te duc, găsim noi o cameră de gardă pe undeva.

— Nu e cazul. Mă simt bine acum. Îmi trece dacă iau medicamente. Îmi revin imediat complet, fii liniștit. Cum stăm cu timpul? Dacă nu ajungem repede la aeroport, pierdem avionul.

— Stai liniștită. Lasă avionul! Mai stăm puțin aici până îți revii complet.

Am șters-o la gură cu batista. Shimamoto a luat batista mea în mână și s-a uitat la ea.

— Ești la fel de drăguț cu toată lumea?

— În niciun caz! Cu tine sunt. N-am cum să fiu drăguț cu toată lumea. Am și eu limitele mele de drăgălășenie. Dacă nu aș avea

problemele pe care le am, aş fi şi mai drăguţ cu tine, dar nu pot mai mult de-atât.

S-a întors spre mine şi m-a privit tăcută.

— Hajime, să ştii că nu am făcut-o intenţionat ca să pierdem avionul, mi-a zis aproape pe şoptite.

Am rămas trăsniţ şi am întors capul spre ea.

— Normal că nu! Nu trebuia să spui aşa ceva! Ți-a fost rău. Ştiu.

— Iartă-mă.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, doar n-ai făcut nimic rău.

— Te-am încurcat.

Am mângâiat-o pe păr, m-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz. Aş fi luat-o în braţe să-i simt căldura trupului, dar nu puteam. Am sărutat-o pe obraz şi-atât. Era cald, plăcut şi umed.

— Nu te mai îngrijora. Până la urmă se rezolvă toate.

Până am ajuns la aeroport şi am înapoiat maşina închiriată, trecuse deja ora de plecare, dar din fericire, avionul nostru decola cu întârziere şi se afla încă pe pistă. Am respirat uşuraţi. În schimb, am fost rugaţi să aşteptăm la poarta de îmbarcare mai mult de o oră. O funcţionară ne-a spus că se verifică motorul. Mai multe informaţii nu ne-a dat şi nici n-am aflat cât mai durează pregătirile. Când am ajuns la aeroport abia începuse să ningă, dar acum ningeabundent. Există posibilitatea ca zborul să fie anulat.

— Hajime, ce se întâmplă dacă nu reuşim să ajungem azi la Tokyo?

— Nu te îngrijora. O să decolăm, am zis, îndoindu-mă de propriile-mi vorbe.

Mă apăsa totuşi gândul că s-ar putea să nu plece avionul. Dacă se întâmplă aşa ceva, trebuie să mă gândesc la o scuză plauzibilă. De ce naiba am ajuns eu în Ishikawa? Dar, gata cu prostiile! Ce-a fost, a fost! Dacă se întâmplă să nu plecăm, mă gândesc atunci la ce am de făcut. Acum, importantă este Shimamoto.

— Dar tu? Ce se întâmplă dacă nu ajungi azi la Tokyo? am întrebat-o.

A scuturat din cap.

— Nu-ţi bate capul cu mine. Eu nu am probleme, tu însă, da.

— Oarecum, dar să nu-ţi faci griji din pricina asta. De fapt, încă n-au spus că anulează zborul.

— Parcă presimțeam că se întâmplă ceva, a spus ea, încet, ca pentru sine. Port ghinion celor din preajma mea. Întotdeauna. Chiar dacă lucrurile merg bine, cum apar eu, cum se duce de râpă totul.

Stând pe bancă, în aeroport, mă gândeam că dacă ne anulează cursa, va trebui să-i telefonez lui Yukiko. Mi-au trecut prin minte tot felul de scuze, dar niciuna nu suna plauzibil. Să-i zic că m-am dus la o întâlnire cu membrii clubului de înot și că de aceea am plecat duminică dimineață devreme, e una, dar acum eram în Ishikawa, înzăpezit. Nu avea nicio legătură. Puteam să-i spun că în clipa în care am ieșit pe ușă, m-a cuprins o dorință nebună de a vedea Marea Japoniei și am luat-o spre aeroportul Haneda. Dar și scuza aceasta suna prostește. Decât să spun așa ceva, mai bine tăceam. Cel mai înțelept ar fi fost să-i spun adevărul. Dar adevărul gol-goluț era că în subconștient îmi doream să nu mai zboare avionul, îmi doream să rămân înzăpezit. Parcă speram ca soția mea să afle că am venit cu Shimamoto aici. Gata cu scuzele! Gata cu minciunile! Voiam să stau acum cu Shimamoto și să las lucrurile în voia soartei.

Până la urmă, după o oră și jumătate de întârziere, avionul a decolat. În avion, Shimamoto s-a rezemat de mine și a dormit. Poate stătea doar cu ochii închiși. I-am cuprins umerii și am ținut-o lipită de mine. Din când în când am avut impresia că plânge în somn. N-am vorbit deloc tot drumul, până a intrat avionul în poziție de aterizare.

— Shimamoto, ești sigură că ți-e bine?

A dat din cap, cuibărită la pieptul meu.

— Da, stai liniștit. Dacă îmi iau medicamentul, nu mai am probleme. Și-a rezemat apoi capul de umărul meu. Dar să nu mă întrebi nimic, bine? a adăugat ea. Adică de ce s-a întâmplat să am criza aceea.

— Am înțeles. Nu pun întrebări.

— Îți mulțumesc din tot sufletul pentru astăzi.

— Pentru ce anume din ziua de azi?

— Pentru că ai mers cu mine până acolo, pentru că mi-ai dat apă din gura ta, pentru că m-ai suportat.

M-am uitat la ea. Buzele erau în apropierea gurii mele. Buzele pe care le sărutasem când i-am dat apă. Buzele acelea păreau că mă caută din nou. Erau ușor întredeschise și i se vedeau dinții albi, frumoși. Încă îi mai simțeam limba moale pe care am atins-o în trecere când i-am dat

apă. Văzându-i buzele, am simțit că mi se taie respirația și că mi se înceteșează creierii. Simțeam că ard. Mă dorește, m-am gândit. Și eu o doresc. Am reușit să mă stăpânesc până la urmă. Era cazul să mă opresc. Dacă mai făceam un singur pas, cât de mic, nu mai exista cale de întoarcere.

Am sunat de la aeroport. Era deja opt și jumătate. Mi-am cerut scuze și i-am spus soției că n-am putut lua legătura cu ea mai devreme, asigurând-o că ajung acasă în aproximativ o oră.

— Te-am tot așteptat, dar mi-am pierdut răbdarea până la urmă și am mâncat. Am făcut tocană, mi-a zis soția mea.

Am poftit-o pe Shimamoto în BMW-ul meu și am întrebat-o:

— Unde să te las?

— Lasă-mă în Aoyama, dacă poți. De acolo ajung și singură acasă.

— Chiar poți să mergi singură?

A dat din cap, zâmbind.

Nu prea am vorbit până la ieșirea de pe autostradă, la Gaien. Am pus concertul de orgă al lui Handel. Caseta era dată încet. Shimamoto, cu mâinile în poală, se uita pe fereastră. Pentru că era duminică seara, în mașinile din jur se vedeau familii care se întorceau de la distracții. Schimbam vitezele mai brusc decât de obicei.

— Hajime, a zis Shimamoto înainte de a intra pe strada Aoyama, să știi că mi-ar fi plăcut să nu mai plece avionul.

Aș fi vrut să-i spun că dorisem exact același lucru, dar nu i-am mai spus. Gura îmi era uscată și m-am simțit incapabil să articulez vreun cuvânt. Am aprobat-o doar din cap și am întins mâna după mâna ei. La colțul chome² de pe strada Aoyama mi-a spus să opresc mașina și a coborât.

— Pot să mai trec pe la tine? a întrebat Shimamoto, cu glas scăzut, pe când cobora din mașină. Nu ți-am devenit nesuferită?

— Te aștept. Pe curând!

Shimamoto a dat din cap.

² Chome este o unitate administrativă a unui cartier de locuințe în orașele mari.

În timp ce conduceam pe strada Aoyama, mă gândeam că aş înnebuni dacă n-aş mai vedea-o niciodată. După ce-a coborât, am rămas cu un gol imens în suflet.

La patru zile după ce am fost cu Shimamoto în Ishikawa, am primit un telefon neașteptat de la socrul meu. Spunea că vrea să discutăm o problemă foarte serioasă și m-a invitat să luăm prânzul împreună a doua zi. Am fost de acord, deși extrem de surprins. El era de obicei foarte ocupat și doar în mod cu totul excepțional lua prânzul cu altcineva în afară de oameni de afaceri.

Firma socrului meu s-a mutat cu vreo jumătate de an în urmă din Yoyogi într-o clădire cu șapte etaje din Yotsuya. Firma lui ocupa doar ultimele două etaje, celelalte cinci fiind închiriate altor firme, unor restaurante și magazine. Era prima oară când mergeam acolo. Totul era nou și strălucea de-ți lua ochii: marmura din hol, tavanul înalt, florile din vasele uriașe de ceramică. Când am ieșit din lift la etajul șase, am văzut la recepție o domnișoară cu un păr foarte frumos, ca-n reclamele pentru șampoane. L-a anunțat telefonic pe socrul meu că am sosit. Avea un telefon gri-închis, ultramodern. Mi-a aruncat un zâmbet și mi-a spus, foarte politicoasă, că domnul președinte mă așteaptă. A fost un zâmbet superb, dar atât de diferit de al lui Shimamoto.

Biroul președintelui era la ultimul etaj și de la fereastra cea mare se vedea strada. Nu pot să spun că priveliștea îți tăia răsuflarea, dar camera era luminoasă și spațioasă. Pe perete atârna un tablou impresionist, reprezentând un far și o barcă. Părea a fi un tablou de Seurat, poate chiar unul original.

— După cum se pare, afacerile vă merg bine, am spus eu.

— Nu e rău. S-a dus lângă fereastră și a arătat spre stradă cu degetul. Nu e rău deloc, a insistat el. Și or să meargă și mai bine. Acum e momentul să faci bani. Pentru cei din brânșa mea, o șansă ca aceasta apare o dată la douăzeci sau treizeci de ani. Dacă nu faci bani acum, nu mai faci niciodată. Știi de ce?

— Nu știu, nu mă prea pricep la construcții.

— Nu-i nimic. Hai să privim Tokyo de aici. Vezi toate terenurile virane de acolo? Arată ca o gură fără dinți. Dacă le privești de sus, înțelegi cum stau lucrurile, dar dacă mergi pe stradă, nu-ți dai seama.

Acolo au fost cândva case și clădiri vechi, dar au fost demolate. Prețul terenurilor a crescut atât de vertiginos, încât clădirile vechi nu mai sunt profitabile. Chiria s-a scumpit și e greu să găsești chiriași. De aceea e nevoie de clădiri noi, mai mari. Cât despre casele particulare din oraș, lumea nu-și prea permite taxe de proprietate și taxe de succesiune. De aceea vând și se mută în suburbii. Firmele de construcții specializate cumpără casele vechi, le demolează și construiesc altele noi, mai funcționale. De acum încolo se va construi pe terenul acela viran. În doi-trei ani, Tokyo va deveni de nerecunoscut. Fonduri sunt, economia Japoniei este în plin avânt, acțiunile sunt în creștere, băncile au bani suficienți. Dacă ai terenuri de ipotecat, obții câți bani dorești de la bănci. Dacă ai terenuri, nu se pune nicio clipă problema să nu faci bani. De aceea se tot construiește. Și cine crezi tu că ar construi? Oameni ca mine, normal!

— Înțeleg, am spus. Dar dacă se tot construiește, ce se va întâmpla cu Tokyo?

— Ce se va întâmpla... Ei bine, o să fie mai animat, mai frumos, mai funcțional. Aspectul străzilor reflectă starea economică la urma urmei.

— Dacă devine mai animat, mai frumos, mai funcțional, va fi foarte bine. Sunt de acord cu asta. Numai că străzile orașului Tokyo gem deja de mașini. Dacă se construiește tot așa, drumurile or să devină impracticabile. Și cum o să se rezolve aprovizionarea cu apă în caz de secetă mare? Vara, toată lumea deschide aerul condiționat. De unde atâta energie? Centralele electrice funcționează cu combustibil importat din Orientul Mijlociu. Ce se va întâmpla în cazul unei noi crize de petrol?

— N-are decât să-și bată guvernul capul cu asta. Și edilii orașului Tokyo. De aceea plătim taxe uriașe. Ce păzesc absolvenții Universității Tokyo? N-au decât să-și stoarcă creierii ca să găsească soluții. Știu doar să facă pe grozavii, de parcă ei ar conduce țara. Mai bine și-ar pune mințile alea ascuțite la contribuție. Eu nu știu, sunt un simplu constructor. Dacă îmi cere cineva să construiesc, atunci eu îmi văd de treaba mea. Este principiul meu și trebuie să-l respect, nu?

N-am spus nimic. N-am bătut atâta drum ca să discut cu socrul meu probleme de economie japoneză.

— Oricum, a zis el, hai să lăsăm chestiile astea complicate la o parte și să mergem să mâncăm. Mor de foame.

Ne-am urcat în Mercedesul lui negru cu telefon pe bord și ne-am îndreptat spre restaurantul său preferat din Akasaka, cu specialitatea casei — țipari prăjiți. Am fost conduși într-un separeu. Am stat față-n față doar noi doi, am băut și am mâncat țipari. Fiind abia ora prânzului, eu am băut doar puțin sake, dar socrul meu a dat pe gât pahar după pahar.

— Spuneți că avem ceva de vorbit. Dacă e de rău, aș vrea să scap mai repede.

— Adevărul este că aș vrea să te rog ceva. Nu e cine știe ce, dar aș vrea să mă folosesc de numele tău.

— De numele meu?

— Mai pun pe picioare o firmă și aș avea nevoie de un nume diferit pentru fondator. Nu trebuie să fii specialist. Mie îmi trebuie doar numele tău. Îți promit că nu vei avea probleme și că te voi recompensa.

— Nu-i vorba de recompensă, am zis. Dacă aveți nevoie de numele meu, folosiți-vă de el ori de câte ori e cazul. Ce fel de firmă deschideți? Dacă numele meu figurează ca fondator, aș vrea să știu măcar atâta lucru.

— Ca să fiu cinstit, de fapt nu este o firmă, spuse socrul meu. Ție pot să-ți spun adevărul. Firma aceea nu va face nimic, există doar cu numele.

— Adică e o firmă fantomă? O firmă care există doar în acte? O firmă fictivă?

— Cam așa ceva.

— Care-i scopul activității? Evaziune fiscală?

— Ei, nu chiar, a spus el șovăitor.

— Mită? am îndrăznit eu.

— Cam așa ceva. Recunosc că nu e cel mai grozav lucru din lume în care să te lași implicat, dar în domeniul meu trebuie și așa ceva.

— Și dacă se ivesc probleme, ce se întâmplă cu mine?

— Dar e foarte legal să înființezi o firmă!

— Problemele sunt legate de ceea ce face firma aceea.

Și-a scos o țigară din buzunar și a aprins-o cu chibritul. A tras cu nesaț din ea, trimițând fumul în sus.

— Nu vor fi probleme deloc. În caz că apar totuși, oricine își va da seama că mi-ai împrumutat numele ca să mă folosesc de el. Te-a rugat tatăl soției tale și nu l-ai putut refuza. Normal, nu? Nu o să te învinuiască nimeni pe tine.

Încercam să înțeleg ce se întâmplă.

— Și unde merge mita?

— E mai bine să nu știi.

— Mai spuneți-mi și mie câte ceva despre principiile pieței de capital. Destinația mitei o constituie politicienii?

— Un pic și ei, a răspuns socrul meu.

— Birocrații?

Socrul meu și-a strivit țigara în scrumieră.

— Asta înseamnă corupție și se face pușcărie.

— Dar în domeniul dumneavoastră oricum se practică așa ceva, nu?

— Da, puțin, a spus el încruntându-se. Dar nu până acolo încât să faci pușcărie.

— Dar yakuza? Am auzit că sunt foarte săritori când e vorba de cumpărat pământ, nu?

— Mie nu mi-au plăcut niciodată. Oricum, n-am de gând să monopolizez piața. S-ar face bani cu asta, dar nu mă preocupă. Ți-am mai spus, eu nu sunt decât constructor.

Am oftat din toți rărunchii.

— Știam că nu o să-ți placă treaba asta.

— Nu mai contează dacă-mi place sau nu, din moment ce m-ați inclus în calcul și ați mers înainte. Am dreptate? Ați pornit de la premisa că accept.

— Adevărul ăsta e, a zis el, râzând forțat.

Am oftat din nou.

— Tată, mărturisesc că nu-mi plac asemenea lucruri. Nu pentru că aș fi sfânt și n-aș fi de acord cu ilegalitățile. Nu despre asta e vorba. După cum știți, eu sunt un om obișnuit, care duce o viață obișnuită și prefer să nu mă amestec în afaceri necurate.

— Sunt perfect conștient de asta, mi-a spus el. Deci, las' pe mine. În niciun caz nu te voi pune în situații neplăcute. Dacă aș face așa ceva, ar avea de suferit Yukiko și copiii. Probabil că știi cât de mult țin la fiica și la nepoatele mele.

Am dat din cap. Nu prea îmi venea să-l refuz și la gândul că l-aș putea refuza totuși, îmi simțeam inima grea. Dacă acceptam, aceasta însemna primul pas spre lumea aceea necurată. Urma apoi altul... și altul.

Ne-am văzut mai departe de masă. Eu am băut ceai, socrul meu continua să bea sake în ritm alert.

— Câți ani ai? m-a întrebat el, brusc.

— Treizeci și șapte.

Socrul meu mă privi fix câteva clipe.

— Este vârsta la care trebuie să mai calci și pe de lături. Treaba ar merge mai bine, ai deveni mai încrezător în tine. Ai trecere la femei, nu? N-am dreptate?

— Nu cine știe ce, am spus eu, râzând.

I-am studiat atent expresia feței. O clipă am crezut că a aflat de ieșirea mea cu Shimamoto și de aceea m-a invitat să iau masa cu el, dar n-am distins nimic tensionat în vocea lui. Avea pur și simplu chef de vorbă.

— Eu, la vârsta ta, îmi cam făceam mendrele, așa că nu-ți spun să fii ușă de biserică. Ciudat că spun asemenea lucruri tocmai soțului fiicei mele, dar sunt de părere că o aventură-două nu strică. Te înviorează. Să le faci cu cap. Atunci și căsnicia merge mai bine, te poți concentra cum se cuvine și asupra muncii. Dacă te mai culci și cu alte femei, eu nu te acuz. E bine s-o faci, dar trebuie să fii foarte atent când îți alegi partenera. Dacă te aduni cu cine nu trebuie, totul se duce de râpă. Am văzut foarte multe asemenea cazuri.

L-am aprobat din cap. Mi-am adus brusc aminte că Yukiko mi-a spus că fratele și cumnata ei nu se înțelegeau deloc. Fratele ei, care era cu un an mai mic decât mine, avea o ibovnică și nu mai dădea pe acasă. Cred că socrul meu era îngrijorat de soarta fiului său și de aceea a abordat un asemenea subiect.

— Vezi să nu-ți alegi femei de doi bani, căci vei ajunge și tu un om de nimic. Dacă te cuplezi cu o femeie proastă, vei ajunge și tu ca ea. Nu zic să-ți găsești una prea stilată, pentru că o să-ți fie greu apoi să te mai întorci acasă, la nevastă. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Oarecum.

— Trebuie să ții doar cont de câteva lucruri. Mai întâi, nu ai voie să amesteci aventura cu familia. Aceasta ar fi o greșeală fatală. În al doilea rând, orice s-ar întâmpla, să ajungi acasă înainte de ora două noaptea. Ora două nu ridică suspiciuni. În al treilea rând, să nu-ți folosești prietenii drept paravan pentru aventurile tale căci s-ar putea să iasă la iveală și nu mai ai pe unde scoate cămașa. Oricum, nu se face să pierzi un prieten pentru o aventură.

— Am impresia că-mi vorbiți din proprie experiență.

— Așa e. Omul nu învață decât din experiență. Sunt și unii care nu învață nimic, dar nu cred că te numeri printre aceia. Tu ai o putere de discernământ pe care numai experiența o poate da. N-am fost decât de două sau de trei ori la barurile tale, dar mi-am dat seama dintr-o ochire cu cine am de-a face. Te pricepi să aduni oameni de bună calitate și știi cum să te porți cu ei.

N-am zis nimic, fiind curios să văd unde bate.

— Și soția ți-ai ales-o cu mare grijă și ai știut cum să te porți cu ea până acum. Yukiko este foarte fericită cu tine. Și fetele sunt minunate. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru tot.

S-a cam îmbătat, m-am gândit, dar n-am zis nimic. Stăteam și-l ascultam.

— Cred că tu nu știi că Yukiko a încercat să se sinucidă o dată. A luat un pumn de somnifere. Am dus-o imediat la spital, dar a rămas fără cunoștință două zile. Eram sigur că nu o să mai trăiască. Era rece și abia mai respira. Am crezut că se prăbușește lumea cu mine.

Am ridicat ochii și l-am întrebat:

— Când s-a întâmplat?

— Când avea douăzeci și doi de ani, imediat după absolvirea facultății. Din cauza unui bărbat cu care s-a și logodit. Un neisprăvit. Yukiko este blândă, dar e totuși foarte puternică. Și e foarte deșteaptă. Nici acum nu înțeleg ce-a găsit la individul acela.

Socrul meu s-a rezemat de stâlpul alcovului și și-a aprins o țigară.

— A fost primul ei bărbat. La început toată lumea greșește. Șocul a fost prea mare pentru ea și tocmai de aceea a încercat să se sinucidă. N-au mai interesat-o bărbații multă vreme după aceea. Ea, care fusese o fire veselă și petrecăreață, s-a închis în casă și nu mai vorbea cu nimeni. După ce te-a cunoscut pe tine și ați început să vă întâlniți, s-a

schimbat total. Era iar luminoasă și veselă. Parcă v-ați cunoscut într-o excursie, nu?

— Da, la Yatsugatake.

— Cu greu i-am făcut vânt în excursie atunci. Nu voia nici în ruptul capului să iasă.

— N-am știut că a încercat să se sinucidă.

— Nu ți-am spus până acum pentru că am considerat că ar fi mai bine să nu știi, iar acum am considerat că a sosit momentul să afli. Aveți de trăit împreună mult de-acum încolo, așa că trebuie să le știți și pe cele bune, și pe cele rele. Plus că s-a întâmplat demult, a spus închizând ochii și dând drumul fumului în sus, spre tavan. Mă rog, a continuat el, e adevărat că-s tatăl ei, dar vreau să-ți spun că-i fată bună. Cel puțin aceasta este părerea mea. Am avut de-a face cu multe femei și am ochiul format. Îmi dau imediat seama cu cine stau de vorbă. Deși e vorba de fetele mele, îți mărturisesc cinstit că cea mică e mai frumoasă, dar Yukiko e mai de caracter. Cred că te pricepi și tu foarte bine să apreciezi oamenii.

Am tăcut.

— Tu nu ai frați sau surori, nu?

— Nu am.

— Eu am trei copii. Crezi că-i iubesc pe toți la fel de mult?

— Nu știu.

— Tu le iubești la fel pe fetele tale?

— Da, cam la fel.

— Pentru că sunt încă mici. După ce o să crească, o să încline balanța ba spre una, ba spre cealaltă. O să vezi și tu singur.

— A, da?

— Îți spun doar ție. Să știi că dintre cei trei copii ai mei, cel mai mult o iubesc pe Yukiko. Mă simt vinovat față de ceilalți că simt astfel, dar asta e situația. Mă înțeleg cel mai bine cu ea și am încredere în ea.

L-am aprobat din cap.

— Tu te pricepi la oameni și acesta e un talent pe care e bine să știi să-l prețuiești. Eu nu mă pot lăuda cu cine știe ce talente, dar sunt fericit că am o asemenea fată.

L-am ajutat pe socrul meu care se îmbătase, să urce în Mercedes. S-a prăbușit pe bancheta din spate, și-a desfăcut picioarele și a închis

ochii. Eu am luat un taxi și m-am dus acasă. Cum am ajuns, Yukiko a și venit la mine, curioasă să afle ce-am vorbit cu tatăl ei.

— N-am vorbit cine știe ce. Cred că pur și simplu a vrut să aibă cu cine bea la masă. S-a cam îmbătat. Mă îndoiesc că mai poate lucra în starea în care e.

— Așa face mereu, a spus Yukiko, râzând. Bea câteva pahare la prânz și apoi trage un pui de somn de vreo oră pe canapeaua din birou. Stai calm, dacă firma lui nu s-a prăbușit, încă e bine.

— Dar nu mai rezistă la băutură ca înainte.

— Da, așa e. Până să moară mama, obișnuia să bea fără să se vadă nimic pe chipul lui. Rezista nemaipomenit. Dar n-ai ce-i face, oricine îmbătrânește.

A făcut cafea și ne-am așezat la masa din bucătărie. M-am hotărât să nu-i spun lui Yukiko povestea cu firma fantomă și n-am suflat o vorbă despre rugămintea tatălui ei. Sigur s-ar fi simțit prost gândindu-se că tatăl ei îmi creează probleme și nu i-ar fi plăcut ideea. Yukiko ar spune fără îndoială: „Da, e adevărat că ai împrumutat bani de la tata, dar asta nu are nicio legătură cu ceea ce-ți cere el. Doar îi dai banii înapoi, cu dobândă, nu?” Situația nu era însă chiar atât de simplă.

Fiica mea cea mică dormea buștean în camera ei. După ce ne-am terminat cafeaua, am chemat-o pe Yukiko în pat. Ne-am dezbrăcat și am stat o vreme îmbrățișați, în pielea goală, la lumina zilei. Am încălzit-o, pe-ndelete, înainte de a intra. Însă, tot timpul cât am fost cu ea m-am gândit doar la Shimamoto. Am închis ochii și am avut senzația că o îmbrățișez pe Shimamoto, mi-am imaginat că fac dragoste cu Shimamoto și am ejaculat puternic.

Am făcut un duș și m-am băgat în pat să dorm puțin. Yukiko era deja îmbrăcată, dar după ce m-am strecurat în pat, s-a băgat și ea sub cuvertură și și-a lipit buzele de spatele meu. Am stat nemișcat, tăcut, cu ochii închiși. Mă culcasem cu ea, dar tot timpul mă gândisem la Shimamoto. Mă simțeam vinovat.

— Să știi că te iubesc foarte mult, a zis Yukiko.

— Suntem căsătoriți de șapte ani, avem doi copii, ar cam fi momentul să te sature de mine, nu crezi?

— Poate, dar eu te iubesc.

Am luat-o în brațe și am început să o dezbrac. I-am scos puloverul, fusta, chiloții.

— Iar? a spus Yukiko, mirată.

— Da, normal, încă o dată.

— Trebuie să notez evenimentul în jurnal, spuse ea.

Mi-am dat toată silința să nu mă mai gândesc la Shimamoto. O țineam în brațe pe Yukiko, îi priveam chipul, mă gândeam la ea. I-am sărutat buzele, gâtul, sânii. Am ejaculat și apoi am rămas înăuntrul ei așa încă multă vreme.

— Ai pățit ceva? m-a întrebat ea, privindu-mă fix. S-a întâmplat ceva între tine și tata astăzi?

— Nu, absolut nimic. Pur și simplu am chef să stau așa un pic.

— Ești invitatul meu! Și m-a strâns și ea în brațe.

Am închis ochii și am tras-o spre mine, ținând-o bine ca să nu mă prăbușesc în vid.

În timp ce o țineam în brațe, mi-am amintit brusc de tentativa de sinucidere despre care îmi vorbise tatăl ei. „Eram sigur că nu o să mai trăiască.” Dacă se întâmpla ceva rău atunci, eu n-aș mai fi ținut-n acum în brațe. I-am atins ușor umărul, părul, sânii. Erau reali — calzi și moi. Simțeam viața din trupul ei vibrându-mi în palmă. Nimeni nu poate ști cât durează viața. Tot ce are formă, dispăre într-o clipă. Yukiko. Camera în care suntem noi acum. Pereții, tavanul, această fereastră. Toate ar putea dispărea fără să prindem de veste. Mi-am amintit brusc de Izumi. Probabil că așa cum a rănit-o bărbatul acela pe Yukiko, am rănit-o și eu pe Izumi. Yukiko a avut apoi norocul să mă întâlnească pe mine, dar Izumi a rămas probabil singură.

I-am sărutat gâtul moale.

— Am să dorm un pic și apoi mă duc să-mi iau odrasla de la grădiniță.

— Somn ușor!

Am dormit doar puțin. Când am deschis ochii, era trecut de ora trei. De la fereastra dormitorului se vedea cimitirul Aoyama. M-am așezat pe scaunul de lângă fereastră și m-am uitat la el o vreme. Atât de multe lucruri mi se păreau schimbate acum, acum că a reapărut Shimamoto în viața mea. O auzeam pe Yukiko pregătind cina în bucătărie, dar

sunetele acelea îmi răsunau gol în urechi, de parcă ajungeau la mine, printr-o țevă, dintr-o lume îndepărtată.

Am scos BMW-ul din garajul subteran și am pornit-o spre grădiniță ca să-mi iau fata. În ziua aceea avuseseră un program special, așa că a apărut la poartă puțin înainte de ora patru. În preajma porții grădiniței erau întotdeauna aliniate mașini luxoase și strălucitoare: Saab, Jaguar, Alfa Romeo. Tinerele mame, îmbrăcate elegant, ieșeau din mașini, își luau odraslele, le așezau în mașini și plecau cu ele. Fiica mea era singurul copil după care venea tatăl. Când am văzut-o, am strigat-o și i-am făcut semn cu mâna. Mi-a făcut și ea cu mânuța și a pornit spre mine. Apoi a văzut o fetiță într-un Mercedes albastru 260E, pe scaunul din față și a dat fuga la ea, strigând ceva. Fetița avea o căciuliță roșie de lână și era aplecată peste geamul mașinii. Mama fetei purta o haină roșie din cașmir și o pereche de ochelari mari de soare. Când am ajuns la mașina respectivă ca să-mi iau fata, femeia s-a întors spre mine și mi-a zâmbit cu toată gura. I-am întors zâmbetul. Haina roșie și ochelarii mari de soare m-au făcut să mă gândesc la Shimamoto, Shimamoto pe care am urmărit-o din Shibuya până în Aoyama.

— Bună ziua!

— Bună ziua! mi-a răspuns ea.

Era o femeie deosebit de frumoasă. Nu cred că avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. De la mașina ei se auzea melodia Burning Down the House a formației Talking Heads. Pe scaunul din spate erau două sacoșe din hârtie cu sigla magazinului Kinokuniya. Avea un zâmbet superb. Fiica mea i-a șoptit ceva micuței ei prietene și apoi și-au luat la revedere. Fetița a apăsat pe buton și fereastra mașinii s-a închis automat. Am luat-o pe fiica mea de mână și ne-am dus la locul unde era parcat BMW-ul.

— Cum ți-a mers? Ai avut vreo bucurie pe ziua de azi? am întrebat-o.

A scuturat tare din cap.

— N-am avut nicio bucurie. A fost o zi groaznică!

— Deci amândoi am avut o zi proastă. M-am aplecat și am sărutat-o pe frunte. S-a strâmbat la fel ca un proprietar de restaurant franțuzesc căruia îi întinzi cardul American Express. Sunt convins că mâine o să fie o zi mai bună, i-am spus.

Mi-ar fi plăcut să cred și eu ce ziceam. Aș fi dorit ca atunci când deschideam ochii a doua zi, lumea să fie mai luminoasă și o seamă de lucruri mult mai simple decât până acum. Era imposibil să se întâmple așa ceva. Probabil că a doua zi lucrurile vor fi chiar mai complicate decât înainte. Aveam o soție și două fete. Problema era că mă îndrăgostisem de altcineva.

— Tăticule! Vreau să călăresc. Îmi cumperi și mie un cal într-o bună zi?

— Bine, într-o bună zi.

— Când într-o bună zi?

— După ce strânge tata suficienți bani. Atunci am să-ți cumpăr un cal.

— Tăticule, tu ai pușculiță?

— Da, una mare. E mare cam cât mașina asta. Dacă nu strâng atâția bani cât s-o umplu, nu pot să-ți cumpăr cal.

— Crezi că dacă-l rog pe bunicu', îmi cumpără el cal? Bunicu' e bogat.

— Da, așa-i. Bunicul are o pușculiță cât clădirea aceea de mare și e plină cu bani. Dar e atât de mare, încât este greu să scoți banii din ea.

S-a gândit puțin și apoi a zis:

— Dar pot să-l rog cândva să-mi cumpere un cal?

— Bineînțeles. Cine știe, poate chiar îți cumpără.

Până am ajuns în parcare, am vorbit doar despre viitorul ei cal: ce culoare i-ar plăcea să aibă, ce nume i-ar pune, unde o să-l călărească, unde o să-l culce. Am pus-o în lift, chiar de-acolo, din parcare, și am luat-o spre bar. Mă gândeam la ce va aduce ziua de mâine. Mi-am așezat amândouă mâinile pe volan și am închis ochii. Aveam impresia că plutesc, că nu mă aflu în propriul meu trup. Trupul meu părea doar un recipient temporar, pe care l-am împrumutat de undeva. Oare ce se va întâmpla cu mine mâine? mă întrebam. Aș fi vrut să-i cumpăr fiicei mele un cal cât mai repede, înainte să dispară o grămadă de lucruri, înainte să se aleagă praful de toate.

În cele două luni dinaintea primăverii m-am văzut cu Shimamoto aproape săptămânal. Stăteam la unul din barurile mele, de cele mai multe ori la Robin's Nest. Venea întotdeauna după ora nouă seara, bea două-trei cocteiluri și pleca în jur de unsprezece. Mă așezam întotdeauna lângă ea și stăteam de vorbă. Nu știu ce gândeau angajații mei despre mine și Shimamoto, dar nici nu mă interesa. De fapt, nu mă interesase nici ce ziceau colegii de școală când ne vedeau tot timpul împreună.

Uneori îmi dădea telefon la bar și mă invita să luăm prânzul împreună a doua zi. De cele mai multe ori ne întâlneam la o cafenea de pe Omote Sando. Mâncam ceva și apoi ne plimbam prin zonă. În general stătea cu mine cam două ore, cel mult trei. Când venea momentul să ne des-părțim, se uita la ceas, îmi zâmbea și zicea:

— Ei, trebuie să plec.

Avea într-adevăr un zâmbet minunat, dar în spatele lui nu puteam descifra niciun sentiment. Nu știam niciodată dacă îi părea rău că ne despărțim sau dacă se bucura că scapă de mine. Nici măcar nu mi-am dat seama vreodată dacă într-adevăr trebuia să ajungă acasă.

Oricum, în cele două sau trei ore cât eram împreună, vorbeam întruna, dar nici măcar o dată nu am luat-o de umeri și nici ea nu m-a luat de mână. Trupurile noastre nu s-au mai atins.

Pe străzile orașului Tokyo, Shimamoto avea același zâmbet rece și fermecător ca și înainte. Nici urmă de duioșia de care dăduse dovadă în Ishikawa, în acea zi friguroasă de februarie. Căldura și intimitatea dintre noi s-a stins. Parcă ne înțeleseserăm ca niciunul dintre noi să nu pomenească o vorbă despre călătoria aceea scurtă și stranie.

Mergeam alături de ea și mă întrebam ce simte în adâncul inimii și încotro o vor purta pașii în viitor. Câteodată o priveam fix în ochi, dar nu zăream acolo decât un calm desăvârșit. Linia pleoapelor ei îmi aducea în minte orizontul îndepărtat. În asemenea momente înțelegeam sentimentul de singurătate al lui Izumi în anii de liceu. Shimamoto își avea propria lume interioară, o lume pe care o cunoștea

doar ea, o lume pe care o accepta singură și în care eu nu aveam acces. Ușa acelei lumi s-a deschis o singură dată pentru mine, dar s-a închis la loc.

Mă simțeam iar ca un puști dezorientat și neputincios de doisprezece ani. În prezența ei nu mai puteam judeca ce e bine să fac, ce e bine să spun. M-am hotărât să mă calmez, să-mi folosesc creierul, dar toate eforturile mele au fost zadarnice. Când eram cu ea, aveam impresia că orice zic sau orice fac nu e bine. Sentimentele mele se pierdeau în zâmbetul ei radios, care părea că-mi spune: „Stai liniștit. Totul e în ordine”.

Eu nu știam absolut nimic despre Shimamoto. Nu știam nici măcar unde locuiește sau cu cine locuiește. Habar nu aveam din ce trăiește. Dacă este sau dacă a fost căsătorită. Singurul lucru pe care-l știam era că a avut un copil și că i-a murit a doua zi după naștere. Asta s-a întâmplat în februarie anul trecut. A, și mai știam că n-a lucrat niciodată. Cu toate acestea, purta lucruri elegante și bijuterii prețioase, ceea ce înseamnă că primea de undeva o sumă importantă de bani. Cam atât știam eu despre ea. Poate că a fost căsătorită când a născut copilul, dar n-aveam cum să fiu sigur. Este doar o presupunere. Sunt foarte mulți copii nelegitimi pe lume.

Pe măsură ce-a trecut timpul Shimamoto a început să-mi vorbească despre școala gimnazială și despre liceu. Probabil că nu o deranja să-mi povestească despre zilele acelea pentru că nu exista nicio legătură directă între ele și viața ei de-acum. Din ce mi-a povestit, mi-am dat seama cât de mult suferise de singurătate atunci. Se hotărâse să fie drăguță cu toată lumea și să evite justificările. „Când începe ființa umană să găsească justificări, nu se mai termină cu ele”, zicea ea. „Și nu aveam chef să trăiesc într-o asemenea lume.” Lucrurile n-au mers însă așa cum și-ar fi dorit ea. Mulți dintre cei din jurul ei i-au înțeles greșit atitudinea și ea s-a simțit profund jignită. S-a închis treptat în lumea ei. De foarte multe ori, dimineața când se scula, vomita și nu voia să meargă la școală.

Mi-a arătat o dată o fotografie de pe vremea când a intrat la liceu. Era îmbrăcată în pantaloni scurți de doc și tricou alb. Ședea pe un scaun într-o grădină în care înflorise floarea-soarelui. Era vară. Arăta superb. Îndreptată spre aparatul de fotografiat, zâmbea cu toată gura.

Zâmbetul ei nu părea atât de natural ca acum, dar era încântător. Un zâmbet care îi atingea pe cei din jur. Oricum, nu părea a fi zâmbetul unei fete însingurate și nefericite.

— Când mă uit la fotografia aceasta, aş zice că erai cea mai fericită fată din lume.

Shimamoto a scuturat ușor din cap și colțurile ochilor i-au fost brăzdate de câteva cute fermecătoare. Arăta de parcă își amintise de o scenă îndepărtată.

— Hajime, din poze nu-ți poți da seama de nimic, ele sunt doar umbre. Pe Shimamoto cea adevărată n-o să o vezi în fotografii. Ea e cu totul alta.

Fotografia aceea mă apăsa pe suflet pentru că m-a făcut să-mi dau seama cât de mult timp pierdusem. Un timp prețios care nu mai putea fi recuperat oricât de mult aş fi luptat eu să-l aduc înapoi. Un timp care a existat doar atunci și doar în acel loc. Am privit fotografia vreme îndelungată.

— Ce ți se pare atât de interesant la poza aceasta? m-a întrebat Shimamoto.

— Încerc să umplu timpul care a trecut. Nu ne-am întâlnit de mai bine de douăzeci de ani și vreau să refac măcar puțin din spațiul acela liber.

Mi-a aruncat un zâmbet bizar, de parcă văzuse ceva straniu pe chipul meu.

— Ciudat! Tu vrei să umpli spațiul acela și eu vreau să-l las liber.

În școală n-a avut niciun iubit. Era foarte frumoasă și băieții se uitau după ea, dar ea nu-i băga în seamă. A ieșit cu unul, cu altul de câteva ori, dar legăturile nu durau.

— Băieții erau greu de plăcut la vârsta aceea. Cred că mă înțelegi. Zurbagii și egoiști, nu se gândeau decât la ei, nu-i preocupa altceva decât să bage mâna pe sub fustele fetelor. Eram foarte dezamăgită și nu-mi doream decât o relație ca cea care fusese între noi doi.

— Da, Shimamoto, dar și eu când am avut șaisprezece ani am fost ca toți ceilalți: zurbagiu, egoist și nu mă gândeam decât la ce se afla sub fustele fetelor. Așa e la vârsta aia.

— Bine că nu ne-am întâlnit atunci! a spus ea, zâmbind. Ne-am despărțit la doisprezece ani și ne-am reîntâlnit la treizeci și șapte... Poate că a fost foarte bine așa.

— Chiar crezi asta?

— Cel puțin acum poți să te gândești și la alte lucruri, nu numai la cum să ajungi sub fusta unei fete.

— Da, or mai fi câteva, dar nu multe. Dacă te deranjează, data viitoare poți să vii îmbrăcată în pantaloni.

Shimamoto a izbucnit în râs și și-a privit mâinile. Nu avea inele pe degete, ci doar o brățară și de fiecare dată un alt ceas. Purta cercei, dar niciodată inele.

— În plus, nu voiam să fiu o povară nici unui băiat, continuă ea. Știi ce vreau să spun. Erau atât de multe lucruri pe care eu nu le puteam face: să merg la iarbă verde, să înot, să schiez, să patinez, să merg la discotecă. Și când ieșeam la plimbare, umblam foarte încet. Eu nu puteam decât să stau, să vorbesc, să ascult muzică. Băieții la vârsta aceea nu se mulțumeau doar cu atât și oricum nu rezistau multă vreme. Sufeream la gândul ăsta.

Shimamoto a luat o înghițitură de Perrier cu lămâie. Era o după-amiază caldă pe la jumătatea lunii martie. Câțiva dintre tinerii de pe Omote Sando ieșiseră la plimbare în cămăși cu mânecă scurtă.

— Dacă rămâneam împreună atunci, sunt sigură că aș fi fost o povară și pentru tine, până la urmă. Te-ai fi săturat de mine foarte repede. Ți-ai fi dorit să fii mai activ, să-ți iei zborul în lumea largă și eu nu aș fi suportat așa ceva.

— Shimamoto! Imposibil să-ți fi făcut așa ceva. Nu m-aș fi săturat de tine pentru că între noi era o legătură cu totul și cu totul specială. Nu sunt capabil să-ți explic în cuvinte, dar crede-mă că era așa cum îți spun: specială și foarte prețioasă. Sunt convins că știai și tu lucrul acesta.

M-a privit atentă, dar fără să reacționeze în vreun fel.

— N-am ajuns cineva, am continuat eu. Nu am cu ce mă lauda și în plus, pe vremuri am fost mult mai zurbagiu, insensibil și arogant. Nu cred că aș fi fost potrivit pentru tine, dar pot să-ți spun cu mâna pe inimă un singur lucru: nu m-aș fi săturat niciodată de tine. Din acest

punct de vedere mă deosebesc într-adevăr de toți ceilalți indivizi pe care i-ai cunoscut.

Privirile i s-au oprit iar asupra mâinilor puse pe masă. Și-a desfăcut ușor degetele, de parcă dorea să se asigure că le are pe toate zece.

— Hajime, tristul adevăr este că există lucruri care nu mai pot merge înapoi. O dată ce pornesc înainte, oricâte eforturi ai face, ele nu se mai pot întoarce în punctul în care s-au aflat cândva. Dacă un lucru pornește strâmb, chiar dacă numai un pic, așa va merge până la capăt.

O dată mi-a telefonat și m-a invitat la un concert de pian de Liszt. Solistul era un renumit pianist sud-american. Mi-am făcut timp și m-am dus cu ea la sala de concerte din parcul Ueno. A fost un concert extraordinar: interpretarea perfectă, muzica frumoasă și profundă, interpretul de o sensibilitate rar întâlnită. Cu toate acestea, deși am închis ochii, nu am reușit deloc, nu am reușit să mă las prins de vraja muzicii. Parcă a existat tot timpul între mine și concert o perdea subțire care ne despărțea. Era o perdea atât de fină, încât nici nu realizam prezența ei și totuși, n-am putut trece dincolo de ea cu toate strădaniile mele. I-am spus după concert lui Shimamoto ce-am simțit și am avut impresia că-mi împărtășea starea de spirit.

— Da, te înțeleg. Ce n-o fi fost în ordine oare?

Cred că a fost totuși un concert foarte bun.

— Îți amintești? Discul pe care-l ascultam noi avea spre finalul părții a doua o mică zgârietură și făcea hărști! hărști! Ei bine, fără zgomotul acela nu mă impresionează, nu mă pot concentra.

Shimamoto a izbucnit în râs.

— N-aș zice că e cel mai potrivit mod de a aprecia valoarea artistică.

— Nu-i vorba de artă acum. N-au decât vulturii pleșuvi să mănânce toată arta, nu mă deranjează. Oricine ce-ar zice, mie îmi plăcea zgomotul produs de zgârietura aceea.

— Poate ai dreptate, a zis Shimamoto, dar ce-i vulturul pleșuv? Știu că ulii mănâncă stârvuri, dar vulturii pleșuvi?

În tren, la întoarcere, i-am explicat amănunțit, diferența dintre vulturii pleșuvi și ulii: unde trăiesc, prin ce se deosebesc țipetele lor, care este diferența dintre perioadele de împerechere.

— Vulturii pleșuvi trăiesc pe lumea asta ca să mănânce arta. Ulii trăiesc pentru a mânca stârvuri și cadavre necunoscute. Este o mare diferență între ei.

— Ce ciudat ești! a zis ea, râzând.

Atunci, în tren, și-a atins ușor umărul de umărul meu. A fost singura dată în ultimele două luni când trupurile noastre s-au atins puțin.

A trecut luna martie și s-a dus și aprilie. Fiica mea cea mică a început să meargă la aceeași grădiniță ca și cea mare. Când nu erau fetele acasă, Yukiko dădea o mână de ajutor, ca voluntară, la o casă de copii handicapați. În general, eu le duceam și eu le aduceam pe fete de la grădiniță. Când eram însă ocupat, mergea soția mea. Pe măsură ce creșteau fetele, realizam și eu că îmbătrânesc. Copilele creșteau, indiferent de planurile mele de viitor. Normal că-mi iubeam fetele și eram fericit când vedeam cum cresc, dar uneori mă simțeam deprimat când realizam că se înalță lună de lună. Aveam senzația că în trupul meu crește un copac care își înfige rădăcinile adânc, își răsfiră ramurile, apăsând pe organele interne, pe mușchi, pe oase, pe piele, încercând să-și croiască tot mai mult loc. Asemenea gânduri îmi creau insomnii uneori, îmi dădeau senzația de sufocare.

Mă întâlneam cu Shimamoto o dată pe săptămână. Îmi duceam și-mi aduceam fetele de la grădiniță zilnic. De câteva ori pe săptămână făceam dragoste cu soția mea; mai des decât înainte de a mă întâlni cu Shimamoto. Nu pentru că mă simțeam vinovat, dar consideram că aceasta era singura modalitate de mă menține pe linia de plutire.

— Ești cam ciudat în ultima vreme, mi-a spus Yukiko într-o după-amiază, după ce-am făcut dragoste cu ea. Ce-i cu tine? Până acum n-am mai auzit ca unui bărbat de treizeci și șapte de ani să-i crească brusc apetitul sexual.

— Ți se pare. Sunt ca de obicei.

Yukiko m-a privit fix câteva clipe și apoi a scuturat ușor din cap.

— Zău că mă întreb uneori ce se petrece în capul acela al tău.

Când aveam timp liber, ascultam muzică clasică sau priveam de la fereastra camerei de zi cimitirul Aoyama. Nu mai citeam cum citisem pe vremuri. Puterea mea de concentrare s-a dus naibii.

O mai vedeam din când în când pe tânăra mamă cu Mercedes 260E și stăteam de vorbă până ieșeau fetele noastre. Vorbeam fleacuri, de

fapt lucruri concrete, pe care numai cineva care locuia în Aoyama le putea înțelege: parcare a cărui magazin universal era mai goală și la ce ore; șeful nu știu cărui restaurant italian a fost schimbat și calitatea mâncării a scăzut considerabil; la magazinul Meiji, care importă vinuri, va fi reducere de prețuri luna viitoare. Vai de mine! mi-am zis. Am ajuns și eu un palavragiu la colț de stradă, ca toate gospodinele fără ocupație. Mă rog, erau singurele subiecte de conversație pe care eram în stare să le abordăm.

Pe la jumătatea lunii aprilie Shimamoto a dispărut din nou. Ultima oară când am văzut-o, am stat cu ea de vorbă la Robin's Nest. Puțin înainte de ora zece am primit un telefon de la celălalt bar și a trebuit să dau o fugă până acolo.

— Mă întorc în treizeci sau patruzeci de minute, i-am spus.

— Stai liniștit, m-a asigurat Shimamoto. Până vii, citesc ceva, a spus ea râzând.

Mi-am rezolvat treburile repede, dar când m-am întors, nu mai era. Trecuse puțin de unsprezece. Am găsit pe teighea o cutie de chibrituri pe dosul căreia îmi scrisese un mesaj:

„Probabil că n-am să mai pot trece pe-aici un timp. La revedere! Ai grijă de tine!”

Am fost răvășit zile în șir. Nu știam ce să fac. Mă învărteam aiurea prin casă, hoinăream pe străzi, mergeam mult mai devreme la grădiniță ca să-mi aștept fetele. Stăteam deseori de vorbă cu mămica cea tânără cu Mercedes 260E. Am invitat-o la cofetăria din apropiere să bem o cafea. Vorbeam despre zarzavaturile de la Kinokuniya, despre ouăle de la magazinul Natural House, despre reducerile de prețuri de la Miki House. Femeia era mare admiratoare a creatorului de modă Inaba Yoshie și apucase să comande din catalog tot ce-și dorea, încă înainte de a începe sezonul. Am vorbit până și despre fostul restaurant de lângă poliția de pe Omote Sando, unde se puteau mânca țipari extraordinari. Ne plăcea să stăm la taclale. Femeia era mai prietenoasă și mai deschisă decât mi s-a părut la început. Nu mă atrăgea fizic, dar simțeam nevoia să stau de vorbă cu cineva. Voiam doar discuții nevinovate, fără noimă, care să mă facă să o mai uit pe Shimamoto.

Când nu aveam ce face, mergeam la cumpărături. Odată mi-am cumpărat șase cămăși dintr-un foc. Le cumpăram fetelor mele păpuși

și jucării, lui Yukiko îi luam bijuterii. Am intrat de câteva ori în salonul în care erau expuse BMW și m-am tot uitat la un M5. Deși nu aveam de gând să-l cumpăr, i-am solicitat vânzătorului tot felul de detalii.

După săptămâni în șir în care nu mi-am găsit locul, m-am decis să mă adun și să mă concentrez pe lucru, gândindu-mă că nu avea rost să-mi pierd timpul în felul acesta, la nesfârșit. Am chemat un proiectant și un designer cu intenția de a-mi înnoi barurile. Venise momentul să le pun la punct și să-mi văd serios de afaceri. Omul simte nevoia de schimbare, căci altfel energia o ia treptat la vale. Mă săturasem să stau în aceeași ambianță la infinit, cu atât mai mult cu cât cochetasem mai de mult cu ideea unor schimbări. Oricine se satură de castele de nisip la un moment dat. Am început să renovez celălalt bar, nu Robin's Nest. Trebuia să schimb toate echipamentele care erau deja depășite pentru că voiam să fac din el un loc mai eficient, mai funcțional. Sosise momentul să revizuiesc întreg sistemul audio, instalația de aer condiționat, precum și meniul. Am stat de vorbă cu angajații mei, am ascultat părerea fiecăruia în parte și uite-așa am ajuns să întocmesc o listă întregă de îmbunătățiri care se cereau aduse. I-am spus proiectantului, până în cele mai mici amănunte, cum vreau să arate noul bar, l-am pus să facă planul detaliat și după ce a fost gata, am mai adăugat detaliile care s-au conturat în capul meu între timp. A ales ceva timp pentru că mereu îmi veneau alte idei. Am ales cu grijă materialele, i-am pus pe antreprenori să facă un calcul estimativ și în funcție de acesta am mai făcut și alte modificări. Am pierdut, de exemplu, trei săptămâni numai ca să găsesc cel mai bun furnizor de săpun de toaletă, trei săptămâni în care am luat la rând toate drogheriile din Tokyo. Eram ocupat de nu-mi vedeam capul de treburi. De fapt, asta și urmărisem.

A trecut luna mai, a venit iunie, dar Shimamoto n-a apărut. Eram sigur că a dispărut pentru totdeauna. „Probabil că n-am să mai pot trece pe-aici un timp”, scria în mesaj. Cuvintele „probabil” și „un timp” mă înnebuneau din pricina ambiguității lor. Probabil că va reveni totuși cândva. Nu se făcea să cad în letargie din pricina unor cuvinte care nu-mi dădeau nicio siguranță. În cazul în care continuam o asemenea viață, mă țcăneam categoric, așa că am considerat că e mai bine să fiu ocupat și să-mi adun energiile pentru ceva constructiv. Am

început iar să merg la bazin în fiecare dimineață și să înot vreo două mii de metri, după care trăgeam de fiare în sala de gimnastică de la etaj. După o săptămână mușchii mei gemeau de durere. Așteptând la semafor într-o zi, am simțit că-mi amorteste piciorul stâng și că nu pot călca ambreiajul foarte bine. Mă rog, până la urmă mușchii mei s-au obișnuit, totuși, cu efortul la care îi supuneam. Oboseala fizică nu îmi mai lăsa timp de gândire și, pentru că eram tot timpul în mișcare, am reușit până la urmă să acord atenție măcar activităților de zi cu zi. Evitam să mai visez cu ochii deschiși și încercam să-mi concentrez atenția pe tot ceea ce făceam. Când mă spălam pe față, mă spălam pe față. Când ascultam muzică, ascultam muzică și-atât. Mi-am dat seama că dacă nu procedam astfel, nu aveam cum să supraviețuiesc.

Peste vară mi-am petrecut deseori sfârșiturile de săptămână împreună cu Yukiko și cu fetele la vila noastră din Hakone. Departe de Tokyo, în mijlocul naturii, soția și fetele mele erau relaxate și se simțeau bine. Culegeau flori, se uitau cu binoclul la păsări, jucau leapșa, se bălăceau în râu sau pur și simplu zăceau pe iarbă în grădină. Ele nu știau adevărul. Habar n-aveau că într-o zi de iarnă, dacă ar fi fost anulată cursa de Tokyo, eu le-aș fi lăsat baltă pe toate și aș fi fugit undeva cu Shimamoto. Aș fi renunțat la tot: la ele, la slujbă, la casă, la bani — fără să ezit o clipă. Mă gândeam în continuare la Shimamoto. Era vie încă senzația pe care am trăit-o când am cuprins-o de umeri, când am sărutat-o pe obraz. Chiar când făceam dragoste cu soția mea, nu-mi puteam scoate din minte chipul lui Shimamoto. Însă nimeni nu știa ce-i în capul meu, așa cum nici eu n-am înțeles ce era în al lui Shimamoto.

M-am hotărât să-mi petrec restul vacanței de vară supraveghind lucrările de la bar. Soția și fetele au rămas la Hakone, iar eu stăteam singur în Tokyo. Supravegheam totul, dădeam ultimele indicații de amănunt, mergeam la bazin să înot, făceam haltere în sala de gimnastică, iar la sfârșit de săptămână plecam la Hakone. Înotam în piscina hotelului Fujiya, luam cina împreună cu familia și noaptea făceam dragoste cu soția mea.

Eram deja un bărbat între două vârste, dar nici nu m-am îngrășat și nici părul meu nu dădea semne că ar începe să cadă. Nu aveam nici măcar un fir cărunt. Datorită sportului, mă simțeam excelent. Duceam

o viață regulată, nu făceam excese și aveam mare grijă la ce mănânc. Nu m-am îmbolnăvit nici măcar o dată și lumea zicea că arăt de treizeci de ani.

Soției mele îi plăcea să mă mângâie pe piept, pe burtă, să-mi dezmierde testiculele și penisul. Și Yukiko făcea zilnic gimnastică, dar nu prea slăbea.

— Cred că îmbătrânesc, a spus ea, oftând. Reușesc să dau jos din kilograme, dar nu scap de șunculițele astea.

— Mie îmi plac așa cum ești, i-am spus. Nu trebuie să te mai chinui să slăbești sau să ții regim. Nu ești grasă deloc.

Nu mințeam. Chiar îmi plăcea moliciunea trupului ei cu un pic de șunculițe. Îmi plăcea să-i masez spatelul gol.

Yukiko a scuturat din cap, spunând:

— Nu înțelegi. E simplu să zici că sunt bine așa cum sunt acum, dar fac eforturi disperate ca să mă mențin așa.

Pentru cei care ne priveau din afară, păream un cuplu perfect. Uneori și mie mi se părea așa.

Îmi făceam treaba cu plăcere și câștigam bani frumoși. Aveam un apartament cu patru camere în Aoyama, o vilă la munte, la Hakone, un BMW și un Jeep Cherokee. Mă puteam lăuda cu o familie fericită. Îmi iubeam soția și cele două fete. Ce puteam să-mi doresc mai mult? Dacă Yukiko sau fetele m-ar fi întrebat ce pot face ca eu să fiu și mai fericit, n-aș fi știut ce să le spun. Nu era nimic care să mă nemulțumească. Nu putea exista o viață mai tihnită.

Dar de când nu o mai văzusem pe Shimamoto, aveam uneori senzația că plutesc undeva pe lună și n-am aer suficient. Dacă a dispărut pentru totdeauna, nu mai aveam pe nimeni căruia să-i dezvălui ce aveam pe suflet. În nopțile cu insomnii, mă perpeleam în pat și mă gândeam intens la scena de pe aeroportul înzăpezit din Komatsu. Mă așteptam să scap de amintirile acelea, dar nu scăpam. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât deveneau mai vii. Pe panoul de afișaj erau anunțate toate zborurile întârziate. De pe fereastra aeroportului nu se vedea la cinci metri, atât de tare ninge. Shimamoto stătea pe bancă, ghemuită toată. Purta o scurtă groasă bleumarin și era înfocată cu un fular. Parcă simt și acum aerul ei de tristețe amestecată cu

lacrimi. Lângă mine, în pat, soția mea dormea liniștit. Nu știe nimic. Am închis ochii și am scuturat din cap.

Nu știe nimic.

Mi-am amintit de parcare a aceea izolată de lume unde i-am dat lui Shimamoto să bea zăpada topită în gura mea. În avion am ținut-o în brațe. Vedeam și acum ochii ei închiși și gura ușor întredeschisă când ofta adânc, trupul ei moale și fără vlagă. Chiar mă dorea atunci. Inima îi bătea pentru mine, dar eu m-am oprit. Am rămas în această lume rece, fără viață. Shimamoto a plecat și eu mă simt din nou pierdut.

Mă trezeam de multe ori la ora două sau trei noaptea, cu aceste amintiri vii în minte și nu mai puteam adormi. Mă ridicam din pat, mergeam la bucătărie și îmi turnam un pahar de whisky. Cu paharul în mână, mă uitam la cimitirul întunecat și la farurile mașinilor care treceau pe drum. Momentele care legau noaptea de zorii zilei erau lungi și grele. Mă gândeam de multe ori că poate ar fi fost mai bine să plâng, numai că nu știam pentru ce și nu știam după cine. Eram prea egoist ca să plâng după alții și prea bătrân ca să mă plâng pe mine.

Când a venit toamna, am ajuns la o concluzie: trebuia să fac ceva. Nu mai puteam trăi astfel.

Într-o dimineață, după ce mi-am lăsat fetele la grădiniță, m-am dus la bazin și am înotat, ca de obicei, vreo două mii de metri. În timp ce înotam, îmi imaginam că sunt pește, un pește care nu trebuie să gândească și să se gândească la nimic, nici măcar la înot. După aceea am făcut un duș, m-am schimbat în șort și tricou și am pus mâna pe haltere.

Am plecat spre garsoniera închiriată în apropierea casei, unde-mi aveam biroul. Am verificat socotelile, am calculat salariile angajaților și mi-am făcut planul de bătaie pentru renovarea barului Robin's Nest care urma să înceapă în februarie următor. La ora unu, ca de obicei, m-am dus acasă ca să mănânc de prânz împreună cu soția mea.

— Dragul meu, a sunat tata azi-dimineață, a spus Yukiko. Era ocupat ca de obicei, dar ținea să ne anunțe că sunt niște acțiuni profitabile pe care trebuie neapărat să le cumpărăm. Nu m-a sunat doar ca să mă informeze, și informația e strict secretă, dar a precizat că nu sunt din cele de duzină, ci unele cu totul și cu totul speciale.

— Dacă sunt atât de profitabile, de ce nu le cumpără el și ne spune nouă să le cumpărăm?

— A zis că vrea să-și manifeste cumva recunoștința față de tine personal și că tu știi despre ce e vorba. Eu nu prea înțeleg. De fapt, ne lasă partea lui de câștig. A spus să investim toți banii pe care-i avem și să nu ne îngrijorăm pentru că vom câștiga sigur, iar în caz că nu iese niciun profit, o să aibă el grijă să nu pierdem un bănuț.

Am pus furculița jos, pe farfuria cu macaroane și am ridicat privirile.

— Și?

— Păi tata a zis să ne mișcăm repede, așa că am telefonat la bancă, am rugat să-mi închidă două conturi și să trimită banii domnului Nakayama de la firma de investiții, bani cu care el a cumpărat acțiunile indicate de tatăl meu. Am reușit să adun în total opt milioane de yeni. Poate ar fi trebuit să cumpăr mai multe acțiuni.

Am băut un pic de apă și încercam să-mi găsesc cuvintele.

— De ce nu te-ai sfătuit cu mine înainte de a face așa ceva?

— Să mă sfătuiesc cu tine? Dar și tu cumperi acțiunile pe care ți le recomandă tata, nu? a zis ea, cu uluire vădită pe chip. Tu singur m-ai pus să fac lucrul acesta de nenumărate ori și mi-ai spus întotdeauna să fac ce cred de cuviință. Iată că am făcut-o și de data aceasta. Tata mi-a zis să nu pierd nici măcar o oră și am făcut cum mi-a spus el. Tu erai la bazin și n-am putut lua legătura cu tine. Cu ce-am greșit?

— Hai, bine, dar te rog să vinzi toate acțiunile pe care le-ai cumpărat azi-dimineață.

— Să le vând? a întrebat Yukiko, uimită la culme. Apoi mijind ochii de parcă o deranja o lumină puternică, m-a privit fix.

— Da, vinde-le și pune banii în bancă.

— Dacă procedez astfel, pierdem o grămadă de bani la tranzacții.

— Nu-mi pasă, chiar dacă pierdem. Deci, vinzi imediat acțiunile cumpărate azi.

Yukiko a oftat din toată inima.

— Ce s-a întâmplat între tine și tata? Te-a deranjat tata cu ceva?

Nu i-am răspuns.

— Hai, spune-mi și mie!

— Știi ce, Yukiko, m-am cam săturat. Nu mai vreau să câștig bani la bursă. Vreau să câștig doar cât pot să muncesc cu propriile mele mâini. Până acum am făcut treabă bună, nu? Nu cred că te-ai putut plânge de lipsă de bani.

— Știu că te-ai descurcat foarte bine și nu m-am plâns niciodată. Îți sunt recunoscătoare și te respect, dar trebuie să înțelegi că tata a vrut să ne facă o favoare, a vrut să fie drăguț cu tine.

— Da, înțeleg, dar tu știi ce înseamnă să afli o asemenea știre, care e strict secretă, de fapt? Știi ce înseamnă când îți spune cineva că vei câștiga sigur?

— Nu știu.

— Chestia asta se numește manipulare de acțiuni. Cineva din interiorul companiei manipulează stocul pentru a obține un profit artificial, apoi persoana respectivă îl împarte cu complicii, iar banii o iau spre buzunarele politicienilor sau sfârșesc prin a fi considerați mită. Acum nu mai e vorba de aceleași acțiuni pe care tatăl tău ne îndemna altă dată să le cumpărăm. Altă dată spunea probabil că iese un câștig, deci era vorba pur și simplu de o informație utilă. În general

am câștigat, dar au fost și dăți când lucrurile n-au mers chiar atât de grozav. Acum e cu totul altceva. Aici e ceva putred. Dacă se poate, aș vrea să n-am niciun amestec în această afacere.

Yukiko a căzut pe gânduri, cu furculița în mână.

— Ești chiar atât de sigur că e vorba de o manipulare a acțiunilor?

— Dacă vrei să fii sigură, întreabă-l chiar pe tatăl tău. Eu îți spun un singur lucru: când cineva e convins că nu pierde la bursă, atunci nu e treabă curată. Tatăl meu a lucrat la bursă până la pensie, timp de patruzeci de ani și te asigur că a lucrat din greu de dimineață până seara. N-a lăsat în urma lui decât o căsuță prăpădită. Poate nu s-a priceput, și asta-i adevărat. Mama ținea evidența cheltuielilor casei în fiecare seară și intra în panică dacă nu-i ieșeau o sută, două de yeni. Înțelegi în ce familie am crescut eu? Și tu spuneai că n-ai reușit să aduni decât opt milioane de yeni ca să-i investești în acțiuni. Aici vorbim de bani adevărați, nu de cei de hârtie de la jocul Monopoly! Oamenii obișnuiți merg în fiecare zi la serviciu în trenuri aglomerate, se calcă pe picioare, stau peste program și nu sunt capabili să strângă opt milioane de yeni într-un an. Știi bine că eu am dus o astfel de viață timp de opt ani de zile, dar niciodată n-aș fi putut câștiga opt milioane de yeni, nici măcar în visurile cele mai frumoase. Tu nu poți să-ți imaginezi un astfel de trai, probabil.

Yukiko n-a scos o vorbă. Și-a strâns buzele și stătea cu nasul în farfurie. Dându-mi seama că am ridicat vocea, mi-am controlat tonul.

— Spui cu nonșalanță că suma investită se va dubla în jumătate de lună. Deci, opt milioane de yeni vor deveni șaisprezece milioane. Ceva nu e în ordine în felul acesta de a gândi, nu-ți dai seama? Fără să vreau, mă las și eu, încet-încet, prins în mrejele ilegalităților, ba mai devin și complice pe deasupra. Și asta mă face să simt un gol în suflet.

Yukiko se uita la mine peste masă. Am tăcut și mi-am văzut mai departe de mâncare. Am avut ciudata senzație că tremură ceva în interiorul meu. Să fi fost iritare? Să fi fost supărare? Orice era, nu puteam opri tremurul acela.

— Scuză-mă. Ar fi trebuit să-mi văd de treburile mele, a spus Yukiko, calmă, după câteva minute de tăcere.

— Nu-i nimic. Nu ești tu de vină. De fapt, nu e nimeni de vină.

— Dau imediat telefon și le spun să vândă toate acțiunile, dar te rog nu mai fi supărat pe mine.

— Nu sunt supărat.

Am continuat să mănânc în tăcere.

— Nu crezi că ai avea să-mi spui ceva? m-a întrebat Yukiko, privindu-mă în ochi. Dacă te apasă ceva, te rog să-mi spui cinstit, chiar dacă e vorba despre ceva grav. Dacă te pot ajuta cu ceva, fac orice. Știu că sunt un om obișnuit și nu mă pricep la o mulțime de lucruri de pe lumea asta, inclusiv la afaceri, dar nu vreau să te văd nefericit, nu vreau să-ți mai văd privirea asta atât de chinuită. Te rog să-mi spui ce anume te nemulțumește legat de viața noastră.

Am scuturat din cap.

— Nu am nicio nemulțumire. Îmi place ce fac și recunosc că-mi merge bine. Iar pe tine te iubesc. Singurul lucru care mă nemulțumește uneori este modul de a gândi al tatălui tău. Nu-mi displace ca om, Doamne ferește! Îi sunt recunoscător pentru intențiile bune. Deci nu am o supărare anume, numai că uneori nu mă mai înțeleg pe mine. Nu sunt întotdeauna convins că ceea ce fac este bine și atunci sunt confuz, dar nu supărat.

— Dar pari supărat.

Am oftat adânc.

— Oftezi tot timpul, a zis ea. Sigur te apasă ceva, dar ții doar pentru tine.

— Nu prea știu.

Yukiko nu-și lua ochii de pe mine.

— Te frământă ceva, dar nu știu ce. Mi-aș dori foarte mult să te pot ajuta.

Îmi venea să-i mărturisesc totul. Dacă i-aș fi putut spune tot ce am pe suflet, m-aș fi simțit ușurat! N-ar mai fi trebuit să-i mai ascund nimic de-acum încolo, n-ar mai fi trebuit să mă mai prefac, să o mint. „Yukiko, adevărul e că sunt îndrăgostit de altă femeie. Nu o pot uita. M-am abținut până acum pentru că am vrut să-mi salvez familia, dar nu mai pot. Data viitoare când apare, orice se întâmplă, trebuie să fac dragoste cu ea. Mă gândesc la ea când fac dragoste cu tine. Mă gândesc la ea și mă masturbez.” N-am putut să-i spun însă nimic din toate

acestea. Nu mi-ar fi servit la nimic să-i mărturisesc adevărul. Probabil că n-aș fi făcut decât să o amărăsc, să stric relațiile dintre noi.

După prânz, m-am întors la birou ca să-mi văd mai departe de treabă, dar nu mă puteam concentra. Mă simțeam îngrozitor pentru că am vorbit aspru cu Yukiko. Ceea ce am spus era corect, dar felul cum am spus-o nu mă caracteriza. O mințisem, mă întâlnisem pe ascuns cu Shimamoto și nu aveam niciun drept să mă comport astfel. Yukiko se gândea numai la mine și îmi era foarte clar lucrul acesta, dar eu mă simțeam gol pe dinăuntru, nu aveam parcă nicio credință și nicio dorință. Mai grav era faptul că nu aveam chef de absolut nimic.

Mi-am pus picioarele pe birou și, cu creionul în mână, am privit mult timp pe geam. De la fereastra biroului se vedea un parc. Era o vreme frumoasă și mulți părinți ieșiseră cu copiii la plimbare. Cei mai mulți se jucau în nisip sau se dădeau pe tobogan, în timp ce mamele stăteau la taclale, cu ochii pe ei. Mi-am amintit de fiicele mele și mi s-a făcut dor să le iau de mână și să le plimb. Mă umplea de bucurie căldura lor. În timp ce mă gândeam la ele însă, mi-am adus aminte de Shimamoto. Îmi pluteau în fața ochilor buzele sale ușor întredeschise iar imaginea ei a fost mai puternică decât a fiicelor mele, drept care n-am mai fost în stare să mă mai gândesc la nimic.

Am plecat de la birou și m-am plimbat pe strada Aoyama. După aceea am intrat în cafeneaua în care mă întâlneam de obicei cu Shimamoto și am băut cafea. Am stat acolo și-am citit și după ce m-am săturat de citit, m-am gândit iarăși la ea. Mi-am amintit frânturi din conversațiile noastre, felul în care își scotea Salemul din geantă și îl aprindea cu bricheta, cum își dădea cu mâna la o parte câte o șuviță de păr de pe frunte, cum își înclina ușor capul și zâmbea.

După ce m-am săturat de stat acolo singur, m-am îndreptat spre Shibuya. Îmi plăcea să umblu pe străzi, căscând gura la clădiri și magazine, uitându-mă la lumea care trecea pe lângă mine. Îmi plăcea senzația pe care mi-o lăsa hoinăreala. Acum însă, orașul mi se părea pustiu și deprimant. Clădirile stăteau parcă să cadă, copacii de pe stradă își pierduseră culoarea, oamenii păreau goliți de sentimente, toate visurile frumoase se prăbușiseră.

Am intrat într-un cinematograful mai gol, m-am concentrat asupra filmului și după ce s-a terminat, am ieșit pe stradă. Se lăsase seara. Am

intrat în primul restaurant care mi-a ieșit în cale și am mâncat puțin. Străzile din preajma gării Shibuya erau pline de salariați care se întorceau de la serviciu. Trenurile înghițeau, unul după altul, mulțimea de pe peron, ca în niște imagini accelerate de film. Mi-am dat seama că era exact locul în care o zărisem pe Shimamoto cu aproape zece ani în urmă. Eu aveam atunci douăzeci și opt de ani și nu eram căsătorit. La vremea aceea, Shimamoto șchiopăta încă. Era îmbrăcată cu un palton roșu și purta ochelari de soare, iar de-aici s-a dus în Aoyama. Am senzația că toate s-au întâmplat demult, foarte demult.

Mi-am adus aminte totul, pas cu pas: aglomerația de pe străzi la sfârșit de an, felul în care umbla ea, fiecare colț după care a dispărut, cerul înnorat, sacoșa ei cu cumpărături, ceașca de cafea pe care nu a atins-o, colindele de Crăciun. M-a cuprins iar regretul că nu am avut curajul să o abordez atunci. Nu ar fi trebuit să am nicio rețineră, nu aveam nimic de pierdut. Aș fi putut să o iau în brațe și să fi plecat undeva amândoi.

Indiferent de problemele pe care le avea, mi-aș fi dat toată silința și aș fi găsit o soluție. Șansa aceea o pierdusem pentru totdeauna: un bărbat misterios între două vârste m-a apucat de cot, iar Shimamoto s-a urcat într-un taxi și a dispărut.

M-am întors în Aoyama cu un tren aglomerat de seară. Cât mă uitasem la film, vremea se stricase brusc și cerul se acoperise de nori grei. Stătea să plouă din minut în minut. Nu aveam umbrela la mine și eram îmbrăcat într-o geacă subțire, blugi și cu teniși în picioare, așa cum plecasem la bazin. Ar fi trebuit să trec pe acasă și să-mi îmbrac costumul meu obișnuit, dar n-am avut chef. Ei, nu-i nimic, am decis eu, nu se face gaură-n cer dacă merg și eu o dată la bar fără costum și cravată.

Pe la ora șapte ploua. O ploaie mărunță de toamnă care părea că o să dureze. Ca de obicei, m-am oprit mai întâi la barul renovat să văd cum merg treburile. Deoarece fusesem aproape tot timpul acolo pe parcursul renovării, a ieșit mai bine chiar decât mă așteptasem. N-a existat detaliu care să nu fi fost luat în considerare și astfel am reușit să eficientizez barul, care a devenit un loc mai plăcut. Muzica era mult mai caldă, iar luminile întrețineau atmosfera intimă. Am construit și o bucătărie separată și am angajat un bucătar profesionist. Am alcătuit

apoi un meniu simplu, dar rafinat, fără înflorituri și ingrediente excesive, dar pe care un amator nu ar fi fost capabil să-l realizeze. Deoarece meniul era menit să însoțească băutura, trebuia să includă lucruri simple. Ba mai mult, meniul era schimbat o dată pe lună. Nu mi-a fost ușor să găsesc bucătarul capabil să facă față acestor solicitări ale mele. E adevărat că până la urmă l-am găsit, dar a cerut o leafă mult mai mare decât aş fi crezut. Asta e, mi-am zis, dar acum consider că face banii deoarece clienții sunt foarte mulțumiți.

Pe la ora nouă am cerut o umbrelă de la bar și m-am îndreptat spre Robin's Nest. La nouă și jumătate a venit Shimamoto. Ciudat, dar întotdeauna își făcea apariția în serile în care ploua liniștit.

Era îmbrăcată cu o rochie albă și o jachetă largă, bleumarin. La gulerul jachetei avea o broșă argintie în formă de pește. Rochia era simplă, dar când te uitai la Shimamoto, ziceai că nu există pe lume ceva mai elegant. Era mai bronzată acum decât ultima oară când am văzut-o.

— Am crezut că n-o să mai vii niciodată, am spus.

— De câte ori ne vedem, spui același lucru, a zis ea, râzând. S-a așezat lângă mine, la bar, ca de obicei, și și-a pus mâinile pe tejghea. Ți-am lăsat un bilețel prin care te anunțam că nu voi mai trece pe-aici un timp, a continuat ea.

— E greu de știut ce înseamnă un timp, mai ales pentru cineva care așteaptă.

— Sunt probabil momente când un asemenea cuvânt este necesar, situații în care este singurul cuvânt care se potrivește, a spus ea.

— Iar cuvântul probabil are o greutate incalculabilă.

— Ai dreptate, mi-a spus ea, cu zâmbetu-i obișnuit pe chip. Aveai senzația că zâmbetul acela este adus de undeva de departe, de o briză ușoară. Îmi pare rău, a continuat, nu vreau să mă scuz, dar n-am avut încotro. Erau singurele cuvinte care mi se păreau potrivite.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Ți-am mai spus și altă dată că acesta e de fapt un bar și tu ești clientă. Vii aici când dorești. Sunt obișnuit. Ziceam și eu așa, mai mult pentru mine, dar nu e cazul să pui nimic la inimă.

A chemat barmanul și a comandat un cocteil. Apoi m-a privit de parcă voia să citească ceva anume pe chipul meu.

— Ai o ținută cam sportivă astăzi. Nu te-am mai văzut așa.

— Am fost la bazin dimineață și n-am mai avut timp să mă schimb. Din când în când mă mai îmbrac și așa. Am senzația că de fapt asta sunt eu cel adevărat.

— Pari mai tânăr. N-ar zice nimeni că ai treizeci și șapte de ani.

— Nici tu nu arăți de treizeci și șapte.

— Dar nici de doisprezece.

— Așa e, i-am spus.

I-a sosit cocteilul și a băut o înghițitură. A închis ușor ochii de parcă asculta niște sunete îndepărtate. Așa cum stătea, cu ochii închiși, i-am zărit din nou acea linie delicată de deasupra pleoapelor.

— Hajime, m-am tot gândit la cocteilurile tale. Îmi era foarte dor de ele. Pe oriunde am fost, n-am mai găsit așa ceva.

— Ai fost plecată?

— De ce mă-ntrebi?

— Ai un aer... nu știu cum... Am senzația că ai fost plecată departe, multă vreme.

A ridicat capul și m-a privit. A dat din cap.

— Da, multă vreme... A tăcut brusc, de parcă și-ar fi amintit ceva. Aveam impresia că-și căuta undeva, în interiorul ei, cuvintele potrivite. Dar nu le găsea. Și-a mușcat buzele și apoi mi-a zâmbit: Scuză-mă, ar fi trebuit oricum să țin legătura cu tine, dar am vrut ca unele lucruri să rămână așa cum erau. Să rămână perfecte, fie că vin aici, fie că nu vin. Când vin, vin și când nu vin, sunt în altă parte.

— Cale de mijloc nu există?

— Nu, a spus ea, pentru că acolo nu există lucruri făcute pe jumătate.

— Acolo unde nu există lucruri făcute pe jumătate, nu există nici cale de mijloc, recunosc.

— Exact, a zis ea.

— Cu alte cuvinte, acolo unde nu există câini, nu există nici cuști pentru ei.

— Da, nu există cuști dacă nu sunt câini. Mi-a aruncat o privire amuzată. Ciudat simț al umorului mai ai.

Trioul cânta, ca de atâtea ori, *Star-Crossed Lovers*. Am tăcut și i-am ascultat pușin.

— Pot să te întreb ceva?

— Te rog.

— Ce-i cu cântecul acesta? De câte ori vii și tu aici, îl cântă. E regula casei cumva?

— Nu neapărat, dar știu ei că-mi place. De aceea mi-l cântă întotdeauna când sunt aici.

— Este foarte frumos. Am dat din cap.

— Da este, dar mi-a trebuit mult până am realizat cât este de complex. Are multe semnificații, nu e pur și simplu o melodie frumoasă. Nu-l poate cânta oricine, am spus. Duke Ellington și Billy Strayhorn l-au compus cu multă vreme în urmă. Parcă prin '57.

— *Star-Crossed Lovers* — ce înseamnă de fapt?

— Păi, îndrăgostiți care s-au născut sub o stea nenorocoasă. Îndrăgostiți nenorocoși. Așa se spune în engleză. În cântec se face referire la Romeo și Julieta. Ellington și Strayhorn l-au compus pentru un spectacol din cadrul Festivalului Shakespeare care s-a ținut la Ontario. În interpretarea originală, Johnny Hodges cânta la saxofon-alto rolul Julietei, iar Paul Gonsalves cel al lui Romeo, la saxofon-tenor.

— Îndrăgostiți născuți sub o stea nenorocoasă, a repetat Shimamoto. Parcă ar fi fost compus pentru noi cântecul acesta.

— Vrei să spui că noi suntem doi îndrăgostiți?

— Tu zici că nu?

M-am uitat atent la ea. Nu mai zâmbea, iar în ochi îi sclipea o luminiță.

— Shimamoto, nu prea știu nimic despre tine și ori de câte ori te privesc în ochi, sunt tot mai convins de lucrul acesta. Singurul lucru pe care-l știu cât de cât este cum erai la doisprezece ani. O cunosc doar pe vecina și colega mea de clasă pe nume Shimamoto, dar asta se întâmpla acum vreo douăzeci și cinci de ani, când încă se dansa twist și mai erau tramvaie. Pe vremea aceea nu existau casetofoane, tampoane, trenuri super-expres, alimente de regim. A trecut foarte multă vreme. În afară de ce știam despre tine atunci, nu mai știu absolut nimic în plus.

— Deci, în ochii mei scrie că tu nu știi absolut nimic despre mine?

— Nu scrie nimic, am spus. Dacă scrie ceva, scrie în ai mei. Spuneam că nu știu nimic despre tine. Da, nu știu decât ceea ce se reflectă în ochii tăi. Nu-i nimic, nu-ți face probleme.

— Hajime, îmi pare tare rău că nu ți-am spus mai nimic despre mine. Știu că ar trebui să o fac, dar nu se poate. Asta e. Te rog să nu-mi reproșezi nimic.

— Ți-am spus și mai înainte, vorbesc de unul singur, nu te mai gândi la asta.

A dus mâna la gulerul sacoului și s-a jucat multă vreme cu broșa în formă de pește, ascultând, tăcută, concertul de jazz. Când s-a terminat, a aplaudat și a înghițit o gură de cocteil. A oftat adânc și m-a privit fix.

— Știu că am lipsit mult, adică șase luni înseamnă mult, dar cred că, cel puțin un timp, o să mai vin probabil pe-aici.

— Aceleași cuvinte magice.

— Cuvinte magice? a întrebat ea.

— Da, un timp și probabil.

A zâmbit și m-a privit. Și-a scos o țigară și a aprins-o.

— Când mă uit la tine, am uneori impresia că văd o stea îndepărtată, am zis eu. Este strălucitoare, e adevărat, dar lumina ei a fost trimisă cu zeci de mii de ani în urmă și probabil că acum nu mai există. Și totuși mi se pare mai reală decât orice altceva pe lumea aceasta.

Shimamoto tăcu.

— Tu ești aici, sau cel puțin așa mi se pare că ești aici. Dar poate că nu ești, că e doar umbra ta. Tu, cea reală, ești în altă parte sau poate că ai dispărut cu multă vreme în urmă. Nu mai înțeleg nimic. Întind mâna să văd, dar te-ai și ascuns în spatele unei grămezi de probabil și un timp. Oare până când o să mai meargă tot așa?

— Probabil un timp, a răspuns ea.

— Ciudat simț al umorului mai ai! am izbucnit în râs.

Shimamoto mi-a urmat exemplul. Când am auzit-o, am avut senzația că ploaia s-a oprit, norii s-au spart fără zgomot și primele raze ale soarelui au pătruns printre ei. Liniile mici și calde de la colțurile ochilor păreau că-mi fac o promisiune frumoasă.

— Hajime, ți-am adus un cadou.

Mi-a întins un pachetel frumos ambalat, legat cu fundiță roșie.

— Pare un disc, am spus eu, cântărindu-l din ochi.

— E un disc cu Nat King Cole, cel pe care-l ascultam noi doi pe vremuri. Ți-l dau ție. Nu-ți era dor de el?

— Îți mulțumesc. Nu vrei să-l păstrezi totuși? E amintire de la tatăl tău.

— Eu mai am. Acesta este pentru tine.

M-am uitat la disc, așa împachetat cum era și legat cu fundiță. Și într-o clipă totul a amuțit, animația din bar, muzica s-au topit undeva departe, de parcă s-ar fi retras brusc marea. N-am mai rămas decât

noi doi, Shimamoto și eu. Toate celelalte nu erau decât iluzii. Dacă nu aveau consistență, în mod fatal nici nu existau. Nu mai erau decât pur și simplu niște recuzită din mucava. Singurele realități palpabile eram noi doi și-atât.

— Shimamoto, n-ai vrea să mergem undeva să-l ascultăm împreună?

— Ar fi minunat, a răspuns ea.

— Am o vilișoară la Hakone. Nu e nimeni acolo și am un pick-up. Acum, noaptea, am putea zbura cu mașina într-o oră și jumătate.

S-a uitat la ceas și apoi la mine.

— Vrei să mergem acolo acum?

— Da, am zis ferm.

Și-a mijit ochii de parcă privea un punct fix în zare.

— Dar e trecut de zece. Dacă plecăm la Hakone acum, o să ne întoarcem târziu. Nu te deranjează?

— Nu.

S-a mai uitat o dată la ceas și a închis ochii timp de zece secunde. Când i-a deschis, pe chipul ei se citea o expresie nouă, de parcă ar fi fost plecată undeva departe ca să lase acolo ceva și apoi s-a întors.

— Bine, hai să mergem!

L-am chemat pe funcționarul care se ocupa de afaceri și l-am rugat să aibă grijă de totul în lipsa mea: să încuie casa de bani, să facă socotelile, să încheie conturile pe ziua respectivă și să depună profiturile la bancă. M-am dus până acasă pe jos și mi-am scos BMW-ul din garajul subteran. Am sunat-o pe soția mea de la un telefon public din apropiere și i-am spus că plec la Hakone.

— La ora asta? a întrebat ea, mirată. De ce trebuie să pleci acum la Hakone?

— Trebuie să mă gândesc la ceva.

— Deci nu te întorci astăzi.

— Probabil că nu.

— Dragul meu, te rog să mă ierți. M-am gândit la tot ce s-a întâmplat și-mi pare tare rău. Mi-am dat seama că am greșit și am făcut cum mi-ai spus — am vândut toate acțiunile acelea. Te rog să vii acasă.

— Ascultă, draga mea. Nu sunt supărat pe tine. Absolut deloc. Nu-ți mai face griji din pricina acțiunilor. Trebuie să mă gândesc la ceva și te rog să-mi acorzi o noapte.

A tăcut un pic și apoi a continuat.

— Am înțeles. I se simțea disperarea în glas. Bine, du-te la Hakone, dar ai grijă cum conduci. Plouă.

— Stai liniștită.

— Nu știu ce să zic. Îți stau cumva în cale?

— Nu-mi stai deloc în cale. Problema nu e cu tine, nu tu ești de vină. În caz că există vreo problemă, eu o rezolv și de aceea trebuie să mă gândesc bine. Te rog să nu-ți faci griji.

Am închis telefonul și am plecat la bar. Mi-am dat seama din vocea lui Yukiko ca s-a frământat toată ziua din pricina conversației noastre de la prânz. S-a gândit bine la ce i-am spus. Mi-am dat seama din vocea ei că era obosită, confuză. M-am întristat. Ploua tare. Am poftit-o pe Shimamoto în mașină.

— Nu trebuie să dai niciun telefon înainte de a pleca? am întrebat-o.

A scuturat din cap fără să scoată o vorbă. Și-a lipit fața de geam și s-a uitat afară, la fel cum făcuse și când ne-am întors de la aeroportul Haneda.

Drumul n-a fost aglomerat până la Hakone. La Atsugi am luat-o pe autostrada Tamei și am mers direct până la Odawara. Am condus constant cu 130-140 kilometri pe oră. Pe alocuri ploua mai tare, dar cunoșteam toate curbele și pantele. După ce am intrat pe autostradă, nu am mai vorbit. Am pus un cvartet de Mozart la casetofon și am fost foarte atent la drum. Shimamoto părea dusă pe gânduri așa cum stătea cu ochii pe geam. Din când în când îmi mai arunca o privire și în clipa aceea simțeam că mi se usucă gura. Am înghițit de câteva ori în sec străduindu-mă să îmi revin.

— Hajime, m-a întrebat ea când am ajuns aproape de Kouzu. Când nu ești la bar, nu prea ascuți jazz, nu?

— Nu, nu prea. Ascult, în general, muzică clasică.

— De ce?

— Pentru că jazul face parte din munca mea de zi cu zi. Când nu sunt la restaurant, îmi place să ascult altceva. Uneori rock, dar foarte rar jazz.

— Ce fel de muzică ascultă soția ta?

— De obicei ascultă și ea ce ascult eu. Nu prea își pune singură discuri. Nici nu știu dacă are habar cum funcționează pick-up-ul.

Shimamoto a întins mâna spre cutia cu casete și a scos câteva. Una dintre ele era cu cântecele pe care le cântam împreună cu fetele mele în mașină — *Cățelul polițist*, *Laleaua*. Le puneam de obicei în drum spre grădiniță și de la grădiniță spre casă. Shimamoto se uita la caseta cu Snoopy desenat pe copertă de parcă n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva.

Apoi s-a întors spre mine, m-a privit fix și după câteva clipe a zis:

— Hajime, mă uit la tine cum conduci și simt că îmi vine să-ți iau volanul din mână și să-l răsucesc brusc. Am muri amândoi, nu?

— Cam așa ceva. Aveam 130 de kilometri la oră.

— N-ai vrea să murim împreună aici?

— Nu cred că ar fi o moarte prea plăcută, am spus eu, râzând. Și apoi n-am mai asculta discul acela, ori noi am plecat cu acest scop, nu?

— Stai liniștit, nu fac eu așa ceva, dar mai îmi trec asemenea gânduri prin cap din când în când.

Eram abia la începutul lui octombrie, dar nopțile erau răcoroase la Hakone. Am ajuns la vilișoară, am aprins luminile și focul din camera de zi. Am luat o sticlă de coniac și două pahare de pe raft. Ne-am așezat unul lângă altul pe canapea, așa cum făceam pe vremuri și am pus discul cu Nat King Cole. Luminița roșie a focului se oglindea în pahare. Shimamoto stătea cu picioarele adunate sub ea. Își rezemase o mână de spătarul canapelei, iar pe cealaltă o ținea în poală — la fel ca în copilărie. Atunci nu-i plăcea să îi vadă nimeni picioarele și de aceea le ținea sub ea. Obiceiul i-a rămas, chiar dacă între timp s-a operat. Nat King Cole cânta *La sud de graniță*. A trecut atât de mult timp de când n-am mai auzit melodia aceasta!

— Adevărul e că atunci când eram copil și ascultam discul acesta, mă întrebam de multe ori ce naiba se află la sud de graniță.

— Și eu la fel, a zis ea. După ce-am mai crescut și am înțeles cuvintele, am fost foarte dezamăgită când mi-am dat seama că e doar un cântec despre Mexic. Întotdeauna crezusem că la sud de graniță trebuie să existe ceva ieșit din comun.

— Ca de exemplu?

Shimamoto și-a strâns părul și l-a răsucit ușor la spate.

— Nu prea știu. Ceva frumos, mare și moale.

— Ceva frumos, mare și moale? am întrebat eu, uimit. Ceva care se mănâncă?

Shimamoto a râs și i-am zărit puțin dinții albi.

— Mă îndoiesc că se poate mânca.

— Poți să-l atingi cu mâna?

— Probabil că se poate.

— Am impresia că există prea mulți probabili.

— Pentru că aceea este țara probabililor.

Am întins mâna după degetele ei de pe spătarul canapelei. N-o mai atinsesem de foarte multă vreme... din avionul cu care am mers de la aeroportul Komatsu la Haneda. Când mi-a simțit mâna, a ridicat puțin privirile și le-a coborât apoi imediat.

— La sud de graniță, la vest de soare, a rostit ea.

— Ce înseamnă „la vest de soare”?

— Există un asemenea loc. Ai auzit vreodată de boala numită isteria siberiană? a întrebat ea.

— Nu.

— Am citit undeva despre ea cu multă vreme în urmă, cred că în anii de gimnaziu. Să mor dacă-mi aduc aminte în ce carte am citit. Oricum, afectează țăranii din Siberia. Încearcă să-ți imaginezi. Ești țăran și locuiești singur în pustietatea siberiană. În fiecare zi ari câmpul și în fața ochilor nu vezi altceva decât întinderi de pământ. La nord, orizontul, la est, orizontul, la sud, orizontul și la vest cam același lucru. Nimic altceva. În fiecare dimineață, când răsare soarele, te duci să muncești pe câmp. Când ajunge soarele deasupra capului tău, faci pauză de masă. Când apune soarele, te duci acasă și te culci.

— Pare o viață cu totul deosebită de cea a unuia care are un bar în Aoyama.

— Cam așa ceva, a zis ea, zâmbind. Și-a înclinat puțin capul. Total diferită, și ei trăiesc așa an de an.

— Dar în Siberia nu se muncește pământul iarna.

— Da, fac pauză iarna, a spus ea. Iarna stau în casă și lucrează. Când vine primăvara, ies la câmp din nou. Imaginează-ți că ești și tu un asemenea țăran.

— Și?

— Și într-o bună zi moare ceva din interiorul tău.

— Cum adică?

A scuturat din cap.

— Nu știi nici eu. Ceva, oricum. Te uiți la soare cum răsare în fiecare zi, traversează cerul, apune și ceva din interiorul tău se rupe și dispăre. Arunci plugul și, cu capul gol de orice gând, o iei spre apus. Te îndrepti spre un teren care se află la vest de soare. Mergi și mergi de parcă ai fi nebun, zi de zi, fără să bei sau să mănânci, până te prăbușești și mori. Aceasta este isteria siberiană.

Încercam să-mi imaginez un țăran siberian zăcând pe pământ, mort.

— Ce se află la vest de soare? am întrebat.

Iar a scuturat din cap.

— Nu știi. Probabil nimic, sau poate ceva. Cu siguranță însă că diferă total de ceea ce se află la sud de graniță.

Când Nat King Cole a început să cânte *Pretend*, Shimamoto, ca de obicei, a fredonat împreună cu el:

Pretend you're happy when you're blue

It isn't very hard to do.

— Shimamoto, m-am gândit mult la tine după ce-ai plecat. Jumătate de an. În fiecare zi, timp de șase luni, de dimineața până seara. Am încercat să mă gândesc și la altceva, dar n-am putut și am ajuns la concluzia că nu pot trăi fără tine. Nu vreau să te mai pierd vreodată. Nu vreau să mai aud vreodată cuvintele *un timp* sau *probabil*. Iar o să spui că nu ne mai vedem un timp și o să dispări. Nimeni nu știe când te întorci. Chiar s-ar putea să nu te mai întorci niciodată și eu o să-mi petrec viața fără să te mai văd. N-aș putea suporta. Viața n-ar mai avea niciun rost fără tine.

Shimamoto m-a privit fără să scoată un cuvânt. Zâmbea. Un zâmbet liniștit ce nu dezvăluia nimic, ce nu spunea ce se află dincolo de el. Când am văzut cum zâmbește, am simțit că mă topesc. O clipă mi-am

pierdut cumpătul, nu mai știam cine sunt și unde mă aflu. După o vreme, mi-am mai revenit.

— Te iubesc, i-am spus. Nu mă poate împiedica nimic să te iubesc. Nimeni nu-mi poate fura sentimentele acestea. Te-am pierdut de prea multe ori, dar nu te mai las să pleci. Este ceea ce am înțeles în ultimele câteva luni că trebuie să fac. Te iubesc și nu mai suport să trăiesc fără tine, nu vreau să mă părăsești niciodată.

Când am terminat de vorbit, ea a închis ochii. Focul ardea în sobă, iar Nat King Cole își cânta în continuare cântecele lui vechi. Aș fi vrut să mai spun ceva, dar nu găseam cuvintele potrivite.

— Dragul meu Hajime, este foarte important ce-ți spun eu acum, așa că ascultă cu atenție. Ți-am mai zis că pentru mine nu există cale de mijloc. Nu știu ce-i aia. Ori mă iei cu totul, ori nu iei nimic. Asta-i regula în cazul meu, altfel nu se poate. Dacă nu te deranjează să continuăm ca până acum, eu nu văd de ce n-am face-o. Nu-mi dau seama cât ar putea dura, dar îți promit că voi face tot ce-mi stă în putință ca să dureze. Când voi putea să vin să te văd, voi veni, dar când nu pot, nu pot și gata. Nu pot veni de câte ori am chef. Poate că nu te mulțumești doar cu atât, dar dacă nu vrei ca eu să mai plec, ia-mă toată. Totul. Tot ce ține de mine, de la un capăt la altul. Și eu te iau cu totul. Înțelegi? Înțelegi ce înseamnă asta?

— Da.

— Și totuși vrei să rămânem împreună?

— Sunt hotărât, Shimamoto. M-am gândit mult la lucrul acesta cât ai lipsit și am decis.

— Dar, Hajime, ai o soție și două fete. Și le iubești probabil. Ar trebui să ai grijă de ele.

— Le iubesc, le iubesc foarte mult și o să am grijă de ele. Așa e, ai dreptate, dar numai ele nu-mi sunt suficiente. Am familie, am o slujbă și n-aș avea motive să mă plâng. S-ar putea spune că sunt fericit, dar mi-am dat seama că-mi lipsește ceva din clipa în care te-am reîntâlnit, cu un an în urmă. Problema mea cea mare este că nu știu ce-mi lipsește. Știu doar că-mi lipsește, iar partea aceea din mine și din viața mea este mereu înfometată și însetată. Nici soția mea, nici fetele mele nu pot umple golul acela. Tu ești singura pe lume care poți face asta. Abia acum, când îmi dau seama că golul a dispărut, realizez cât am fost

de pustiit, cât am fost de flămând și de însetat după acel ceva care-mi lipsea. Nu vreau cu niciun chip să mă reîntorc la lumea dinainte.

Shimamoto m-a cuprins cu ambele brațe și și-a rezemat capul de umărul meu. Îi simțeam căldura și moliciunea trupului.

— Și eu te iubesc, Hajime. Ești singura ființă pe care am iubit-o vreodată. Nu cred că-ți dai seama cât de mult te iubesc. Te iubesc de când aveam doisprezece ani. Când mă țineau alții în brațe, mă gândeam la tine și de aceea n-aș fi vrut să te mai văd. Știam că dacă te văd o dată, nu o să mă mulțumesc doar cu atât. Nu m-am putut abține însă. La început am vrut doar să mă asigur că ești într-adevăr tu și apoi să plec acasă. Dar când te-am văzut, am simțit nevoia să vorbesc cu tine. De când aveam doisprezece ani visam să mă iei în brațe. N-ai știut asta, nu?

A rămas mai departe cu capul pe umărul meu.

— Nu, n-am știut.

— De când aveam doisprezece ani visam să rămânem goi și să ne îmbrățișăm. Presupun că habar n-aveai atunci ce-mi trecea mie prin minte.

Am strâns-o în brațe și am sărutat-o. Ea a închis ochii și nu s-a mișcat. Limbile ni s-au întâlnit și i-am simțit bătăile puternice ale inimii sub sâni. Bătăi calde, pline de pasiune. Am închis ochii și mi-am imaginat sângele roșu care-i curgea prin vene. I-am mângâiat părul moale și i-am absorbit parfumul. Mâinile ei se plimbau pe spatele meu căutând parcă ceva anume. Discul s-a terminat și brațul pick-up-ului s-a dus la locul lui. Stăteam îmbrățișați și nu se auzea decât ploaia. După o vreme, Shimamoto a deschis ochii.

— Dragul meu Hajime, a șoptit ea. Ești sigur că e bine ce facem? Chiar mă vrei toată? Ești sigur că vrei să renunți la tot pentru mine?

Am aprobat din cap.

— Da, m-am hotărât definitiv.

— Dacă nu m-ai fi întâlnit, ai fi dus o viață pașnică, lipsită de îndoieli și nemulțumiri, nu?

— Probabil. Dar te-am întâlnit. Iar asta nu se mai poate schimba. Și tu mi-ai spus odată că sunt lucruri de la care nu mai poți da înapoi, nu? În asemenea situații nu-ți rămâne decât să mergi înainte. Draga mea,

nu contează cum se termină totul, dar știu că vreau să merg cu tine și să o iau de la început.

— Hajime, vrei să-ți scoți hainele? Aș vrea să-ți văd trupul.

— Să mă dezbrac doar eu?

— Da. Mai întâi te dezbraci complet. Apoi am să te privesc gol-goluț. Te deranjează ideea?

— Nu, dacă așa vrei tu.

M-am dezbrăcat în fața sobei. Mi-am scos de pe mine geaca, cămașa, blugii, șosetele, tricoul, chiloții. Shimamoto m-a pus să îngenunchez pe dușumea. Penisul mi se întărise și mă simțeam jenat. Ea s-a îndepărtat puțin ca să admire scena. Nu se dezbrăcase nici măcar de jachetă.

— Mi se pare caraghios să fiu singurul în pielea goală, am zis, râzând.

— Ești foarte frumos, Hajime!

S-a apropiat de mine, mi-a cuprins penisul în mâini și mi-a sărutat buzele. Și-a plimbat palmele pe pieptul meu, mi-a lins ușor sfârcurile și mi-a mângâiat părul pubian. Și-a apropiat urechea de buric și mi-a luat, ușor, testiculele în gură. M-a sărutat din cap până-n picioare. Chiar și tălpile. Aveam senzația că mângâie și dezmiardă timpul, atât păreau de prețioase secunde și minutele.

— Tu nu te dezbraci? am întrebat-o.

— Puțin mai târziu. Mai întâi vreau să mă satur privindu-te, să te ating și să te ling cât am chef. Dacă mă dezbrac acum, o să vrei să mă atingi, nu? Chiar dacă ți-aș spune să te mai abții, n-ai putea, nu?

— Asta cam așa e.

— Nu vreau așa. A trecut atâta amar de vreme până când, în sfârșit, am ajuns aici și acum vreau să o iau ușor și frumos. Vreau să te privesc, să te ating cu aceste mâini, să mângâi cu limba. Vreau să încerc totul — înceet de tot. Dacă nu fac asta, nu pot trece la etapa următoare. Hajime, chiar dacă ți se pare straniu, nu te sinchisi, bine? Simt nevoia să fac asta. Nu zice nimic, lasă-mă să mă desfășor.

— Bine, poți să faci ce dorești, dar trebuie să recunosc că mă simt cam ciudat că sunt privit astfel.

— Dar ești al meu, nu?

— Da.

— Atunci n-ai de ce să te simți stânjenit. Recunoști?

— Cred că ai dreptate, dar nu sunt obișnuit.
— Mai ai puțină răbdare. Visez de foarte mult timp la acest moment.
— Ai visat să-mi privești astfel trupul, să mă atingi peste tot, dar tu să nu te dezbraci?

— Da, răspunse ea prompt. De foarte multă vreme mă tot gândesc cum arăți, cum e penisul tău, cât de mare și de tare se face.

— De ce te-ai gândit la așa ceva?

— De ce? s-a mirat ea. Cum de poți să-ntrebi așa ceva. Ți-am spus că te iubesc. Cu ce greșesc dacă mă gândesc la trupul bărbatului pe care-l iubesc. Tu nu te-ai gândit la trupul meu?

— Ba da.

— Și te-ai gândit la mine când te masturbei?

— Da, o făceam în școala gimnazială și în liceu. A, ba nu, și acum câțva timp, am adăugat eu.

— Și eu la fel. M-am gândit la tine. Să știi că și femeile fac exact la fel, a spus ea.

Am tras-o lângă mine și am sărutat-o. Limba ei a alunecat, încet, în gura mea.

— Te iubesc, Shimamoto.

— Te iubesc, Hajime. N-am iubit pe nimeni altcineva în viața mea, nu te-am iubit decât pe tine. Pot să te mai privesc un pic?

— Da, te rog.

Mi-a cuprins penisul și testiculele cu mâna.

— Sunt minunate! Le-aș mânca de tot.

— Și eu ce mă fac apoi?

— Da, dar vreau să le mănânc. Mi-a ținut testiculele în palmă vreme îndelungată, de parcă voia să le cântărească. Mi-a lins penisul și l-a supt, încet, atentă. Apoi ridică privirile spre mine. Pot să fac mai întâi așa cum vreau eu? Mă lași?

— Nu mă deranjează. Poți să faci ce dorești, dar să nu mi le mănânci. În rest, nu mă deranjează nimic.

— O să mă comport cam ciudat și îmi este puțin rușine, dar te rog să nu comentezi.

— Ți-am promis doar că nu zic nimic.

Așa cum eram îngenunchat pe jos, mi-a cuprins mijlocul cu mâna stângă. Cu cealaltă mână și-a scos ciorapii și chiloții fără să-și dea

rochia jos. Mi-a luat apoi penisul și testiculele în mâna dreaptă și le-a lins. Cu penisul meu în gură, și-a băgat mâna sub fustă și a început să o miște ușor.

N-am zis nimic. Am considerat că așa îi face plăcere. Îi urmăream mișcările buzelor și ale limbii, precum și mișcarea ușoară a mâinii de sub fustă. Mi-am amintit brusc de scena din parcare și de cum arăta ea atunci — țeapănă și albă ca varul. Mi-am amintit clar tot ce-am citit în ochii ei — un spațiu întunecat, înghețat precum un ghețar din infern. O liniște profundă înghițea parcă orice sunet, nepermițându-i să iasă la suprafață. O liniște totală, absolută.

Fusese prima dată în viața mea când mă confruntasem cu moartea. Până atunci nu știusesem cum arată, dar atunci mi s-a arătat în fața ochilor, se afla la câțiva centimetri de mine, spunându-mi că-mi va veni și mie timpul într-o bună zi. Până la urmă toată lumea ajunge în acele întunecimi singuratiche, impenetrabile, în acea tăcere profundă fără rezonanță. Simțisem că mă înăbuș și frica mă paralizase, privind hăul negru, fără fund.

Am strigat-o, înfruntând acele adâncuri întunecate și înghețate. Shimamoto! Am strigat-o de nenumărate ori, dar vocea mea s-a pierdut în neant. Oricât am strigat, privirile i-au rămas goale și respira ciudat, ca un șuierat de vânt printre crăpături. Respirația ei mă făcea să cred că se mai află pe lumea asta, dar privirile îmi spuneau că trecuse de mult dincolo.

Pe când o priveam în ochi și o strigam, am simțit că și trupul meu este înghițit de acele întunecimi. Am avut senzația că un aparat ar fi aspirat tot aerul din jurul meu și că mă apropii vertiginos de lumea cealaltă. Încă îi mai simt forța. Pe mine mă voia.

Am închis ochii strâns și mi-am alungat amintirile acelea sinistre.

Am întins mâna și am mângâiat-o pe păr. I-am atins urechile, fruntea. Trupul ei era cald și moale. Îmi sugea penisul de parcă ar fi vrut să aspire toată viața mea prin el, iar mâna de sub fustă părea să comunice, într-un fel de limbaj secret, cu organele ei genitale. Am ejaculat în gura ei. A încetat să-și miște mâna și a închis ochii. A lins și ultima picătură de spermă.

— Scuză-mă, a spus Shimamoto.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze.

— Asta am vrut să fac mai întâi. E jenant, dar am vrut să fac asta ca să mă liniștesc. Este ca un fel de ritual de trecere. Înțelegeți?

Am luat-o în brațe și mi-am frecat obrazul de al ei. Era cald. I-am ridicat părul și i-am sărutat urechea. Am privit-o în ochi și mi-am văzut chipul reflectat acolo. În fundul ochilor ei, în acele adâncuri nemărginite, se afla un izvor și acolo sclipea o luminiță. Luminița vieții, mi-am zis eu. Într-o bună zi se va stinge, dar acum există. Shimamoto mi-a zâmbit. Aceleași cute mici au apărut la colțurile ochilor. Le-am sărutat.

— Acum poți să mă dezbraci, spuse ea. Ești liber să faci ce dorești.

— Mie îmi place stilul clasic. Îmi cam lipsește imaginația.

— În ordine. Și mie îmi place.

I-am scos rochia, lenjeria de corp și am întins-o pe pat. Am sărutat-o peste tot, am privit-o din cap până-n picioare, centimetru cu centimetru, am atins totul, am sărutat totul. Voiam să mă asigur că există, voiam să țin minte totul. A trecut atâta amar de vreme până să mi se împlinească visul și nu doream să mă grăbesc. Nici ea nu o făcuse. M-am abținut cât am putut și când am simțit că nu mai rezist, am intrat în ea.

Am adormit spre dimineață. Nu mai știu de câte ori am făcut dragoste în patul acela, uneori blând, alteori pasional. O dată, când eram în ea, a apucat-o o criză de plâns. Țipa ca apucata și mă lovea cu pumnii în spate. Am ținut-o strâns tot timpul. Aveam senzația că dacă-i dădeam drumul, se fărâma toată. Am mângâiat-o pe spate ca să o calmez, i-am sărutat gâtul și mi-am trecut degetele prin părul ei. Nu mai era Shimamoto cea rece și stăpână pe ea. Gheața din interiorul ei se topise treptat și plutea la suprafață acum. Îi simțeam respirația, îi simțeam pulsațiile. Am strâns-o tare în brațe ca tremurul ei interior să se scurgă în mine. Simțeam că astfel devine, încetul cu încetul, a mea. Nu aveam cum să ne mai despărțim de-acum încolo.

— Vreau să știu totul despre tine, i-am spus. Absolut totul. Ce fel de viață ai dus până acum, unde locuiești, dacă ai fost căsătorită sau nu. Totul. Nu mai suport să ai secrete față de mine.

— Mâine, mi-a zis ea. Mâine o să-ți spun totul, dar până mâine nu mă întreba nimic. Astăzi rămâi așa cum ești. Dacă ți-aș spune acum totul, nu te-ai mai putea întoarce niciodată la ce a fost înainte.

— Nici nu mă întorc, draga mea. Și cine știe, poate nu mai apucăm ziua de mâine și atunci nu voi mai afla niciodată.

— Aș dori să nu mai vină ziua de mâine și atunci nu mai aflu nimic.

Am vrut să mai zic ceva, dar mi-a închis gura cu un sărut.

— Aș vrea ca un vultur pleșuv să înghită ziua de mâine, a spus. Oare e posibil așa ceva?

— Da, merge. Vulturii pleșuvi înfulecă arta, dar pot mânca și ziua de mâine.

— Ce ziceai că mănâncă ulii?

— Cadavre necunoscute. Se deosebesc total de vulturi.

— Deci vulturii pleșuvi mănâncă arta și ziua de mâine?

— Da.

— Ce combinație splendidă!

— Iar ca desert servesc lista cu noile apariții ale editurii Iwanami.

Shimamoto a izbucnit în râs.

— Oricum, s-o lăsăm pe mâine.

A venit ziua de mâine. Când m-am trezit, eram singur. Ploaia se oprise, iar prin fereastra dormitorului pătrundea lumina transparentă a dimineții. Ceasul arăta că trecuse de ora nouă. Shimamoto nu era în pat, deși adâncitura lăsată în perna ei îmi confirma că fusese. Am ieșit din pat și m-am dus în camera de zi să o caut. Am căutat-o în bucătărie, în camera copiilor, în baie.

Nu era nicăieri. Hainele ei dispăruseră. La fel și pantofii din holul de la intrare. Am respirat adânc ca să mă contopesc cu realitatea, numai că realitatea aceea nu semăna cu nimic din ce trăisem eu înainte. Părea extrem de ciudată. Era o realitate care luase o formă diferită de cea pe care o știam eu, și nu mi se potrivea deloc.

M-am îmbrăcat și am ieșit din casă. BMW-ul era parcat unde-l lăsasem când am sosit. Poate că s-a trezit devreme și a plecat singură la plimbare. Am căutat-o peste tot în preajma casei, apoi m-am urcat în mașină și m-am dus până aproape de Miyanoshita. Nici urmă de Shimamoto. M-am întors la vilă, dar nu era. Crezând că mi-a lăsat totuși un bilețel, am scotocit prin toată casa, în toate colțișoarele, dar n-am găsit absolut nimic. Nu exista nici măcar urmă care să indice că ar fi fost acolo.

Fără Shimamoto, casa mi se părea goală și simțeam că mă înăbuș. Aveam impresia că în aer plutesc firicele de praf care mi se opresc în gât ori de câte ori inspir. Mi-am amintit de discul cu Nat King Cole, pe care mi-l dăduse mie. L-am căutat peste tot, dar nu l-am găsit. Probabil că îl luase cu ea.

Shimamoto a dispărut iar din viața mea, dar de data aceasta fără niciun *probabil* sau *un timp*.

Am ajuns la Tokyo puțin înainte de ora patru. Sperasem din tot sufletul că Shimamoto se va întoarce și de aceea am stat la vilă până după prânz. Așteptarea a fost un adevărat calvar, așa că mi-am făcut de lucru în bucătărie și am aranjat hainele din dulap. Liniștea era cumplit de apăsătoare, iar când era întreruptă de ciripitul ocazional al păsărelelor sau de zgomotul mașinilor care treceau prin apropiere, mi se părea cu totul anormală. Orice sunet părea distorsionat sub o greutate apăsătoare greu de imaginat. Într-o asemenea stare de spirit, așteptam să se întâmple ceva. Eram sigur că trebuie să se întâmple ceva. Lucrurile nu se puteau sfârși astfel.

Nu s-a întâmplat însă nimic. Shimamoto nu era genul de om care să se răzgândească după ce a decis ceva. Trebuia să mă întorc la Tokyo. Dacă va încerca să ia legătura cu mine — ceea ce mi se părea aproape imposibil — o va face sigur la Robin's Nest. Oricum, nu mai avea niciun rost să rămân la vilă.

Am condus oribil când m-am întors la Tokyo pentru că nu mă puteam concentra deloc. Era să trec de câteva ori pe roșu, n-am cotit când trebuia, am intrat pe contrasens. Când am ajuns în parcare de la restaurant, am sunat acasă de la un telefon public. I-am spus lui Yukiko că m-am întors și că mă duc direct la birou. N-a avut nimic împotriva că nu trec pe acasă, dar i se simțea supărarea în glas.

— Am fost foarte îngrijorată când am văzut că nu vii. Puteai să-mi dai un telefon.

— Sunt bine, nu ai de ce să te îngrijezi. Nu prea am timp acum, așa că trec mai întâi pe la birou să verific conturile și apoi merg direct la bar.

Nu-mi dădeam seama cum i se părea vocea mea.

M-am dus la birou, m-am așezat la masa de lucru și am rămas acolo până spre seară, fără să fac nimic. Am trecut în revistă toate evenimentele din noaptea precedentă. Probabil că după ce-am adormit eu, Shimamoto s-a ridicat din pat și a ieșit din casă. Nu-mi puteam imagina cum a ajuns în oraș. Drumul principal era destul de departe și

la ora aceea puțin probabil să fi prins un taxi sau un autobuz. Orașul Hakone era chiar la poalele muntelui. În plus, Shimamoto avea și pantofi cu tocuri înalte.

De ce a trebuit să mă părăsească astfel?

Problema aceasta m-a frământat tot drumul până la Tokyo. I-am spus doar că sunt al ei și ea mi-a spus că e a mea. Ne-am iubit fără restricții și totuși m-a părăsit fără nicio explicație. Ba a luat cu ea și discul pe care mi-l dăruise. Deși nu era genul care să procedeze astfel, probabil că a avut motivele ei, dar pe mine mă depășeau cu totul. Creierii mei au intrat într-un punct mort și eram incapabil să mai gândesc. Din pricina eforturilor mă durea capul groaznic și am realizat cât eram de obosit. M-am așezat pe patul din birou, m-am rezemat de perete și am închis ochii. O dată ce i-am închis, nu i-am mai putut deschide și singurul lucru de care mă simțeam capabil era să cotrobăi prin amintiri. În capul meu se derula o bandă nesfârșită cu cele două capete lipite unul de altul pe care vedeam, în reluare, secvențe petrecute cu o noapte în urmă. Îmi stăruia în minte trupul ei, trupul ei gol, așa cum stătea lângă sobă, cu ochii închiși și toate celelalte detalii, unul câte unul — gâtul, sânii, șoldurile, părul pubian, sexul, spatele, talia, picioarele. Îmi erau aproape, îmi erau clare. Chiar mai aproape și mai clare decât în realitate.

La un moment dat nu am mai suportat să mă las copleșit de iluzii optice în cămăruța aceea mică, așa că am ieșit în grabă din clădire și m-am învârtit fără țintă prin zonă. Până la urmă am luat-o spre bar și m-am bărbierit la toaletă. Nu mă spălasem pe față toată ziua și purtam aceleași haine pe care le purtasem și cu o zi în urmă. Salariații mei n-au comentat în niciun fel, dar le-am surprins privirile curioase. Dacă mergeam acum acasă și o vedeam pe Yukiko, știam că i-aș fi mărturisit totul — cum m-am iubit cu Shimamoto, cum mi-am petrecut noaptea cu ea și cum eram gata să renunț la tot — la casă, la familie, la slujbă.

Știu că ar fi trebuit să-i spun tot adevărul lui Yukiko, dar nu puteam. Nu atunci. Nu eram capabil să judec ce era bine și ce era rău sau măcar să realizez ce mi se întâmplase de fapt. Așa că nu m-am dus acasă, ci la bar ca să o aștept pe Shimamoto, deși eram absolut convins că nu avea cum să vină. N-am fost în stare să fac altfel. Mai întâi am verificat dacă n-a trecut pe la celălalt bar și apoi m-am dus la Robin's Nest și am stat

la teighea, fără să fac nimic, până la ora închiderii. Am vorbit cu câțiva dintre clienți permanenți, ca de obicei, dar nu cred că am auzit ce mi-au spus. Dădeam din cap ca să las impresia că sunt atent, dar eu nu mă gândeam decât la Shimamoto. Mi-am amintit cât de frumos m-a primit vaginul ei cald, cum m-a strigat pe nume în momentul culminant. Când suna telefonul, îmi bătea inima nebunește.

După ce s-a închis și toată lumea a plecat, eu am rămas la teighea singur și am băut. Oricât beam, nu mă îmbătam. De fapt, cu cât beam mai mult, cu atât îmi era capul mai limpede. Era ora două noaptea când am ajuns acasă și Yukiko mă aștepta. Nefiindu-mi somn, m-am așezat la masa din bucătărie să beau whisky. Și-a adus și ea un pahar ca să bem împreună.

— Pune niște muzică, a zis ea.

Am pus mâna pe prima casetă pe care mi-au căzut ochii. Am dat volumul mic să nu-mi trezesc fetele. Am stat o vreme tăcuți, unul în fața celuilalt.

— Presupun că ai o iubită, a spus Yukiko, privindu-mă drept în ochi.

Am aprobat din cap. Cred că repetase cuvintele alea în minte de nenumărate ori pentru că aveau un contur și o greutate de neimaginat. Cel puțin așa am simțit eu auzindu-i vocea.

— Și îți place femeia aceea, nu? Nu-i vorba doar de ceva trecător.

— Da, așa e. Nu-i doar o toană, dar nici nu e vorba de ceea ce-ți imaginezi tu.

— Nu zău, de unde știi tu ce-mi imaginez eu?

Am tăcut. Nici Yukiko n-a spus nimic. Muzica mergea încet. Vivaldi sau Telemann, nu-mi puteam aminti care dintre ei.

— Tu n-ai cum să știi ce cred eu. Vorbea rar, pronunțând fiecare cuvânt separat, de parcă explica ceva unor copii: „Nu ai cum să știi ce e în capul meu”.

M-a privit insistent, dar văzând că n-am de gând să spun nimic, a pus mâna pe pahar și a sorbit o înghițitură. Apoi a scuturat încet din cap.

— Sper că măcar îți dai seama că nu sunt proastă. Trăiesc cu tine, mă culc cu tine. Știi mai de mult că-ți place altcineva.

Am privit-o fără să scot niciun cuvânt.

— Nu te învinuiesc, continuă ea. Dacă iubești altă femeie, asta e. Nimeni nu poate lupta cu sentimentele. Iubești pe cine vrei tu. Eu nu-ți ajung, știu asta. Ne-am înțeles bine și ai avut grijă de mine. Am fost foarte fericită cu tine. Cred că mă mai iubești încă, dar nu putem trece peste faptul că eu nu-ți sunt suficientă. Știam că o să se întâmple asta, așa că nu te învinuiesc că te-ai îndrăgostit de altă femeie. Nici măcar nu sunt supărată. Ar trebui să fiu, dar nu sunt. Nu simt decât durere. O durere intensă. Mi-am imaginat eu că voi suferi dacă se întâmplă așa ceva, dar nu mă gândeam că o să-mi fie chiar atât de greu.

— Iartă-mă.

— Nu e cazul să te scuzi. Dacă vrei să mă părăsești, n-ai decât. Ne despărțim fără niciun cuvânt de reproș. Vrei să ne despărțim?

— Nu știu. Pot să-ți explic ce s-a întâmplat?

— Adică vrei să-mi explici ce s-a întâmplat între tine și femeia aceea?

— Da.

Yukiko a scuturat puternic din cap.

— Nu vreau să aud nimic despre ea. Te rog nu mă face să sufăr și mai mult. Nu mă interesează ce e între tine și ea și ce aveți de gând de-acum încolo. Nu vreau să știu nimic. Vreau să știu doar dacă vrei să mă părăsești sau nu. Nu am nevoie de casă, de bani, de nimic. Dacă vrei copiii, ia-i. Vorbesc serios. Dacă vrei să mă părăsești spune-mi-o. E tot ce vreau să știu și nimic altceva. Da sau nu?

— Nu știu, am zis.

— Adică tu nu știi dacă vrei să ne despărțim sau nu?

— Nu, nu știu nici măcar dacă sunt capabil să-ți răspund.

— Și când o să știi?

Am dat din cap.

— Bine, gândește-te pe-ndelete, a spus Yukiko, oftând. Eu aștept oricât, dar te rog să te hotărăști.

Din seara aceea, eu am dormit pe canapeaua din camera de zi. Uneori se trezeau fetele în toiul nopții și mă întrebau de ce dorm acolo. Le-am explicat că sforăi cam tare în ultima vreme și o deranjez pe mama și de aceea am decis să dormim în camere separate. Dacă nu făceam așa, mama nu putea închide un ochi. Una dintre fete se strecura

sub așternut lângă mine și eu o luam în brațe. Uneori o auzeam pe Yukiko plângând în dormitor.

Următoarele două săptămâni mi le-am petrecut retrăind amintiri. Mi-am adus aminte de fiecare amănunt din ultima noapte petrecută cu Shimamoto, încercând să găsesc fiecărui gest o semnificație, un mesaj. Încă simțeam căldura trupului ei în brațele mele. Mâinile care îi ieșeau de sub mânecile rochiei albe. Cântecul lui Nat King Cole. Focul din sobă. Fiecare cuvântel rostit în acea seară.

„După cum ți-am spus și adineauri, nu există cale de mijloc pentru mine. Eu nu înțeleg lucrurile făcute pe jumătate și atâta vreme cât nu există asemenea lucruri, nu există nici cale de mijloc.”

„Sunt hotărât, Shimamoto. M-am gândit bine cât ai fost plecată și am luat decizia finală.”

Mi-am amintit cum mă privea în mașină în timp ce conduceam. Privirea aceea stăruitoare îmi ardea încă obrajii, Nu era doar o simplă privire. Mirosul morții plutea undeva deasupra. Abia acum mi-am dat seama că își pusese în cap să moară. De aceea a mers la Hakone cu mine, ca să murim împreună.

„Te iau cu totul. Tot. Înțelegi ce înseamnă asta?”

Când a spus lucrul acesta, Shimamoto voia chiar viața mea. Abia acum am înțeles lucrul acesta. Eu am luat decizia mea finală și ea a luat-o pe a ei. De ce am fost atât de orb atunci? Probabil că ea a plănuit ca după noaptea de dragoste, pe autostradă, la întoarcere, să pună mâna pe volanul BMW-ului și să murim amândoi. Probabil că nu-i rămăsese altă soluție, dar a intervenit ceva care a determinat-o să renunțe și atunci a preferat să-și înfrâneze pornirea și să dispară.

În ce impas ajunsese de luase asemenea deciziei? mă întrebam eu. Ce fel de impas? Din ce motiv? Cu ce scop și mai ales cine a încolțit-o? De ce să fi fost moartea singura scăpare? M-am gândit foarte mult la toate acestea. Am încercat să găsesc câteva explicații, să dezleg enigma, dar n-am fost capabil să găsesc nicio soluție. Ea a dispărut pur și simplu, o dată cu toate secretele ei. Nu mai exista niciun probabil sau un timp, ci doar o dispariție misterioasă. Când mă gândeam la asta, îmi venea să urlu. Trupurile noastre deveniseră unul, și totuși ea nu a vrut să-și deschidă inima.

„Pentru unele lucruri care au pornit înainte, nu mai există cale de întoarcere, Hajime”, ar spune Shimamoto. Întins pe canapea, îi auzeam parcă vocea rostind aceste cuvinte. „Ce minunat ar fi dacă am putea, așa cum spui tu, să plecăm undeva departe și să luăm viața de la capăt. Din păcate, eu nu mă pot desprinde de ceea ce sunt. Din punctul de vedere al fizicii, este absolut imposibil.”

Shimamoto îmi apăru apoi ca o fată de șaisprezece ani. O vedeam în grădină, înconjurată de floarea soarelui, zâmbind timidă. „Nu trebuia să vin la tine. Știam de la început că o să iasă astfel, dar n-am rezistat ispitei. Am vrut doar să te văd, dar când te-am văzut, am vrut să-ți și vorbesc. Hajime, așa sunt eu. Nu o fac intenționat, dar pe ce pun mâna se duce de râpă.”

Nu o să mă mai întâlnesc cu Shimamoto de acum încolo. Ea va exista doar în amintirile mele. A fost aici, dar nu mai e. Nu există cale de mijloc. Cuvântul probabil poate exista doar la sud de graniță. Probabil nu se poate întâlni și la vest de soare.

Am parcurs rubrica „Sinucideri” din ziare, în fiecare zi, dar n-am găsit nimic. Se sinucideau mulți, zilnic, dar mi-erău străini. Poate că femeia cea frumoasă de treizeci și șapte de ani, cu zâmbet minunat, trăiește încă. Ea doar a dispărut de lângă mine.

În aparență, zilele mele erau la fel ca întotdeauna. Îmi duceam și-mi aduceam fetele de la grădiniță și cântam toți trei în mașină. Uneori o mai vedeam pe mămica cea tânără cu Mercedesul 260E și stăteam puțin de vorbă. Când vorbeam cu ea, mai uitam de mine un pic, cu toate că subiectele noastre de discuție erau cam limitate. Vorbeam despre ultimele știri din cartierul Aoyama, despre mâncare și îmbrăcăminte. Nimic palpitant.

La slujbă, la fel. Îmi îmbrăcam costumul, treceam pe la cele două baruri să văd dacă totul e în ordine, stăteam puțin de vorbă cu clienții permanenți, ascultam părerile și nemulțumirile angajaților, îmi aminteam din când în când și mărunțișuri, cum ar fi, de exemplu, oferirea unui cadou de ziua mai știu eu cui. Îi tratam cu băutură și mâncare pe muzicienii care treceau pe la bar, verificam cocteilurile pentru a fi sigur că se ridică la standardele dorite, vedeam dacă este acordat pianul, eram cu ochii pe cei care se îmbătau ca nu cumva să-i deranjeze pe ceilalți. Dacă se ivea vreo problemă, o rezolvam imediat.

Făceam de toate și aveam grijă de tot. Treburile mergeau ca pe roate, dar nu mai aveam zelul dinainte. Nimeni nu bănuia nimic, pentru că aparent eram cel din totdeauna. Ba chiar încercam să fiu mai prietenos, mai amabil, mai vorbăreț decât altă dată. Stând pe scaunul de la bar și privind în jur înșă, totul mi se părea monoton, lipsit de strălucire. S-a terminat cu castelele de nisip colorate, înălțate cu grijă. Locul nu mai era decât un bar obișnuit, gălăgios, artificial, meschin și-atât. Toate iluziile au dispărut ca un fum. Și toate acestea numai pentru că Shimamoto nu mai venea acolo. N-am s-o mai văd niciodată așezându-se la tejghea și comandând cocteiluri cu zâmbetul ei fermecător.

Acasă, duceam aceeași viață ca și înainte. Luam masa cu toții și duminicile îmi duceam fetele la plimbare sau la grădina zoologică. Yukiko se purta cu mine, cel puțin aparent, la fel ca și până atunci. Vorbeam despre tot felul de lucruri. Ne comportam ca niște prieteni vechi din copilărie care locuiau, întâmplător, sub același acoperiș. Anumite cuvinte nu le rosteam niciodată, anumite adevăruri nu le recunoșteam, dar în aer plutea o încordare negrăită. Nu ne atingeam, căci dormeam separat — eu pe canapea, Yukiko în dormitor. Aparent, aceasta părea singura schimbare din viața noastră.

La un moment dat începusem să mă gândesc că jucăm prea mult teatru, că de fapt nu facem decât să jucăm niște roluri care ne-au fost distribuite. Ceva extrem de prețios se pierduse și totuși, puteam continua ca și până acum. Mă durea cumplit când realizez că ducem o viață goală, lipsită de semnificații și că o rănisem îngrozitor pe Yukiko. Aș fi vrut să-i pot răspunde la întrebare, dar nu eram capabil. Nu voiam să o părăsesc, normal, dar cine eram eu ca să-i spun așa ceva? Doar fusesem gata să-i dau cu piciorul ei și fetelor, să-mi părăsesc familia. Nu puteam să mă-ntorc pur și simplu la viața pe care am dus-o înainte, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, numai pentru simplul motiv că Shimamoto a dispărut și că nu va reveni vreodată. Lucrurile nu erau chiar atât de simple și nici nu mă așteptam să fie. În plus, iluziile pe care mi le făcusem în legătură cu Shimamoto nu s-au stins, ele erau vii și clare în mintea mea. Când închideam ochii, vedeam limpede fiecare detaliu al trupului ei. Palmele mele îi simțeau încă pielea, iar în urechi

îmi răsunau neîntrerupt șoaptele ei. Nu aveam cum să fac dragoste cu Yukiko atâta timp cât nu scăpam de aceste imagini.

Voiam să rămân singur. Pentru că nu știam ce altceva aș fi putut face, mergeam la bazin în fiecare dimineață, apoi la birou și o dată ajuns acolo, visam cu ochii deschiși la Shimamoto. Asta nu era viață. Am încurcat-o teribil și pe Yukiko și pentru că nu eram capabil să răspund la întrebarea ei, care mă obseda, simțeam că trăiesc într-un vid imens. Nu aveam cum să continuu tot așa. Nu mi se părea corect. Trebuia să-mi asum responsabilitățile de om, de soț, de tată, dar nu puteam și gata. Iluziile puseseră stăpânire pe mine și mă simțeam paralizat. Starea mea era și mai proastă când ploua, pentru că trăiam cu speranța că va veni Shimamoto. Parcă o și vedeam deschizând ușa încet, aducând cu ea mirosul ploii. Îi vedeam zâmbetul dulce. Ori de câte ori ziceam ceva care nu-i plăcea zâmbea în felul ei inconfundabil și scutura ușor din cap. Cuvintele mele, lipsite de forță atunci, se desprindeau de realitate asemenea picăturilor de ploaie care alunecau pe geam în jos. În serile ploioase simțeam că nu mai pot respira. Ploaia distorsiona realitatea, scotea timpul din matcă.

Când mă simțeam obosit să mai visez cu ochii deschiși, mă uitam afară pe fereastră. Uneori aveam senzația că am fost abandonat într-un ținut pustiu și fără urme de viață. Iluziile absorbiseră culorile din lume și totul arăta nisipos. Ceea ce se desfășura în fața ochilor părea anost, contrafăcut. Mi-am amintit ce mi-a spus fostul meu coleg de liceu când mi-a vorbit despre Izumi:

„Există diverse moduri de a trăi și diferite feluri de a muri, dar nu asta contează, ci faptul că doar deșertul rămâne în urma noastră, doar el supraviețuiește.”

În săptămâna următoare s-au întâmplat tot felul de lucruri ciudate, de parcă toate m-ar fi pândit la cotitură. Luni dimineață, fără vreun motiv anume, mi-am adus aminte de plicul cu cei zece mii de yen și am început să-l caut. Cu mulți ani în urmă îl pusesem într-un sertar de la biroul meu de la serviciu, al doilea de sus, pe care-l țineam întotdeauna încuiat. După ce mi-am dus toate lucrurile la birou, am mai pus și alte obiecte mai valoroase în același sertar, împreună cu plicul. Din când în când mă mai asiguram că e acolo, dar nu m-am atins niciodată de el. Acum plicul nu mai era. Mi se părea ciudat, chiar foarte ciudat, pentru

că nu-mi aminteam să-l fi luat de acolo. Eram sigur de asta sută la sută. Ca să nu mai am totuși nicio îndoială, am deschis toate sertarele și le-am verificat în toate colțișoarele, dar nu l-am găsit.

Încercam să-mi amintesc când am văzut ultima oară plicul cu banii aceia, dar nu reușeam să mă leg de o dată anume. Oricum, nu cu multă vreme în urmă, dar nici foarte recent. Poate cu o lună sau două în urmă, poate cu trei luni în urmă, Oricum, nu într-un trecut foarte îndepărtat am deschis sertarul și m-am asigurat că plicul mai era acolo.

Uimit la culme, m-am prăbușit pe un scaun și am rămas cu ochii ațintiți la sertar. Poate că a intrat cineva în birou, a descuiat sertarul și a furat plicul. Mai întâi mi-am zis că era imposibil să se fi întâmplat așa ceva (în sertar mai erau și alți bani, precum și lucruri valoroase), dar pe urmă n-am exclus această posibilitate. Sau poate, dintr-o greșeală inexplicabilă, l-am aruncat și nu îmi aminteam să fi făcut așa ceva. Foarte posibil. Ei, și ce dacă? Încercam eu să mă liniștesc. Tot voiam să scap de el într-o bună zi, așa că am scăpat de el fără să îmi bat capul, nu?

O dată ce am realizat adevărul și anume că plicul dispăruse, am început să mă îndoiesc că el existase vreodată și m-a cuprins o senzație de amețeală ciudată. Convingerea că el nici n-a existat de fapt a luat treptat locul siguranței că fusese o realitate.

Vreau să spun că un lucru este real pentru că avem dovada existenței lui și nu ne putem baza pe memorie sau pe senzații ca să facem o asemenea afirmație. De cele mai multe ori ne este aproape imposibil să distingem faptele reale de cele ireale sau să realizăm în ce măsură ele sunt așa sau nu. De aceea, pentru a determina că o realitate este realitate, avem nevoie de o altă realitate — una învecinată — cu care să o relativizăm pe prima, dar această altă realitate necesită, la rândul ei, o a treia realitate, care să-i servească drept bază. Pentru a dovedi că aceasta din urmă este validă, trebuie să apelăm, iar, la o alta. Cred că nu exagerez dacă afirm că în mintea noastră se creează astfel un lanț nesfârșit de realități și tocmai păstrarea lui ne dă senzația că existăm. Dacă la un moment dat apare ceva care întrerupe acest lanț, suntem pierduți, pentru că nu mai știm dacă realitatea se află după sau înaintea de întrerupere.

Exact într-un asemenea impas mă aflam eu acum. Am închis sertarul, decis să nu mă mai intereseze picul absolut deloc. Ar fi trebuit să arunc banii aceia de la bun început. Am făcut o mare greșeală că i-am păstrat.

Miercuri după-amiază, în aceeași săptămână, în timp ce conduceam pe strada Gaien Higashidori, am zărit o femeie care semăna foarte bine cu Shimamoto. Era îmbrăcată cu pantaloni de bumbac albaștri, pelerină de ploaie bej și teniși albi. Își târa puțin un picior. În clipa în care am văzut-o, am avut senzația că totul în jurul meu a înghețat instantaneu. Din pieptul meu s-a ridicat un nod care s-a oprit în gât. Shimamoto, m-am gândit eu. Am depășit-o puțin ca să mă asigur în oglinda retrovizoare că era ea, dar nu i-am putut vedea fața din pricina mulțimii. Am pus o frână bruscă și șoferul din spatele meu m-a claxonat ca un apucat. Am vrut să opresc undeva, dar toate parcările din apropiere erau pline. Am mai înaintat vreo două sute de metri și am găsit un loc unde aveam voie să opresc și unde am reușit să mă strecor cu greu. M-am întors în fugă la locul în care am văzut-o, dar nu mai era acolo. Am scotocit toată zona ca un disperat. Mă gândeam că nu putea să fi ajuns prea departe pentru că avea probleme cu un picior. Dădeam lumea la o parte, traversam strada de colo-colo în cel mai periculos mod posibil, am urcat pe pasarelă și am privit, de sus, toate chipurile, în toate direcțiile. Cămașa de pe mine era leoarcă de transpirație. Brusc, mi-am dat seama că femeia nu avea cum să fie Shimamoto pentru că își târa celălalt picior. Mai mult decât atât, Shimamoto nu mai avea probleme cu piciorul.

Am scuturat din cap și am oftat adânc. Ce-o fi cu mine? m-am întrebat. Amețisem și am avut impresia că mă părăsesc forțele. M-am rezemat de stâlpul semaforului și m-am uitat fix la propriile-mi picioare. S-a făcut verde, apoi roșu, apoi iar verde. Lumea traversa strada, aștepta, traversa, dar eu rămăsesem nemișcat, lipit de stâlp și gâfâiam.

La un moment dat am ridicat ochii, și în clipa aceea am văzut-o pe Izumi. Era într-un taxi care se oprise chiar în dreptul meu. M-a privit fix. Ședea pe locul din spate. Taxiul se oprise la roșu, iar între noi nu era distanță mai mare de un metru. Nu mai era fata de șaptesprezece ani, dar am recunoscut-o imediat. Nu avea cum să fie altcineva. Prima

fată pe care o sărutasem în viața mea, prima pe care o ținusem în brațe, fata care în acea după-amiază de toamnă se dezbrăcase complet și-și pierduse clama de la portjartier. Omul se schimbă în douăzeci de ani, dar pe ea nu aveam cum să o confund.

Cineva îmi spusese: „Copiilor le este frică de ea.” Când am auzit cuvintele acelea, nu le-am înțeles pe deplin semnificația. Acum, că era în fața mea, am înțeles. Chipul ei era total inexpresiv. Nu, nu cred că mă exprim bine. Am impresia că ar trebui să spun: De pe chipul ei a dispărut orice urmă de expresie. Îmi amintea de o cameră din care a fost scoasă toată mobila. Nu am putut descifra nici măcar o urmă de sentiment; părea un ocean adânc, liniștit și lipsit de viață. S-a uitat la mine cu acei ochi inexpresivi, sau cel puțin așa mi s-a părut că se uită la mine, pentru că privirile îi erau îndreptate spre mine. Chipul ei nu-mi spunea nimic, sau dacă e să afirm că exprima totuși ceva, ei bine, era un vid nemărginit.

Am rămas ținut locului, paralizat de uimire, fără să pot rosti un singur cuvânt. Abia mă mai țineam pe picioare și simțeam că nu-mi ajunge aerul. În clipa aceea am avut senzația că existența mea se risipește în adevăratul sens al cuvântului, că nu mai știu cine sunt, că trupul meu își pierde conturul, se topește și devine lichid. Fără să gândesc și fără să-mi conștientizez gestul, am întins mâna spre geamul mașinii și l-am mângâiat cu vârful degetelor. N-am înțeles nici eu de ce, dar nu m-am putut abține. Câțiva trecători s-au oprit și m-au privit uimiți. Mi-am trecut degetele peste geamul mașinii și am mângâiat chipul inexpresiv al lui Izumi. Nu a schițat niciun gest și nici măcar nu a clipit. Era oare moartă?

Nu, nu avea cum să fie moartă. Trăia fără să clipească, era vie în acea lume tăcută de dincolo de geam. Buzele ei nemișcate sugerau neantul.

Semaforul s-a schimbat și taxiul a luat-o din loc. Expresia de pe chipul lui Izumi a rămas neschimbată. Am rămas ținut locului până când taxiul a fost înghițit de valul de mașini.

M-am întors la locul unde îmi parcasem mașina și m-am prăbușit pe scaun. Nu-mi doream decât să plec cât mai repede de acolo. Când să pornesc motorul, mi s-a făcut rău și aveam o senzație cumplită de vomă, dar n-am vomitat. M-am prins cu amândouă mâinile de volan și

am stat nemișcat vreo cincisprezece minute. Am transpirat și mi s-a părut că miros oribil. Nu era trupul pe care l-a dezmiertat Shimamoto, ci al unui bărbat între două vârste.

Câteva clipe mai târziu a venit un polițist și mi-a bătut în geam, spunându-mi că nu am voie să parchez acolo. A aruncat o privire prin mașină și m-a rugat să plec. Am dat din cap și am pornit motorul.

— Vă simțiți rău? m-a întrebat el.

Am scuturat din cap fără să zic nimic și am plecat.

N-am fost capabil să-mi revin câteva ore. Simțeam un gol imens în suflet și o sfârșeală infinită. Am parcat în cimitirul Aoyama și m-am uitat, absent, la cer prin parbrizul mașinii. Aveam senzația că Izumi e acolo și mă așteaptă. Parcă mă aștepta întotdeauna la un colț de stradă, dincolo de o fereastră și mă privea. Până acum nu mi-am dat seama de asta.

N-am vorbit cu nimeni câteva zile. Chiar dacă aș fi vrut să deschid gura să spun ceva, cuvintele îmi dispăreau de pe buze, ca și când neființa exprimată pe chipul lui Izumi s-ar fi transferat în mine.

După întâlnirea aceea neașteptată, imaginea lui Shimamoto, care mă obsedase atâta amar de vreme a început să pălească. Lumea parcă prindea culoare și eu nu mai aveam ciudata senzație că plutesc pe lună. Simțeam că revin pe pământ încet-încet și că acel ceva ce se agățase de mine cu îndârjire, se desprindea. Constatam toate acestea absent, de parcă le vedeam într-o oglindă, întâmplându-se altcuiva.

Probabil că atunci s-a stins acel ceva din mine. Fără zgomot și definitiv.

În pauză m-am dus la pianist și i-am spus, cu cel mai studiat zâmbet posibil, că nu e nevoie să mai cânte *Star-Crossed Lovers*.

— Mi l-ai cântat destul, îmi ajunge.

M-a privit de parcă ar fi cântărit ceva. Eram prieteni buni, mai stăteam uneori la câte un pahar, așa că puteam discuta orice.

— Nu prea înțeleg, a zis el. Nu vrei să-l mai interpretez așa special cum o făceam, sau nu mai vrei să-l cânt deloc. Este mare deosebire între cele două nuanțe, așa că aș vrea să-mi fie clar ce am de făcut.

— Nu vreau să-l mai cânti, am spus.

— Nu-ți place cum îl cânt?

— Nici vorbă! Îl interpretezi minunat și nu sunt mulți care să te egaleze.

— Deci, nu mai vrei să auzi melodia, nu?

— Hai să zicem că da.

— Îmi sună a *Casablanca*, bătrâne, a spus el.

— Cam așa ceva.

De atunci încoace, de multe ori când mă vede, pianistul îmi cântă, ca să mă amuze, *As Time Goes By*.

Motivul pentru care nu mai voiam să ascult melodia aceea nu avea nicio legătură cu amintirile legate de Shimamoto. Pur și simplu nu mă mai impresiona ca înainte. Nu pot să spun de ce. Acel ceva special care mă impresionase mai demult, s-a dus. Recunosc și acum că este o melodie frumoasă, dar atât. Nu am de gând să mă agat de o melodie frumoasă care nu mai trăiește.

— La ce te gândești? m-a întrebat Yukiko, intrând în cameră.

Era ora două și jumătate noaptea și eu stăteam întins pe canapea cu ochii deschiși și priveam la tavan.

— La deșert, am răspuns.

— Deșert? S-a așezat la picioarele mele și m-a privit. Ce fel de deșert?

— Un deșert obișnuit, cu dune de nisip și cactuși pe ici, pe colo. Există multe lucruri care trăiesc în deșert.

— M-ai inclus și pe mine în deșertul acela? a întrebat Yukiko.

— Bineînțeles. Toți trăim în deșert, dar cu-adevărat viu este doar deșertul. Ca și în film.

— Ce film?

— Filmul lui Disney, *The Loving Desert*. Este un documentar foarte interesant. Nu l-ai văzut când erai mică?

— Nu l-am văzut, a spus ea.

M-am mirat pentru că pe noi ne-a dus cu școala să vedem filmul acesta. Dacă stau și mă gândesc însă, Yukiko era cu cinci ani mai tânără decât mine, așa că probabil nu l-a mai prins.

— Vrei să închiriem caseta și să ne uităm cu toții duminică? Este foarte bun. Peisajele sunt superbe și sunt prezentate o mulțime de animale și flori în film. Îl înțeleg până și copiii mici!

Yukiko mi-a zâmbit. N-am mai văzut-o zâmbindu-mi de foarte multă vreme.

— Vrei să ne despărțim? a întrebat ea.

— Draga mea Yukiko, știi că te iubesc.

— Poate că așa e, dar eu te-am întrebat dacă vrei să ne despărțim? Răspunsul nu poate fi decât da sau nu. Nu accept altceva.

— Nu vreau să ne despărțim, am zis, scuturând din cap. Poate că nu am dreptul să spun așa ceva, dar nu vreau să mă despart de tine. Dacă ne-am despărți, nu știu ce s-ar întâmpla cu mine. Nu vreau să mai rămân vreodată singur. Decât să rămân iar singur, mai bine să mor.

A întins mâna și mi-a pus-o pe piept. M-a privit în ochi și mi-a spus:

— Lasă-le încolo de drepturi. Cred că nimeni nu are drepturi.

Simțindu-i căldura mâinii pe piept, m-am gândit la moarte. Puteam foarte bine să mor cu Shimamoto în ziua aceea, pe autostradă. Dacă aș fi murit, trupul meu n-ar mai exista acum. S-ar fi stins pentru totdeauna, ca multe alte lucruri. Dar eu sunt aici, trăiesc și simt căldura mâinii lui Yukiko pe pieptul meu.

— Yukiko, te iubesc foarte mult. Te iubesc din ziua în care te-am cunoscut și dragostea mea pentru tine nu a încetat nicio clipă. Dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine, viața mea ar fi fost mizerabilă și nu s-ar fi ales nimic de mine. Îți sunt foarte recunoscător pentru aceasta. Nu există pe lume cuvinte cu care să-ți pot mulțumi. Cu toate acestea, am reușit să te supăr pentru că sunt egoist, un om de nimic, un om care nu face două parale. Reușesc să-i supăr și să-i jignesc pe cei din jurul meu fără vreun motiv anume și în felul acesta îmi fac și mie rău. Distrug viața altora și o distrug și pe a mea. Nu pentru că vreau, ci pentru că așa se întâmplă.

— Asta cam așa e, a spus Yukiko pe un ton calm. Aveam impresia că zâmbetul îi mai flutura încă în colțul gurii. Ești într-adevăr un egoist, un om de nimic și fără îndoială m-ai rănit.

Am privit-o puțin. Cuvintele ei nu-mi răsuna a reproș, nu era supărată, nu era tristă. Pur și simplu spunea adevărului pe nume.

Mi-am căutat cuvintele cu grijă.

— Eu, cel de-acum, am senzația că mereu încerc să devin altcineva. Parcă aș vrea să ajung într-un loc nou, să încep o viață nouă, să dobândesc o personalitate nouă. Am făcut lucrul acesta de nenumărate ori până acum. Până la un punct a fost vorba de creștere, mai departe însă cred că a fost altceva, ceva care s-ar putea numi schimbarea personalității. Devenind un altul, puteam să scap de ceva care nu-mi convenea și eram absolut convins că pot face orice atâta vreme cât îmi dau silința. Cu toate strădaniile mele însă, n-am ajuns la niciun rezultat. Oriunde m-am dus, am fost același. Ceea ce mi-a lipsit, n-a mai putut fi niciodată suplinit. Chiar dacă peisajul s-a schimbat, chiar dacă ecoul celor auzite au fost cu totul altele, eu am rămas aceeași persoană neîmplinită, imperfectă. Ceea ce îmi lipsește, îmi dă o senzație de foame și de sete nebună. Nu sunt niciodată capabil să-mi potolesc o asemenea foame și o asemenea sete. Cred că sunt, prin definiție, un nemulțumit de mine însumi. Acum, de exemplu, aș vrea să pot deveni cu totul altcineva de dragul tău. Știi că nu e simplu, dar la fel de bine știi că dacă mă străduiesc, o să reușesc. Adevărul este însă că, dacă s-ar ivi iar situația care m-a dat peste cap, probabil că aș proceda iar la fel, poate că te-aș supăra iar. Nu-ți pot promite nimic. Asta voiam eu să spun când afirmam că „n-am dreptul”. Nu sunt convins că pot să înving forța aceea care mă copleșește uneori.

— Și ai încercat tot timpul să fugi de forța aceea?

— Cred că da, am zis.

Yukiko își mai ținea încă mâna pe pieptul meu.

— Săracul de tine! a spus ea cu o voce de parcă citea niște litere mari scrise pe un perete. Poate chiar erau scrise pe perete, cine știe, mi-am zis eu.

— Chiar nu știu ce să spun. Nu vreau să ne despărțim, îmi este clar, dar nu știu dacă acesta este răspunsul corect. Nici măcar nu știu dacă sunt capabil să aleg ceea ce e corect, Yukiko, draga mea, văd că suferi. Simt în mâna pe care o ții pe pieptul meu, dar sunt unele lucruri pe lumea aceasta care nu pot fi văzute sau judecate. Sentimente. Posibilități. Ele izvorăsc de undeva — nu știu de unde — și se bulucesc în sufletul meu. Nu le pot alege eu pe ele și nici nu le găsesc vreun răspuns plauzibil.

Yukiko a tăcut îndelung. Din când în când mai trecea câte un camion pe sub fereastră. M-am uitat afară, dar n-am văzut nimic. Doar timpul și văzduhul fără nume ce lega noaptea de zori.

— În ultima vreme chiar am crezut că o să mor, a zis Yukiko. Nu-ți spun asta ca să te ameninț. E adevărul adevărat. M-am simțit atât de singură și de tristă, încât simțeam că nu mai rezist. Nu e greu să mori. Simțeam că mă părăsește voința de a trăi, la fel cum se rarefiază, treptat, aerul dintr-o cameră. Când trăiești asemenea senzații, moartea nu mai e mare scofală. Nu m-am gândit nicio clipă măcar la copii, nu m-am întrebat ce se întâmplă cu fetele mele dacă mor eu. N-ai știut, nu? Nu te-ai gândit deloc la mine. Nu ți-a păsat ce simt, ce gândesc, ce aș putea face.

N-am scos o vorbă. Și-a luat mâna de pe pieptul meu și a pus-o în poală.

— Motivul pentru care n-am murit, pentru care mai sunt încă în viață este că m-am gândit că dacă te întorci cumva la mine, aș fi în stare să te primesc înapoi. De aceea n-am murit. Nu se pune aici problema de drepturi sau de ce e corect și ce nu. Poate că ești un om de nimic, un incurabil și s-ar putea să mă superi din nou, dar nu asta contează. Nu înțelegi nimic.

— Cred că nu înțeleg nimic.

— Și tu nu mă întrebi niciodată nimic, a spus ea.

Am deschis gura să spun ceva, dar n-am putut articula niciun cuvânt. Avea dreptate: n-am întrebat-o niciodată nimic — de ce oare? Chiar, de ce n-am întrebat-o niciodată nimic?

— Tu vei făuri de-acum încolo drepturi, a zis Yukiko. Ba nu, noi le vom făuri, pentru că ele ne-au lipsit de fapt. Am crezut că am făcut multe împreună, dar practic n-am făcut nimic. Viața a fost prea lină, fără asperități, am fost prea fericiți, nu crezi?

Am aprobat-o dând din cap. Yukiko și-a încrucișat brațele și m-a privit fix.

— Să știi că și eu am visat pe vremuri, am avut și eu iluziile mele, dar s-au stins cândva, undeva. Înainte de a te cunoaște. Eu am ucis iluziile, cu multă voință. Le-am zdrobit și m-am debarasat de ele. Le-am smuls din sufletul meu așa cum smulgi un organ bolnav din corp. Nu știu dacă am procedat bine sau nu, dar n-am avut încotro la

momentul respectiv. Mi se întâmplă de multe ori să visez același lucru, un vis în care cineva vine să-mi aducă ceva. Persoana întinde mâinile spre mine și zice: „Doamnă, ați uitat ceva.” Să știi că am fost foarte fericită cu tine, tot timpul. Nu pot să spun că m-ar fi nemulțumit ceva sau că mi-ar fi lipsit ceva. Și cu toate acestea, mă urmărește ceva. Mă trezesc în toiul nopții, udă leoarcă. Mă urmărește parcă tocmai lucrul acela de care mă debarasasem. Te crezi singurul urmărit pe lumea asta, dar greșești. Nu ești singura ființă care a aruncat ceva, care a pierdut ceva. Înțelegeți ce vreau să zic?

— Cred că da.

— Poate că o să mă superi din nou și nu știu cum voi reacționa atunci, sau poate data viitoare te supăr eu pe tine. Nimeni nu poate promite nimic. Nici eu, nici tu. Un lucru este însă cert — te iubesc.

Am luat-o în brațe și am mângâiat-o pe păr.

— Draga mea, s-o luăm mâine de la capăt. Astăzi este cam târziu. Vreau să pornesc cu dreptul, vreau să pornim pe un drum nou la început de zi.

Yukiko m-a privit puțin și apoi a spus:

— Știi ce? Tot nu m-ai întrebat nimic.

— Vreau să începem de mâine o viață nouă. Ce părere ai?

— Cred că e o idee bună, a spus ea cu zâmbetul pe buze.

După ce s-a dus Yukiko în dormitor, am stat o vreme întins pe canapea, cu ochii în tavan. Era un tavan obișnuit, dintr-un apartament obișnuit, dar mă uitam la el foarte atent. Din când în când era luminat, în trecere, de farurile mașinilor. Nu mai eram obsedat de iluzii. Imaginea sânilor lui Shimamoto, vocea ei, mireasma pielii — toate au pălit în memoria mea. Prin fața ochilor mi-a trecut pentru o clipă imaginea chipului inexpressiv al lui Izumi și senzația provocată de atingerea geamului taxiului care ne-a despărțit la semafor. Am închis ochii și m-am gândit la Yukiko. Mi-am repetat în gând, de nenumărate ori, tot ce-a spus ea. Cu ochii închiși, ascultam pulsațiile trupului meu. Aș putea să mă schimb și trebuie să fac lucrul acesta.

Încă nu știam dacă voi avea suficientă putere să am grijă de Yukiko și de fete de acum încolo. Nu mă vor mai ajuta iluziile capabile să țeasă visuri numai și numai pentru mine. Un vid imens cuprinsese parcă totul și am plonjat în el, decis să mi-l apropiu. Deci aici am ajuns eu

până la urmă. Asta e. Trebuie să mă obișnuiesc. A venit și rândul meu sa șes visuri pentru alșii, probabil. Asta am de făcut de-acum încolo. Habar nu aveam câtă forșă vor avea visurile șesute de mine, dar dacă aceasta este menirea mea, dacă e să dau un sens vieșii, nu-mi rămâne altceva de făcut.

Probabil. Când s-a crăpat de ziuă, am decis să nu mă mai culc deloc. Mi-am aruncat o vestă de lână peste pijama, am intrat în bucătărie și mi-am făcut o cafea. M-am așezat la masă și m-am uitat pe fereastră, atent la cum se luminează clipă de clipă. Nu mai văzusem de mult zorile. La un capăt al cerului apărea o linie albastră care se împrăștia, încet, la orizont, la fel ca cerneala pe o foaie de hârtie. Părea un albastru format din toate nuanșele de albastru din lume. Mi-am rezemat coatele de masă și am privit cerul fără să mă gândesc la nimic. Când va apărea soarele la orizont, albastrul acela va fi înghișit de lumina obișnuită a zilei. Un nor singuratic plutea deasupra cimitirului, un nor de un alb imaculat, cu conturul extrem de clar. Își lăsa impresia că poși scrie pe el. Începuse o nouă zi, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce-mi va aduce ziua aceea.

Îmi voi duce mai întâi fetele la grădinișă și apoi voi merge probabil la bazin, ca de obicei. Mi-am adus aminte de bazinul pe care-l frecventam când eram la gimnaziu. Îi simșeam mirosul și vocile care răsunau ca un ecou în tavan. Eram pe cale să mă schimb și parcă vedeam cu ochii mei, privind-mă în oglindă, cum deveneam cu totul altul. În noaptea aceea liniștită, am avut chiar impresia că-mi aud trupul crescând. Eram pe cale să mă îmbrac într-un nou ego, să pășesc într-un loc în care nu mai fusesem înainte.

Stăteam la masa de la bucătărie și priveam la singurul nor care plutea deasupra cimitirului. Norul nu se mișca deloc, de parcă era bătut în cuie. Mă gândeam că ar trebui să-mi trezesc fetele. Se luminase bine de ziuă și ar fi fost cazul să se scoale. Ele aveau nevoie de această zi nouă mai mult decât mine. Ar trebui să intru în dormitorul lor, să le dezvelesc, să le ating trupurile calde cu mâna și să le anunș începutul acestei noi zile. Astfel ar fi trebuit să procedez, dar nu m-am putut ridica de la masă. Mă simșeam fără pic de vlagă, de parcă s-ar fi strecurat cineva, tăcut, în spatele meu și mi-ar fi scos fișa de contact. Cu ambele coate pe masă, mi-am îngropat fașa în palme.

În întunecimea aceea ploaia cădea, liniștit, în ocean. Un ocean imens și nu o vedea nimeni. Ploaia lovea suprafața oceanului, dar nici măcar peștii nu își dădeau seama că plouă.

Până când a venit cineva să mă bată ușor pe umăr, gândurile mă purtaseră spre ocean.

SFÂRȘIT

Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, Haruki Murakami s-a născut la Kyoto în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Tokyo. Traduce în japoneză operele lui F. Scott Fitzgerald, Raymond Carver și Raymond Chandler, experiență care își va spune cuvântul în formarea sa ca mesager al unei Japonii occidentalizate — un ținut amăgitor, lipsit parcă de suflet și suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime.

Primul său roman, *Ascultă cum cântă vântul* (1979), i-a adus premiul literar Gunzo, fiind urmat de *Jocuri mecanice 1973* (1980) și *În căutarea oii sălbatice* (1982, distins cu premiul Noma). Ele zugrăvesc mentalitatea tinerei generații stăpânite, pe de o parte, de sentimentul de răzvrătire, iar, pe de alta, ce senzația de deșertăciune și de zădărniciere. În 1987 publică romanul *Pădurea norvegiană*, bestseller internațional, tradus în numeroase limbi și vândut în peste patru milioane de exemplare. Romanul *Dans, dans, dans* (1988) urmărește aventurile unor personaje pendulând între realitate și vis, în vreme ce *Cronica păsării-arc* (1996, nominalizat pentru prestigiosul IMPAC Dublin Literary Award) repune în discuție atrocitățile comise de soldații japonezi în China în timpul celui de-al doilea război mondial. Murakami este, de asemenea, autorul mai multor volume de povestiri și al unei relatări despre atacul cu gaz sarin asupra metroului din Tokyo din 1995.

În romanul *La sud de graniță, la vest de soare* (1992) personajul principal, Hajime, proprietarul unui bar din Tokyo (autorul transferă asupra acestuia propria experiență de viață), duce o existență aparent liniștită, în fapt tulburată de amintirea primei iubiri. O poveste aproape ireală despre dragoste și despre moarte, învăluită în acordurile melodiei lui Nat King Cole, *La sud de graniță, la vest de soare*.